

İşbirlikçiliğin sonu UTANÇ'tır!

**Bu utanç
işbirlikçi
oligarşinindir.
Uşaklar,
aşağılanmaya
mahkumdur!**

**Bu aşağılamaya
Genelkurmay mı,
AKP mi cevap
verecek?
Veremeyecekler!
Göreceksiniz!**

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

**Ekmek ve
Adalet**

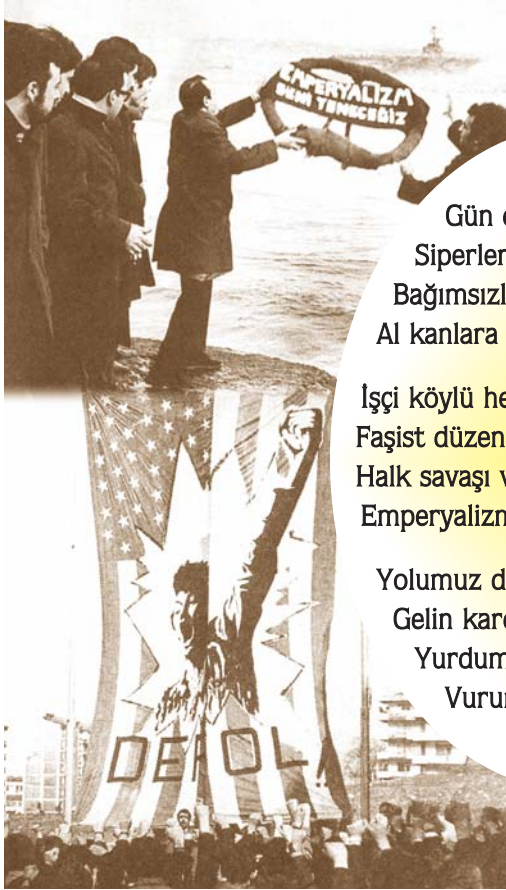
Haftalık Dergi / Sayı: 68 / Tarih: 13 Temmuz 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail: info@ekmekveadalet.com

ONURUMUZSUNUZ!

**Emperyalizme
ve işbirlikçilerine
karşı direniyoruz
KAZANACAĞIZ!
KAZANACAĞIZ!
KAZANACAĞIZ!**

1000 Gün!

Gün doğdu hep uyandık,
Siperlere dayandık,
Bağımsızlık uğruna da
Al kanlara boyandık.

İşçi köylü hep beraber
Faşist düzene karşı
Halk savaşı veriyoruz
Emperyalizme karşı

Yolumuz devrim yolu
Gelin kardaşlar gelin
Yurdumuzu faşist sarmış
Vurun kardaşlar vurun

**Bağımsızlık
savaşında 33 yıl**

**bin
1000
günlük
destandan
kareler**

2001 Küçükarmutlu

**ÇAĞRI
DUYURU**

**1000
Günün
Çağrısı!**

Bin günlük destan, tüm dünya
halklarının onurudur.
Destanın yaratıcıları kahraman şehit-
lerimiz ve alnı kızıl bantlılarımızdır.
Şehitlerimizi anmak, alnı kızıl
bantlıların taleplerini haykırmak,
bu onuru bize verenlere borcumuzdur.

**26-27-28 Temmuz'da
Ankara'ya Yürüyoruz!**

Tecrite karşısanız,
işkenceye karşısanız,
hak ve özgürlüklerden yanaysanız,
107 ölüm yeter diyorsanız,
BİRLİKTE YÜRÜYELİM!

TAYAD'lı Aileler

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akademik Üçüncü, Odunpazarı: 72 51105 Köknar
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel:
Faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gökkuşan Otur. İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 242 223 87 18
Batı: Başak Cad. Gök İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenileri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklırm
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuşan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 282 332 41 70
Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-Faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzisyen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-Faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerhane Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Puthalar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-Faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... 3 yıllık direnişimiz
33 yıllık savaşıımız
- 5... Bin günün çağırısı...
- 6... Sosyalizm idealimiz ve direniş irademiz
- 8... Tek Tıp Elbise
- 10... 1000 gündür ayaktaalar, uykusuzlar, yürekleri acılı, direnişteler
- 12... 1000 gün bölüm-5
- 15... İşbirlikçiliğin sonu UTANÇ'tır!
- 19... "Başımıza çuval geçiriloi"
- 20... İmparatorluk Afrika seferinde
- 23... Hayatı kutsal olan kimler?
- 24... Hesapları bozacak tek güç direniş
- 26... Öcalan'ın "Özgür İnsan Savunması"
- 30... Kimle halay çekeeksiniz? Amerikalılarla mı, halklarla mı?
- 31... Sivas'ın Alevi Hiç Sönmeyecek
- 32... "İyi IMF'ci" Bekleyen Sendikacı...
- 34... Yaşam Kalitemiz
- 35... AKP-ŞÖK "Katılımcılık" Oyunu
- 36... Temel Haklar Türkiye Halkının Talebini Dile Getiriyor
- 38... 1996 Ötüm Orucu
- 40... ÇHD Genel Merkezi F Tipleri İnceleme Sonuçları
- 42... İşkencede Ölümün Sorumluları Nerede?
- 43... Kahramanlara Bakın
- 44... "Çözüm" Konferansının Çözumsuzluğu
- 45... Almanya, Türkiye ve Amerika Adına Baskı Uyguluyor
- 46... Temel Haklar Derneklerine bir yenisi daha eklendi
- 47... Kültür-Sanat: Gün Doğdu Hep Uyandı
- 48... Kahramanlar Ölmez
- 50... Köyün Delisi

Emperyalizme ve işbirlikçiliğe karşı 3 yıllık direnişimiz 33 yıllık savaşıımız

Başına çuval geçirilmiş, bileklerinden kelepçelenip efendisinin hücrelerine atılmış işbirlikçilik, kendi sınırları içindeki hücrelerde efendisinin yardımıyla devrimcileri katletmeye devam ediyor. Kimse, Irak'taki gözaltıların ardından gelişen havaya bakıp işbirlikçiliğe son verileceğini düşünmemelidir. Amerikan imparatorluğu vermek istediği mesajı vermiş, oligarşi de bu mesajı almıştır. Şu veya bu biçimde üstü kapatılacak, işbirlikçilik sürecektir. ABD ve TSK'nın Irak'taki varlıklarının nedeni birbirinden farklı değildir. İkisi de Irak'ta **işgalci, ilhakçı, katliamcı** bir konumdadır. Sadece hedeflerinin büyüklüğü farklıdır. Amerika dünya imparatorluğuna soyunurken, TSK kendi küçük hesaplarıyla meşguldür, aralarındaki çelişkinin kaynağı da budur. Ama bu çelişki, ABD-Türkiye oligarşisi işbirliğine engel değildir. **İşbirlikçilik politikalarının odak noktası,** devrimci mücadele ve örgütlenmeyi yok ederek, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını şiddetle engelleyerek, farklı milliyetler, inançlar ve düşünceleri baskı altına alarak, Türkiye'yi imparatorluğun bir parçası haline getirmektir. Hükümetin limanlarımızı, havaalanlarımızı, sınırlarımızı Amerika'ya açan kararıyla devam ediyor işbirlikçilik. F tipleriyle, özelleştirmelerle devam ediyor.

Irak'ın Süleymaniye kentinde TSK mensubu subay ve askerlerin gözaltına alınışı, baskıya, aşağılanmaya maruz bırakılması, işbirlikçiliğin varacağı yeri herkese gösteren tarihi bir örnektir. İşbirlikçiliğin sonu utançtır; onursuzluktur. Kimse, son olayın biçimine takılıp kalmamalıdır; **bu utanç ve onursuzluk, 50 yıldır sürüyor.** IMF memuru Cotarellilerin gelip bakanlıkları denetlemesi, Amerikan büyükelçilerinin talimatlar vermesi, TBMM'nin IMF'nin isteklerini yerine getirmek için gece gündüz çalışması da, işgalci Amerika'ya yataklık yapılması da en az bu son olay kadar utanç vericidir. İşbirlikçilik sürdüğü müddetçe, onursuzluktan, aşağılanmaktan kaçınmak mümkün değildir.

Ya tam bağımsızlık, ya tam bağımlılık; Bu bir kavşak noktasıdır, iki yol vardır, arası yok! Bağımsızlığın yolunu biz temsil ediyoruz. İktidarın yolu işbirlikçiliğin, aşağılanmanın yoludur. Düzen partilerini, güçlerini desteklemeye devam etmek, işbirlikçiliğe ve aşağılanmaya, ulusal onurunu çiğnetmeye devam etmektedir.

Bu topraklarda, bağımsızlık için savaşıan ve bedel ödeyen tek güç biziz; bu utançtan, aşağılanmalardan, ulusal onurumuzun çiğnenmesinden kurtulmanın tek yolu, emperyalizmi kovup, işbirlikçilerin iktidarına son vermektir. Kızıldere'den 12 Temmuzlardan bugüne bunun kavgasını verdik. 6. Filoların, Amerikan başkan ve bakanlarının, CIA ajanlarının bu toprakları kirletmesine karşı çıkan da, karşı çıkılmasına diye katledilen de, sadece bizdik. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin terörü altında "Bağımsız Türkiye!" şiarını haykırmaya devam ettik. Devrimcilerin dışında "biz bağımsızlığı savunduk, emperyalizme karşı mücadele ettik" diyebilecek tek bir güç bile yoktur. Bağımsızlık için dövüşen ve bedel ödeyen tek güç biziz; ve biz sadece ülkesini seven, ulusal onuruna düşkün her halkın yapması gerekeni yapıyoruz. Biz sadece vatanseverlerin ve devrimcilerin yapması gerekeni yapıyoruz.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı 33 yıllık savaşımızın son üç yılında önemli bir yer tutan F tiplerine karşı direnişimizin muhtevası da aynıdır. **1000 gündür F tiplerinde, AB'ye, ABD'ye, ve onların işbirlikçilerine karşı sürdürülen** direnişin siyasi anlamı ancak bu savaşla birlikte düşünüldüğünde kavranabilir.

Amerika adına bizi katledip, ortalıkta “*Amerika'nın stratejik müttefikiyiz*” diye kostaklananlar, Amerikalı'nın kapısındaki köpek kadar kıymeti harbiyeleri olmadığını gördüler. Gördüler de utanacaklar mı, ulusal duyguları mı dirilecek? Hayır! İşbirlikçilik onların varlık koşuludur. Kendi halkını ezen her işbirlikçi iktidar, aynı zamanda emperyalistler tarafından ezilen bir iktidardır. Ezilmeyi, aşağılanmayı kabul etmeyen bir işbirlikçi iktidar, emperyalistlerden istediği desteği alamayacağını bilir. İşbirlikçiliğin millilik demagojileriyle perdelenmeye çalışılması, tüm yeni-sömürge iktidarlارının ortak karakteridir.

AB'ye uyum adına, ABD'yle stratejik müttefiklik adına, IMF programı adına, NATO üyeliği adına, halka karşı terör estirmeye, devrimcileri katletmeye devam edeceklerdir.

Yukarıda dediğimiz gibi iki yol var. Birinci yol; böyle bir ülke olmaya devam edilecek, ikinci yol; bağımsız demokratik Türkiye için savaşılacak. Bağımsız, demokratik Türkiye yolunu biz temsil ediyoruz. İktidar bağımlılığın, işbirlikçiliğin ve aşağılanmanın yolunun temsilcisidir. Bu, **vatana ihanet** yoludur.

50 yıldır ihanet ediyorlar. Demirel'den Ecevit'e, Erbakan'dan Evren'e, Özal'dan Baykal'a hiç biri ihanetin dışında değildir. 50 yıl boyunca uluslararası planda Amerika'nın çıkarlarını, emperyalist tekellerin ve onların ülkemizdeki işbirlikçilerinin çıkarlarını savundular. Bu görevi bugün **AKP** üstlenmiştir. Bu tabloyu gözünüzün önünde canlandırdığınızda, 50 yıldır bu ülkede “huzur ve istikrar” adına yapılanların ne için yapıldığı da netleşmiş olur. Amerika'nın, Avrupa'nın aşağılamalarına, emperyalist kurumların talimatlarına direnemeyen bu ülkenin yüzbinlerce askeri ve polisi, ülkemizin her köşesinde **devrimci avındadır**. Hükümetiyle, Genelkurmay'ıyla, IMF politikaları pürüzsüz hayata geçirilebilsin diye, Amerika'ya, Avrupa'ya uşaklıkta geride kalmayalım diye, infazlar yapıyor, işkence tezgahlarını çalıştırıyor, F tiplerinde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşçılarını katlediyorlar.

Sanmayın ki sokak ortasında vurulan, hücrede katledilen devrimcilerdir. Onlar, bağımsızlığa kurşun sıkıyorlar. Hücrede bağımsızlık şiarla-

rını, ulusal onuru, adalet özlemini boğuyorlar.

Ya uşaklık, ya bağımsızlık!

Ya zulüm, ya demokrasi!

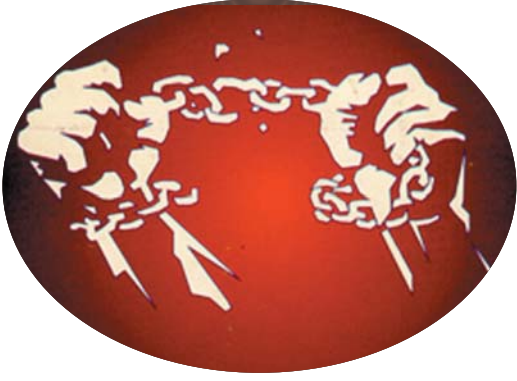
Ya eşitsizlik, adaletsizlik, ya sosyalizm!

Amerikan emperyalizmine hakettiği cevabı, ne AKP, ne Genelkurmay veremez. Bu cevabı, vatansever halk verecektir. Vatanseverlik, ulusal onur için, bağımsızlık için emperyalistlerle çatışmayı göze alabilmektir. Vatanseverlik, bu toprakları emperyalistlerin çiftliği yaptırmamak için, bağımsızlığı savunmak için, ölümü göze almaktır. Bunu yapanlar var. Bunu biz devrimciler yapıyoruz.

İşbirlikçiliğin sonu onursuzluktur. Türkiye halkı, bu onursuzluğu paylaşma utancından kurtulmak için, safını işbirlikçilerden değil, **devrimcilerden yana** belirlemelidir. Huzur, istikrar, terör diyerek halka zulmeden işbirlikçilerin değil; bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için büyük bedeller ödeyen devrimcilerin cephesinde yer almalıdır. F tiplerindeki katliam ve 1000 günlük direnişe, herkes bir de bu açıdan bakmalıdır. Emperyalizm ve işbirlikçileri devrimcileri katlederek, tasfiye ederek, ve bunun sonucunda halkı örgütsüzleştirerek çıkarıyorlar kölelik yasalarını; IMF programlarını bu sayede uyguluyor, bu sayede Amerika'ya topraklarımızı açıyorlar. Zulüm, yoksulluk ve Irak'taki gibi aşağılanma, hepsi birbirine bağlı geliyor. Ya hepsinden birden kurtulunur, ya hepsine razı gelinir.

Egemen sınıflar arasındaki çelişki ve it dalaşlarına olduğundan fazla anlam yükleyenleri tekzip eden gerçek budur. Oligarşi ve ABD, oligarşi ve AB arasında hep çelişkiler var görünürde; devrimcileri katletmekte ise ittifak halindeler. AKP ve Genelkurmay arasında her gün yeni bir çelişki, çatışma senaryosu yazılıyor; AKP ve Genelkurmay, o senaryoların dışında F tiplerinde, dağlarda, şehirlerde katliamı ve işkenceyi el ele sürdürüyorlar.

Devrimci mücadelenin, devrimci örgütlerin varlığı, emperyalist sömürgeciliğin önündeki baş engeldir. Bizi yoketmek için saldırılarını sürdürecekler. 33 yıldır savaştığımız gibi, 3 yıldır hücrelerde direndiğimiz gibi, devam edeceğimiz direniş ve savaşa. Alevler arasında dalgalandırılan bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağı elimizden düşmeyecek. Dünya devrimcilerinin, devrim için savaşan sosyalistlerin sloganı bizim hiç eskimeyecek şiarımızdır: **"Ya Özgür Vatan Ya Ölüm! Ya Sosyalizm Ya Ölüm! Kazanan Biz Olacağız!"**

BİN GÜNÜN Çağrısı...

BİN GÜN, herkese birşeyler anlatmalı. Herkesin beyinde, onların çağrısı yankılanmalıdır. Bu direniş başka coğrafyada değil, dünyanın Türkiye'sinde yaşandı, yaşanıyor. Mitolojik bir efsaneden değil, bu topraklarda gözlerimizin önünde yaşanan ve efsaneleşen bir direnişten sözediyor. Bunun bilincine vardığımız büyük bir gücün sahibi olduğumuzu göreceğiz demektir.

Halkların direnişler tarihinde, “böyle bir direniş sadece Anadolu topraklarında görüldü” diye yazacaksa, (ki öyledir) herkes, bunun tarihsel, siyasal anlamını düşünmeli, dönüp BİN GÜN’ün çağrısına kulak vermelidir.

Ah, vah etmeyin, umutsuzluğa kapılmayın, yılğın sesine kulaklarınızı tıkayın, yüzünüzü dirençlilere dönün;

bu topraklar, bu halk böyle direnişçiler yetiştiriyor diye **övünün, onur duyun.**

Güvenin onlara.

Bu insanlar bizim insanlarımız, bu yiğitleri bizim topraklarımız yetiştirdi, bu direniş geleneği bizim geleneğimiz, direnişin zaferi bütün ezilenlerin, Anadolu’nun zaferidir diye düşünün.

Aydınlanın onların ışığıyla. 3 yıldır ısıtıyorlar coğrafyamızı. İnsan iradesinin, devrimci iradenin anıtını balçıkla değil, saniye saniye eriyen hücreleriyle dikiyorlar.

Zulmün önüne bedenleriyle bir dağ çıkardılar. Oligarşinin umursamaz havasına bakarak, sanmayın ki, o dağı aşabilirler. Hayır aşamazlar. Tarihte hiçbir zulüm iktidarı, hiçbir tiran aşamadı. Halkların direniş tarihi binlerce kanıya doludur. Biz o tarihin bir parçasıyız.

Dirençe omuz verenler;

Ümidimizi, coşku ve kararlılığımızı daha da büyütelim. Onların 3 yıl değil, 300 yıl direnecek güce, inanca, kararlılığa ve ideolojik sağlamlığa sahip olduklarından emin olarak kazanacağımıza güvenelim. Direnişin sesini duymayanlara, sansür duvarının arkasında kalanlara BİN GÜN’ün çağrısını ulaştıralım.

BİN GÜN direndik. **Bu bizim gücümüzdür, senin**

gücündür. Bu gücü örgütlenmeye dönüştürmek, alanlara dökmek, direnişi güçlendirme aracı haline getirmek bizim elimizde. Çalmadığımız kapıları çalarak, gitmediğimiz yoksul gecekondu mahallerine ulaşarak, emekçileri yaşadıkları her alanda bulup direnişi anlatarak büyütebiliriz bu gücü.

Emin olmalıyız ki, bu güç nihayi zaferimizin de garantisidir. Böyle bir zulme karşı böyle bir destan yaratanların yürüyüşlerini durdurabilecek hiçbir güç yoktur.

Dirençe duyarsız kalanlar;

BİN GÜN yanılginızı görmenin fırsatını vermeli dir size.

Bininci günündeki bir direnişi gündemine almayan kimsenin, hak ve özgürlükler mücadelesinden, devrimci mücadeleden söz edemeyeceğini anlatmalıdır. Ölüm beni ilgilendirmez, zulüm beni ilgilendirmez, F tiplerinden bana ne, devrimcilerin zulmün karşısında başeğmeme onuru bana ait değil ki, ben ölüm orucuna karşıyım... diye diye geline noktaya dönüp bakmanız için bir vesile olmalı BİN GÜN.

“Gündem” tercih edilmez. Hayat onu karşınıza diker. İşte karşınızda BİN GÜN’lük bir direniş duruyor. Dimdik, soluksuz yürüyenlerin diriliğiyle ilk günkü kadar capcanlı size sesleniyor.

İşçiler, Emekçiler, Aydınlar, Gençlerimiz, Çocuklarımız, Kadınlarımız...

Halkımız;

Bu direniş senin direnişin. Bu onur senin onurun. Yolsuzluğun, onursuzluğun, işbirlikçiliğin, çıkarıcılığın, ahlaksızlığın, bir batağa dönüştürülen ülkemin orta yerinde kökleri derinliklerde bir çınar gibi büyüttük direnişi. Kanımızla suladık, hücrelerimizle besledik. Çınarımız büyüdükçe seni aç bırakanların, zulmedenlerin kokuşmuş iktidarı küçülüyor.

Bataklık böyle kurutulacak, inançları için, halk için, vatan için çıkarsız ölüme yürüyenler senin evladın, kardeşin, komşundur, senden biridir. Direnişin zaferi senin zaferin olacaktır.

Güven onlara, inan böyle direnenlere, sesini kat inançlı seslerine!...

Sayı 68

5

13 Temmuz
2003

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

Sosyalizm idealimiz ve direniş irademiz

107 şehitle yaratıldı 1000 günlük destan. Kimileri, sadece şehitlerin sayısının çokluğuna bakarak direniş değerlendirmeye kalkıyor. Neyi savunduğumuza, neyi kazandığımıza bakılmadan kayıplara bakmak, ancak yığınların, yorgunların işidir.

Bin günlük destan, tüm dünya halkları nezdinde emperyalizme ve oligarşilere karşı bir direniş manifestosu, ezilenler için sosyalist bir mevdidir.

Bu mevziyi can bedeli savunanlar, sosyalizme inançlarıyla savundular. Ölüme ve yaşama, sosyalistlerin bakış açısından baktılar.

"Ölmüş dostlarım konusunda, kendileri için yaşadığım fikri beni teselli ediyor ve başkalarının da benim için yaşamaya devam edeceklerini bildiğimden, ölüm düşüncesini umursamıyorum." (Sosyalizmi Kuracağız, Fidel Castro, sayfa:12)

107 direnişçi de aynı nedenle umursamadı ölümü. 107 direnişçinin yoldaşları, aynı düşünceyle sürdürüyorlar direnişi.

Che'nin ünlü sözünden esinlenerek söylersek; eğer ülkemizin semalarında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağı dalgalanacaksa, ölüm hoş geldi sefa geldi... İşte bu bakış açısı yön vermiştir direnişe.

Direniş bir halk direnişidir. Ev kadınlarından öğrencilere, savaşçılardan tarafdarlara kadar bir çok kesim, bin gün boyunca kızıl bantı kuşanmış, ölümü kucaklamıştır. Belki hepsi Marksizm-Leninizmi bilmiyordu, belki hepsi sosyalizm konusunda geniş bilgilere sahip değildi. Ama bu direnişin emperyalizme ve faşizme karşı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için olduğunda hepsi netti.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağının dalgalandığı bir Türkiye, tüm direnişçilerin ortak ülküsiydi.

Onlara ölümü kucaklama gücü veren de bu inançtı.

Devrimci hareketin böyle büyük bir saldırıyı tek başına göğüsleme gücünü aldığı yer de aynı kaynaktır.

Saldırı devrim ve sosyalizmedir; savunduğumuz devrim ve sosyalizmdir

1000 gün sadece soyut bir direnişçiliğin, zulme karşı kahramanlığın ürünü değildir; direniş ve kahramanlık, ideolojik bir muhtevaya sahiptir; bu muhteva sosyalizmdir. Oligarşinin direnişe düşmanlığı sosyalizm düşmanlığının, reformizmin direnişe uzaklığı, sosyalizme uzaklığının sonucudur.

Artık hemen herkesin görebileceği gibi, emperyalizmin ve oligarşinin F tiplerini gündeme getirmesi, "hapishaneler sorunu"yla sınırlı olmayıp, imha politikasının devamıdır. İmha'nın hedefinde ise, devrim ve sosyalizm vardır.

Saldırının muhtevası, direnişin muhtevasını da belirler.

Devrimi savunan, onun gerekliliğini, iyiliğini, güzelliğini, kaçınılmazlığını, bu uğurda mücadelenin zorunluğunu anlatan; kendi pratiğinde buna uygun davranmadığında, o davanın hiç bir inandırıcılığı ve ciddiyeti kalmaz.

Sınıflar mücadelesi, iyi bilinir ki, yalnız ekonomik-demokratik, politik, askeri alanda değil, aynı zamanda ideolojik alanda da sürer. Bu sonuncu alanda mücadele edemeyenlerin öteki alanlarda başarılı olması da mümkün değildir. (Elbette tersi de geçerlidir.) Bu nedenle, ideolojik mücadele, sadece sözlü, yazılı sürdürülen bir mücadele değil, pratikle bütünleşmesi gereken bir mücadeledir.

Her mücadele, kendi kültürünü yaratarak gelişir. O yaratılan kültür, mücadeleyi geliştiren bir rol üstlenebileceği gibi, tersine bir rol de üstlenebilir. Mesela, "Özgürlük ve dayanışma" adını taşıyan fakat, siyasi pratiklerinde ve günlük yaşamlarında özgürlük uğruna bedel ödemekten, paylaşım ve dayanışmadan uzak bir parti, burjuvazinin ideolojisi ve kültürü karşısında baştan yenik düşmüş demektir.

Devrim için yola çıkan bir siyasi hareket, politik planda olduğu gibi, ideolojik kültürel alanda da bir ölüm-kalım savaşı yürütmek durumundadır. Burjuvazinin ideolojisi ve kültürünü saflarında etkisizleştiremeyen bir hareket, devrime yürüyemez. Burjuvazinin kültürünü yalnız teoride mahkum etmek bir nokta gelir ki, hiçbir şey ifade etmez. O kültür, pratikte, direniş ve mücadelenin içinde, günlük yaşamın içinde mahkum edilmelidir. Direniş her gününde, her saniyesinde işte bunu ba-

Sayı 68

6

13 Temmuz
2003

1000 GÜNÜN ÇAĞIRISI

şarmaktadır. Her ölüm, eriyen her hücre, burjuva kültüre vurulan bir darbe, sosyalist kültüre konulan bir tuğladır. Direniş hem sosyalist inanç ve kültürün bir sonucu, hem sosyalist kültüre yapılan bir katkıdır.

Devrimcilik, sosyalistlik, yüzlerce yıllık mücadeleler içinde oluşmuş sosyalist kültürden ayrı düşünülemez.

O kültür, kolektivistliği içerir, o kültür fedakarlığı içerir, o kültür halka ve devrime sarsılmaz bir bağlılığı içerir. Mahir ÇAYAN'ın onyıllar önce *"artık sosyalist politikanın devrimci cesaretle sürdürülebileceği bir ülke haline gelmiştir Türkiye"* dediği ülkede, "geceleri rahat uyuyarak", bedel ödemedi, meydanlarda coplanmadan, ölmeden, hapishanelere düşmeden devrimcilik yapmak, sosyalizmi savunmak mümkün değildir. Mümkündür diyen, yalan söylüyordur.

Direniş, burjuva kültüre karşı sosyalist kültürün bayrağını yükseltiyor

Düzen içileşen, döneleşen tüm eski sol kesimlerin, en başta sosyalist kültüre, ahlaka saldırması boşuna değildir. Çünkü, onların devrimcilik, sosyalistlik iddialarının "sahteliğinin" ilk göze çarpacağı alanlar bunlardır.

12 Eylül sonrasında reformistleşen, düzen içileşen tüm güçler, yeni stratejiler, taktikler ortaya koymadan önce, "örgüt adamı, dava adamı olma, kendini feda etme, kolektivistlik, cesaret" gibi değerlere saldırmışlardır. Militanca devrimciliği "maceracılık", "don kişotluk", sosyalizmi tereddütsüz savunmayı "dinazorluk" olarak ilan ederken 12 Eylül yıllarındaki teslimiyetlerine ve yeni tercihlerine meşruluk kazandırma peşindeydiler.

Devrimci hareketin kadroları, taraftar ve savaşçıları, 19-22 Aralık vahşeti karşısında olağanüstü kahramanlıklar gerçekleştirirken *"mürit, tarikat"* edebiyatıyla saldırılması da aynı nedenleydi. Taşadıkları sıfatlara uygun olarak, o koşullarda bir devrimcinin, demokratın yapması gerekeni yapmamayı, ancak direnişe ve direnenlere saldırıyla meşrulaştırabilirlerdi.

Her yaşam biçimi, felsefesini de beraberinde getirir. Onların felsefesi, Marksizm-Leninizmden değil, burjuva ideolojisinden besleniyordu artık.

Mürit, tarikat saldırısı da burjuvaziden alınmıştı. Ölmeyin, bırakın çağrılar burjuvazinin *"hiçbir düşünce uğrunda ölmeye değecek kadar değerli değildir"* ideolojisinden besleniyordu.

"Koşuş sisteminde bireysel özgürlükler yok ediliyor.", "şimdiki sistemde tutukluların özel hayatı diye bir şey yok." *"Koşuş sisteminde tutuklu sevgilisinin resmini başucuna asamıyor. Astığı zaman 'küçük burjuvalık oluyor. F Tipi'nde bu olmayacak..."* diye yazıyordu bu kafa yapısı 19 Aralık öncesi.

Burjuvazinin ideolojisiyle bulanan beyin; direnişin kızıl bantlarında sosyalizmi değil aleviliği görüyordu. Elbette, her ülkenin devrimci hareketi, kendi halk değerlerini de içerir. Halkın kültürünün ilerici, demokratik

yanlarını sosyalist mücadelenin kültürüne katar. Fakat amacı belli, savaşçısı belli böyle bir direnişin kızılığında sosyalizmi değil, aleviliği görmek, bırakın burjuva ideolojisini, çapsız burjuva medyanın etkisinden çıkamayan çapsız dönem kafalarla mümkündür.

Biz devrim iddiamız ve sosyalizm inancımızla direnebildik bu büyük saldırıya. Devrim iddiamız ve sosyalizm inancımızla yarıdık kuşatmaları. Bu iddia ve inanca sahip olamayanlar, tarihe destanlar bırakamazlar.

Direniş ne kadar sürer, nasıl biçimlenir bilinmezdi fakat, *"teslim olmama"* konusunda çok nettik. Çünkü sosyalizm inançlarımızı terkedip burjuva ideolojisine teslim olmamız isteniyordu. Faşizme karşı bu ideolojik sağlamlığımızla direndik.

Beyinlerini bireyciliğe, burjuva hümanizmine teslim edenler, faşizme karşı direnemez. Çünkü burjuva hümanizmi, birey ideolojisi, "birey özgürlüğü, sağduyu, hoşgörü" adı altında yalnız diz çökmeyi, örgütsüzleşmeyi öğretir. Bireyciliği, bedel ödememeyi teorileştirmiş olanlar, ne kadar devrimci, sosyalist, komünist olduklarını söyleseler de, o kritik anda, bedel ödemenin gerektiği o anda, direnemeyecekleri kesindir.

Direniş, devrimciliğin çarpıtıldığı yerde, devrimin ve sosyalizmin nasıl savunulacağını öğretti herkese. Direnişin beslendiği kaynak, halkların yüzlerce yıllık direnişinin en özlü ifadesi olan Marksizm-Leninizmdir. Direnişin kanıyla beslediği nehir, halkların sosyalizme yürüyüşüdür.

Oligarşinin hapishanelerinde bin gündür sürdürdüğümüz mevzi savaşı, yurt sathında sürdürdüğümüz emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm savaşının bir parçasıdır. Şehirlerimizde, dağlarımızda, hayatın her alanında olduğu gibi, oligarşinin hapishanelerinde de, direniş bayrağı kurtuluşa kadar dalgalanmaya devam edecektir. Çünkü hapishaneler, devrim iddiasında olanlar için, devrime kadar değişmez bir mücadele alanı olarak kalacaktır.

Sayı 68

7

13 Temmuz
2003

Tek Tip Elbise:

12 Eylül'den F Tiplerine devredilen teslim alma aracı

Önceki sayımızda da söz etmiştik. Adalet Bakanlığı'nın gündeminde bulunan **"Ceza ve tedbirlerin infazı hakkında kanun tasarısı"**, çeşitli baskı ve yasaklarla birlikte **Tek Tip Elbise (TTE)** uygulamasını da öngörüyor.

Oligarşi, hapishanelerde teslim alma politikalarından hemen hiç bir dönem vazgeçmemiştir. Döneme, direniş koşullarına göre, teslim almanın araçları, baskının boyutları farklılaşsa da, politikanın özü değişmemiştir.

Amaç teslim almadır; araç, fiziki işkenceden tecrite, marş söyletmekten ahlaki dejenerasyona kadar bir çok şey olabilir. Bu yöntemlerden biri yetmediğinde veya direnişler karşısında iflas ettiğinde, oligarşi yenisini gündeme getirir.

TTE'nin 16-17 yıl aradan sonra yeniden gündeme getirilmesi de böyledir. F tipleri, 1000 günlük büyük direnişin ölümlerle ördüğü güçlü barikat karşısında, oligarşinin istediği sonucu vermemiştir. Hücreyi, tecriti, yeni teslim alma araçlarıyla tahkim etme ihtiyacı duymuştur.

12 Eylül'ün bu zulmüne de yer var "uluslararası standartlar" da!

Peki şimdi; "uluslararası standart" savunucuları, bu zulme de mi evet diyecek?

12 Eylül cuntasının TTE dayatması ve F tiplerinin amacı aynıdır. AKP (ve tüm düzen partileri) 12 Eylül'ün devamcısı olduklarını bir kez daha herkese gösteriyorlar...

İlginçtir; TTE, hem AKP'nin 12 Eylül'ün devamı olduğunun göstergesi, hem de AB'ye uyumun bir parçası. Peki nasıl oluyor?

Evet, hiç şüphe yok ki, hazırlanan bu tasarı ve bu tasarının öngördüğü uygulamalar da **"uluslararası standartlara"** uygundur. AB'ye de, ABD'ye de uygundur.

İşte bu nokta son derece öğreticidir; reformizmi, oportünizmi, hak ve özgürlükler mücadelesi veren herkes; şunu öğrenmek durumundadır artık; "uluslararası standartlar" dediğin noktada hiç bir **direniş mevzin** olamaz. Hiç bir direniş mevzin olmadığında devrimciliğin de, demokratinin de kalmaz. Avrupa'nın politikaları ve dolayısıyla da standartları, her türlü direniş gücünün yok edilmesi veya en azından pasifize

edilmesini amaçlar. Bu amaç için en inceltirilmiş yöntemlerden en kaba vahşi yöntemlere kadar her yönetime başvurmaktan da hiç geri kalmamıştır. "AB'ye uyum"un hak ve özgürlükler konusunda ülkemizi "cennete" çevireceğini düşünenlerin yanıldıkları, kavrayamadıkları nokta burasıdır.

12 Eylül'ün hapishaneleri üzerine yazılmış kitapları okuyanlar, o dönemi yaşayanlar hatırlar; TTE, tutsağı aşağılayan, onu suçluluk ve pişmanlık duygusu içine iten, acizleştiren bir araç ve bunun yanı sıra, TTE'nin reddedildiği koşullarda işkencelere, hücre cezalarına gerekçe yaratan bir yaptırımdır. TTE, öyle "teröre karşı mücadele" kılıfına da sığmaz; çünkü tüm hükümlülere giydirilmesi öngörülmektedir. Yani saldırı devrimci örgütlerden tutsaklarla sınırlı değildir. Yine hatırlanacaktır; bilmeyenler öğretilsin; 12 Eylül cuntası, devrimci tutsaklara giydiremediği TTE'yi, Barış Davası ve DİSK davası tutsaklarına giydirmiş, onları mahkeme salonlarında "zaptı rapt altına alınmış, sindirilmiş suçlular" olarak teşhir etmiştir.

Ve yine tarihin ne garip tecellisidir ki, uluslararası standartların bugün ülkemizdeki baş savunucuları arasında bu davalardan yargılanıp o TTE'lerle aşağılananlar, o TTE'ler bahanesiyle nice işkencelere tabi tutulanlar var.

TTE'ye Kim Ne Dyecek?

TTE, daha ilk gündeme geldiği yıllarda "hükümlüler arasında eşitlik sağlamak... zengin fakir hükümlü arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak" gibi gerekçelerle savunulmuştu. Şimdi de

Devlet politikası, devlet kadrosu

TTE'yi de kapsayan yeni tasarının hazırlayıcısı Prof. Sulhi Dönmezer'dir. Aynı isim 12 Eylül cuntasının da, ANAP hükümetlerine de, DSP-ANAP-MHP hükümetine de benzer danışmanlık hizmeti verdi.

Ali Suat Ertosun, "solcu" Sami Türk'ün de, "müslümün demokrat" Cemil Çiçek'in de Genel Müdürü. İktidardaki partiler değişiyor, ama Dönmezer gibi "danışmanları", Ertosun gibi bürokratları değişmiyor.

İktidarda "sol görünümlü" bir parti vardır; yasalar onlara sipariş edilir. İktidarda cunta vardır, baş danışman yine onlardır. "İslamcı" da onlarla çalışır. Çünkü onlar, "devlet politikası"nın yürütme içindeki temsilcileridir. Halk düşmanı politikaların teknik mimarı onlardır.

Sayı 68

8

13 Temmuz
2003

1000 GÜNÜN ÇAĞRISI

benzer şeyler söyleniyor. Bir anda ne kadar da eşitlikçi kesiliyorlar. Oligarşi TTE'yi yeniden gündeme almıştır. Devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden soyundurmak, tüm tutuklu-hükümlü kitlesini de ücretsiz kölelesi haline çevirmek için daha bir çok "cezaevi reformu" yapılacaktır. Ama bunların uygulanıp uygulanmayacağına yine tutuklu ve hükümlülerin tavrı belirleyecektir.

Şimdi herkesin önündeki soru şu: TTE'ye kim ne diyor? Demokratik kurumlar ve tutsaklar ne tavrı alacak?

12 Eylül döneminde de çok tartışıldı TTE. Kimi, meselenin özünü bırakıp TTE'lerin inceliğini kalınlığını, dikiminin iyiliğini kötülüğünü, kimi hükümlülere neyse de tutuklulara zorunlu kılınmasını tartıştı. Bunlar oligarşinin bu saldırısı karşısında göğüs göğüse bir direnişten kaçışın bahaneleriydi. Reformizm ve o günden düzen içileşmenin taşlarını döşeyenler daha çok bu zeminde tartıştılar.

Ancak devrimci gruplar içinde o zaman "uluslararası standartlar" gibi referansları yoktu. TTE'yi giymek veya geri çekilmek için de, "uluslararası standartlara" başvuramaz, Brest Litovsky gibi, NEP gibi "geri çekilme" örneklerine başvururdu. Tartışmaların odağında bunları olması bile, devrimci bir yan taşıyordu. Ama "uluslararası standartlar" denildiğinde o devrimci yan otomatikman ortadan kalkıyor. Burjuva ölçülerin, emperyalist demokrasinin kabülü çıkıyor karşımıza.

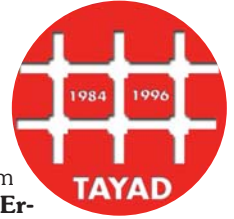
Bu kez TTE gündeme geldiğinde ne olacak; giymek için, geri çekilmek için hangi gerekçeler, teoriler bulunacak, merak ediyoruz.

Mesela, PKK tutsakları böyle bir dayatma karşısında ne diyecek? Diğer siyasi hareketler ne diyecek?

Hak-İş Genel Başkanı'nın Kölelik Yasası'na ilişkin tavrı son derece çarpıcıydı; "AB'ye evet diyorsak, AB'ye uyum için yapılan herşeye evet deriz..." Şimdi, en önemli sınav AB'ci solcuların. "Ceza ve tedbirlerin infazı hakkında kanun tasarısı" da AB'ye uyum için. Dün şu veya bu şekilde karşı çıktıkları TTE'ye şimdi "AB'ye uyum hatırına" evet mi diyecekler? AB'ye uyum adına, hak ve özgürlükler alanını, demokratik mücadeleyi de adım adım terk mi edecekler?

Fakat başta Adalet Bakanlığı olmak üzere, herkes şunu bilmelidir. Türkiye devrimcilerinin en büyük bedeller ödedikleri mevzilerden biridir TTE. Devrimciler yine direnecektir, gerekirse yine bedeller ödeyeceklerdir. F tiplerinde direniş çarpanlar, hesaplarını yeniden yapınlar.

Direnişçiler Zorla Kaçırıldı

Tekirdağ F Tipi hapishanesindeki ölüm orucu direnişçileri **Ümit Günger** ve **Erkan Bülbül**, kendi talepleri olmadığı halde zorla hastaneye kaçırıldı.

Ölüm orucundakilerin ailesi ve yakınlarına da haber verilmemiş, aileden ve kamuoyundan özellikle gizlenmiştir. Aileler ancak bir hafta sonra haber alabilmiştir.

Zorla müdahale, tutuklu ve hükümlülerin istemleri dışında hastaneye kaçırılma insanlık suçudur. Ölümün sınırındaki tutuklulardan ailelerinin haber alabilmek için seferber olduğu koşullarda, zorla kaçırılarak ve gizlenerek hem ölümü orucu direnişindekiler hem de ailelerine psikolojik işkence yapılmıştır.

Kaçırılmayı ve gizlenmesini protesto ediyor, cezaevlerinden tam 107 insanın tabutunun çıkmasına ve 500'den fazla insanın zorla müdahalelerle sakatlanmasına rağmen ölüm orucu direnişini çözmeyen, bunu görmezden gelerek ve kamuoyundan gizleyerek tecrit politikalarını sürdüren iktidara sesleniyoruz; **ÇÖZÜN! TECRİTİ KALDIRIN!**

TAYAD'lı Aileler

* Direnişçiler tedaviyi reddetmiş ve günlerce sonra yeniden hapishaneye götürülmüştür.

Sayı 68

9

13 Temmuz 2003

'Mezara Saldırı Alçaklıktır'

25 Nisan 2001 tarihinde ölüm orucunda şehit düşen **Erdoğan Güler**'in mezarına ikinci kez saldırıldı ve *Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez* yazan mezar taşları parçalandı. Ahlaksız saldırıya ilişkin Salihli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimcileri, DEHAP, EMEP, TKP ve ÖDP ilçe örgütlerinin katıldığı bir basın açıklamasıyla olay protesto edildi. Açıklamada şöyle denildi: "Saldıranlar bağımsız demokratik bir Türkiye istemeyen halk düşmanlarıdır. Mezarlarımızdaki yazılara tahammül edemeyen bu halk düşmanları bilsinler ki Erdoğan'ın mücadelesi sürüyor. Bu zihniyet İstanbul'da Gülbaharlarımızı tecaüz edecek kadar alçalmış bir zihniyettir.

Mezara saldırmak, parçalamak acizliktir, alçaklıktır, şerefsizliktir. Bu alçak saldırıyı planlayan ve uygulayanların insanlıkla, insanlığın erdemleriyle bir ilişkisi yoktur. Ölüye saygı duymayanların onuru yoktur. Uyarıyoruz, Erdoğanımızdan uzak durun, o kirli, kanlı ellerinizi Erdoğanımızın mezarına bir daha uzatmayın"

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

Sayı 68

10

13 Temmuz
2003

1000
Gündür

Ayaktalar Uykusuzlar Yürekleri Acılı Direnişteler

BİN GÜN'lük destanın sadece "destek gücü" olmadı onlar. Böyle bir tartışmayı da hiç yapmadılar kafalarında. Şu direniş biçimi içerinin, bu direniş biçimi dışarının diye bir ayrımı düşünmediler bile. Direnişin tam ortasında, önünde, BİN GÜN'lük destanın bir parçası oldular. Kimse bahsetmedi bunu onlara. Direnişi sahiplenişleriyle, verdikleri şehitleri ve yarattıkları geleneklerle hak ettiler bu onuru.

Ölüm orucu direnişinin BİNİNCİ günü, onların direnişinin de BİNİNCİ günüdür.

Evet TAYAD'lı Aileler'den sözediyoruz. Beyaz başörtülerinin üzerine taktıkları kızıl bantlarıyla, tereddütsüz ölüme yatışları ve geride ilkokul çağında çocuklarını bırakıp şehitler kervanında onurlu yerlerini alışlarıyla TAYAD'lılar.

İstanbul'dan başlayarak Türkiye'nin dört bir yanında kendisine "Biz TAYAD'lıyız" diyen binlerce insan varsa bugün, TAYAD'lıların sesini duyanlar saygıyla "İŞTE ONLAR" diyorsa, bu, durduk yere değildir. Büyük bedeller ödenerek yaratılan bir geleneğin adıdır TAYAD.

BİN GÜN, 3 yıla yakın bir zamandır hiç yerlerine oturmadılar, yorulmadılar, bıkmadılar, yıl-

madılar. Cumhurbaşkanlığı önlerinden, MGK toplantılarına, meydanlardan işgallere, yürüyüşlerden açlık grevlerine dur durak bilmeyen bir mücadelenin omuzlayıcısı oldular.

Baskılar hiç yıldıramadı onları. Ankara yollarında coplandılar, yerlerde sürüklendiler, yollarından dönmediler. Dernekleri kapatıldı, yenisini açtılar. Gözaltına alındıkları meydana yine çıkıp haykırdılar. Üzerlerine bombalar yağdırılan gecekondu mahallesi Armutlu'da üç saat sonra "Direniş Sürüyor" pankartını dalgalandırdılar.

Ve Küçükarmutlu...

Tutsak aileleri mücadelesinde dünyada bir ilki yaratmanın onurunu Gülsümanlarla, Şenaylarla kuşandılar. Gün oldu ölüm orucu direnişi onların adıyla anılmaya başlandı. İçeridekilerin sesinin en koyu sansürlerle susturulmak istendiği anda dikildiler zalimin karşısına. Gülsüman olup yırtılar sansür duvarlarını. Yürekleri, binçileri sorguladılar. Devrimciliğin, demokratiğin ne olduğunu, hak ve özgürlükler mücadelesinin nasıl verilmesi gerektiğini öğrettiler.

TAYAD; geçmişi cunta yıllarına dayanan bu ülkenin gerçeğidir, halkın cephesinde onurlu bir

1000 GÜNÜN ÇAĞRISI

gelenektir. TAYAD'lı olmak, zulüm nerede yaşıyorsa, hangi hapishaneden bir ses yükseliyorsa, hangi meydanda hak ve özgürlük mücadelesi veriliyorsa, kim nerede bir haksızlığa uğramışsa.... orada olmaktır.

TAYAD, mücadelesiyle ispatlamıştır ki, dünyanın en siyasal "aile hareketlerinden" biridir. Tutsak ve şehit ailelerinin siyasallaştırılmasının masa başlarında, kongrelerde olmayacağının kanıtıdır.

Geriye dönüp bakın; bir yanda yakınları gün gün eriyip şehit düşerken, onların acılarını yüreklerine gömüp, halkın hangi kesiminin hangi gündemi varsa orada olmuşlardır. İşçi eylemlerinden esnaf eylemlerine; memurların direnişlerinden gençliğin mücadelesine, katliamların hesabının sorulmasından Amerikan işgaline karşı eylemlere kadar söylenecek sözleri oldu onların.

Onları tanımayan meydan, onların gür sesini duymayan direniş yeri yoktur bu ülkede.

Beyaz başörtülü Anadolu kadınları, dün devletin memuru, işçisi olan yaşlı erkekleri değil sadece gençleri, çocukları ile bu çatı altında siyallaştı binlerce insan. Yüzbinler, milyonlar onların haykırışıyla ülke gerçeklerinin farkına vardı.

Çaldıkları kapılarda saygı görüyor oluşları ne yaşlarından ne de "aile hareketi" oluşlarından. Ne de başlarına beyaz başörtü taktılar diye. Belki okuma yazması olmayan insanların siyasi bilinci ve her türlü baskıya, sindirme çabalarına, gözaltılara, tutuklamalara, yerlerde sürüklenmelerine, yaşadıkları işkencelere karşın bir adım bile gerilemedikleri mücadeleleridir, tutukları mevzileridir, karşısında saygı yaratan.

"Sivil Toplum Kuruluşu" değil, Demokratik Kitle Örgütü'dür TAYAD. Öyle olduğu içindir ki, mücadelesini düzen sınırları içine hapsedemediler. Ölüme yattıklarında kimseden icazet istemediler. Ölümleleriyle hesap soran olmasını bildiler. Bir DKÖ'nün mücadelesinin sınırlarının nerede başlayıp, nerede bittiğinin tanımlanamayacağına, o DKÖ'nün mücadele alanının ihtiyacı neyse sınırların oraya taşındığının örneğidir onlar.

Herkes kabul eder ki, ölüm orucu direnişinin böylesine koyu bir sansüre karşın sesi dünyaya ulaşırsa, bunda en büyük paylardan birisi onlara aittir. Dünya devrimci mücadeleler tarihinde örneğine ender rastlanabilecek bir misyonun sahibi olmuşlardır.

Sosyal olaylarda bir resim karesi, bazen ciltler dolusu kitabın anlattığından daha çok şey anlatır. TAYAD böyle onlarca "resim karesi"nin

yaratıcısı olmuştur 1000 günlük süreçte.

Sadece, geçtiğimiz haftalarda İstanbul AKP il binasının bulunduğu cadde boyunca omuzlarında tabutlarla dizilişlerinde ortaya koydukları görüntü bile onları anlatan en özet ifade gibidir.

1000 gündür ayakta TAYAD'lılar vardır o karede.

1000 gündür uykusuz ve 1000 gündür acılı TAYAD'lılar vardır o karede.

1000 gündür haykıran, 1000 gündür direnişte olan TAYAD'lılar vardır o karede.

26 Temmuz'da Ankara'ya Yürüyecekler

TAYAD'lı Aileler omuzlarında 107 canlarının tabutları, yüreklerinde acıları, beyinlerinde zaferi kazanma arzusu ile, ÇÖZÜN, TECRİTİ KALDIRIN demek için;

ANKARA'YA YÜRÜYECEKLER!

Onları yalnız bırakmama sorumluluğu herkesindir. Genç yaşlı, kadın erkek, demokrat devrimci, sosyalist ilerici, hak ve özgürlüklerden yanayım diyen, "107 ölüm yetti" diye haykıran herkesi çağırıyor TAYAD'lılar.

Onların mücadelesine omuz vermek; emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direniş omuz vermektir.

Onların mücadelesine omuz vermek; hak ve özgürlükler mücadelesine omuz vermektir.

Onların mücadelesine omuz vermek; ben bu ülkede yaşıyorum, bu ülkenin devrimcisiyim, ilericiyim, bu ülkede yaşanan her sorun benim gündemimdir, demektir.

TAYAD'lıların Ankara yürüyüşüne destek verelim, katılalım, yüzlerce insan hep birlikte zulmün sahiplerinin kapısına dayanmak için, okulumuzda, fabrikamızda, mahallemizde, köyümüzde, kentimizde daha fazla insanı katmak için çalışalım.

Bu ülkede zulme karşı direnenlerin olduğu nu hep birlikte haykıralım.

Sayı 68

11

13 Temmuz
2003

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

bin 1000 GÜN

Hani bir söz vardı ya “Yanık yerlerin filizleri gür olurmuş” diye. Bugün aynen böyle oluyor. Yandıkça yüreklerimiz, acıyla, açlıkla kavruldukça bedenlerimiz, filizlerimiz daha da gürleşiyor, daha da bir boy atıyor.

İbrahim ERLER

Ya Zafer Ya Ölüm!

bölüm:5

*Gel diyor direnen beden
Gel diyor kararan göz
Gel kaçma
Her hücrede bin defa
Ölen sen olacaksın
Ve saplandıkça biz
Şahdamarına
Muzaffer kurşun gibi;
Sen bile,
Adının ölüm olduğuna
utanacaksın...*

Yazı dizimizin 4. bölümünü direnişin 250. Gününde bırakmıştık. Oradan devam ediyoruz. Ölümü utandıran, azraili pişman eden bir kararlılık ve kahramanlıkla devam ediyor direnişimiz.

Ölümleri engelleyerek, direnişçileri öldürmeyip yaşayan ölümlere çevirerek direnişi kırmayı planlayan zulüm karşısında, azraili, azraillğine pişman eden bir kararlılıkla yürünüyordu ölümün üstüne.

Kolları delik deşik, yatakları kan revan içindeydi direnişçilerin. Veli Güneş, zorla müdahaleye karşı su, şeker ve tuz almayı kestiğinin üçüncü gününde yendi ölümü; Fatma Hülya Tümgan, zorla serum takmak istemelerine karşı direnebilmek için haftalardır tırnaklarını kestirmiyordu. Direnişçiler, olduklarından çok daha iyi görünmek için olağanüstü bir irade kullanıyor, akla gelmeyecek yöntemlere başvuruyorlardı.

Bu irade altedilemezdi. 250 günlük zaman, ikiye, üçe, dörde katlanacaktı daha.

268. gün; bayraklaşan Sevgiydi

14 Temmuz'da şehit düştü Sevgi Erdoğan. “Ölüm orucu savaşçısı, Devrimci Solcuların, Cephelilerin Sevgi Abla'sı, Bir ömür boyu devrimci, Devrimci bir kadın, devrimci bir eş SEVGİ ERDOĞAN...”

On gün önce, birlikte tahliye edildikleri Gökhan Özocak da İzmir'de şehit düşmüştü. Gökhan ve Sevgi, ihanete ve rüşvete vurulan darbeydiler.

“Tüm zamanların devrimcisi” Sevgi, 25 yıllık devrimci Gökhan ölümü altederlerken, tahliye rüşvetini kabul edip, yoldaşlarının cesetleri üzerine basarak hainleşenler de vardı.

“Taniyın bunları” diye resimleri yayınlandı hainlerin. “Taniyın bunları, çünkü bunlar sattılar yoldaşlarını...”

Burjuva hümanistler, beyinlerini hümanizme teslim etmiş devrimciler, “ama onlar da kaç gün aç kaldı... sekteklik bu...” diye sızlandılar. O sızlanmalarla direniş sonuna kadar götürülemez, bin günlük destanlar yazılamazdı tabii. Yazamadılar.

Kurşunlara karşı, kendi önlerinde siper olan yoldaşlarına ihanet edenleri affedenler, kavganın sertliği karşısında yumuşak kalırlardı. Kavga sertti. Zulüm karşısında eğilip bükülmeyenler, ihaneti de ezip geçecekti. Başka yolu yoktu.

Kızıl bayrak denizinde toprağa verildi Sevgi. “İşte bu devrimin durdurulamayan akışıdır” diye haykırıyordu adeta kortej. 282. gün; 6. ölüm orucu ekipleri katıldı bu akışa. Sevginin cenazesinde toplanan binler, yeni ekipler ve yayılan direniş evleri, direnişin ortasında bir “kararlılık manifestosu”ydu.

323. gün; Uğur'du bayraklaşan

Üç koldan, üç yoldan sürüyordu direniş. İçeridekiler, dışarıdakiler, tahliye olup dire-

Sayı 68

12

13 Temmuz
2003

nişi sürdürenler...

Gündemimiz değil diyenlerin gündemi yoktu. Takipçisi olacağınız diyenler, çoktan tatile çıkmıştı. Tahliyeler "faşizmin oyunudur" diyenler, oyunun bozulmasında yoktu. Ama pıtrak gibi çoğalan direniş evlerinin varlığı "yok"ları hüküm-süzleştiriyordu.

Hükümsüzdü "yok"lar. Son hüküm, direnenlerindi. Önce "direniş evi" girdi mücadele-nin literatürüne. Ardından "di-reniş evleri" oldu, ardından "direniş mahallesi". Kimileri görmezden gelse, oraya adımlarını atmasa da bu kavramlar yazıldı tarihe.

Armutlu'da direniş her gün şehitler veriyordu. Sevgi'nin ardından Osman Osmanağa-oğlu şehit düştü. Ardından Hülya Şimşek, ardından Gülay Kavak...

Gülay 7 Eylül'de şehit düş-müştü. 10 Eylül'de yeni bir fe-da eylemine tanık oldu Türki-ye. Uğur Bülbül, Taksim'de di-renme hakkını yoketmek iste-yenlerden, katliamcılardan bedenini bomba yaparak he-sap sordu.

Direnme hakkı, Armutlu'da kuşatma altındaydı. 14 Ey-lül'de şehit düşen Ümüş Şa-hingöz'ün cenazesinde ilk sal-dırı gerçekleşti Armutlu'ya. Direnen Armutlu saldırıyı püs-kürttü. Ama saldırganlar vaz-geçmedi.

382. gün; Armutlu alev alev...

Meşaleler yanıyor Armut-lu'da geceleri. Meşaleler her seferinde bir başka tabutu ay-dınlatıyor. Abdülbahriler, Zey-nepler, Ali Rızalar, birer birer meşalelerin altında direnişin bayrağı olarak parıldıyorlar. Armutlu, direnişin coşkusu, kararlılığını yayıyor dalga dal-ga; dalgalar sınırları aşıyor, yurtdışından devrimcileri, de-mokratları kendine çekiyor...

Armutlu, düşmanın gözüne 19 Aralık öncesinin hapisha-neleri gibi gözükmeye başlı-yor. Yoketmeli bu odağı. Di-renme hakkını yoketmeli.

Armutlu'da aylardır sürdü-rülen kuşatma, 5 Kasım'da katliam saldırısına dönüşüyor. Panzerler, yüzleri maskeli tim-ler, gaz bombaları... 19 Aralık sabahını yeniden izliyor gibi-

yiz. Ve 19 Aralık'taki gibi dire-niyoruz.

Armutlu'da bir direniş evi. İki göz oda. Duvarları dokun-san yıkılacak. Ama yıkılmıyor; direnişçilerin iradesiyle güç-lendirilmiş çünkü o yoksul ge-cekonda. Gençlerin barikatla-rı, molotofları karşılıyor katli-amcılar. Üç beş sandığın, üç beş taşın üstüne koydukları yürekleriyle direniyorlar katli-amcılara.

Katliamcılar, panzerlerin eşliğinde, bombalar kurşunlar yağdırarak ulaşıyorlar direniş evine. Ateşe veriyorlar diz çöktüremedikleri iradenin temsilcilerini. Yanıyor direniş-çiler. Aman dilemeden, slo-ganlarıyla... Bir ölüm orucu direnişçisi, üç refakatçi şehit düşüyorlar direniş evinde. Ar-mutlu ikinci 19 Aralık. Armut-lu direnişin odağı. Armutlu di-renişin sesi... İstanbul'un se-malarında bu ses hep yankıla-nıp duracak...

390. Gün; Alevler bayrak bayrak

Armutlu'nun haberi ulaşı-yor F tiplerine. Haber çatılardan çatılara uçarak hücrelere ulaşıyor. Ve Tekirdağ'da çakı-yor kibriti Nail Çavuş. Çakıyor kibridi Kandıra'da Eyüp Sa-mur. Haber dolaşıyor F tipleri-ni. Sincan'a ulaşıyor. Sincan hücrelerinde tutuşturuyor be-denini Muharrem Çetinkaya.

Evet, açıklamışlardı; eğer Armutlu'ya saldırırsanız, 19 Aralık'taki gibi karşılık verece-ğiz demişlerdi. Armutlu'ya ilk saldırı girişiminde İbrahim Er-ler tutuşturmuştu kendini. İkinci katliam saldırısında üç hapishanede üç meşale bir-den yandı. Yaptıklarını savun-manın, söylediklerini yapma-nın doruğunda ölümsüzleş-iyor onlar. Bin günlük destanın en parlak sayfaları yazılıyor bedenlerini tutuşturdukları alevlerle.

"O sözler ki,
bir kez çıkmıştır
ağzımızdan..."

Tutsaklar örgütlenmesi: "Armutlu'ya olası bir saldırıya hapishanelerde de karşılık vereceğiz"

"Ölüm orucu direnişimiz şehitlerimizle zafere doğru ilerliyor.

Taleplerimiz haklı, meşru ve demokratiktir. Bu talep-lerimizin gerçekleşmesi için ölüm orucu yaparken tahliye olan arkadaşlarımız eylemlerine Armutlu'da devam etmek-tedirler.

Bu kararlılığımız karşısında iyice acizleşen devlet 19 Ara-lık'ta yaptığı müdahalenin bir benzerini Armutlu'da tezgah-lamaya çalışıyor. Olası bir saldırıya aynı 19 Aralık'ta olduğu gibi "... bir canımız var, halkımıza feda olsun..." anlayışıyla hapishanelerde de karşılık vereceğiz.

Demokratik kamuoyunu Armutlu'daki direnişe saldırı teh-didine karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz."

DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi

500. gün; zulüm aciz, zaman çaresiz!

Tahliye edilip dışarıda ölüm orucunu sürdüren bir direnişçi başucundaki refakatçisiyle konuşuyordu:

- Ana başlayalı ne kadar oldu?

- 296 gün...

- 4 gün daha yaşar mıyım?

- Tabii oğlum seninle zaferi göreceğiz...

- Ana biraz gerçekçi ol. Zafere bizim ölümlerimiz getirecek.

Gerçekçiydiler onlar; hiç bir kesimin olmadığı kadar. Onlar, "gerçek"ten direnilemez, kazanılmaz sonucunu çıkarmıyor, tersine, kazanmak için ölümleri göze almanın şart olduğu sonucuna varıyorlardı. Baştan böyle yola çıkmışlardı. Sürpriz yoktu, olağanüstü olan bir şey yoktu, "Ya zafer, ya ölüm!" ilk günkü gibi, son güne kadar onların şiarı olacaktı.

3 Mart direnişin 500. günüydü. 500 Gün... Bu 500 gün, bu yazı dizisindeki gibi, günlerin onar, yirmişer atlanmasıyla yaşanmıyordu elbette. Gün gün, saniye saniye, açlığa ve zulme karşı direnişle doluydu. Bazen birer gün arayla, bazen birkaç hafta arayla büyüyordu şehitlerin sayısı. 500. günde şehitlerin sayısı 85'ti. İçeride, dışarıda 85 can verilmişti zafer için.

Sami Türk o günlerde "Ölüm

bin gün'den... dönüm noktaları

➔ **15 Eylül 2001;** Polis, Armutlu'da Ümüş Şahingöz'ün cenaze törenine ve direniş

evlerine saldırdı. Saldırı barikatlarla püskürtüldü.

➔ **19 Eylül 2001;** Tekirdağ F tipindeki İbrahim Erler, Armutlu'ya saldırıyı protesto etmek için hücresinde bedenini tuşturarak şehit düştü.

➔ **24 Eylül 2001;** Şehitlerin sayısı 72'ye ulaştı.

➔ **26 Eylül 2001;** 7. Ekipler, ölüm orucuna başladı.

➔ **20 Ekim 2001;** Ölüm orucunun başlamasının yıldönümünde şehitlerinin bulunduğu mezarlıklarda, üniversitelerde, gecekondu semtlerinde anmalar düzenlendi.

➔ **5 Kasım 2001;** Armutlu'da katliam!

➔ **13 Kasım 2001;** Armutlu'ya yeni bir saldırı yapıldı. Alibeyköy'deki direniş evi basıldı.

➔ **29 Kasım 2001;** İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya Baro başkanları "Üç kapı üç kilit açılın" çağrısında bulundu.

➔ **18 Aralık 2001;** 19 Aralık katliamının 1. yıldönümünde, Gazi Mezarlığı'nda, Bayrampaşa Hapishanesi önünde anmalar ve çeşitli şehirlerde gösteriler yapıldı.

➔ **16-17 Şubat 2002;** TAYAD'lı Aileler Ankara Kızılay'da yaptıkları gösteriyle tecrite son verilmesini istediler.

➔ **14 Mart 2002 - TAYAD'lı Aileler "Tecrite Hayır" başlıklı bir imza kampanyası başlattılar.**

orucundakilerin sayısı azaldı ama maalesef devam ediyor" diyordu. Sayılar değil, iradeydi artık direnişi belirleyen.

Oligarşi katliamdan işkeneye, hücreye, rüşvete kadar "en etkili silahlarını" kullanmış, ama işte çaresiz kalmıştı. Teslim almadılar tutsakları. Boyun eğdiremediler.

506. gün; ölümler dalga dalga... zafere adım adım

Direnişin 500'lü günleri, şehitlerle yazıldı. **9, 10, 16, 21, 31 Mart'ta** beş ölüm orucu direnişçi peşpeşe şehit düştü.

Ne koyulaşan tecrit, ne zorla müdahale için peşpeşe çıkarılan yasalar, ne genelgeler, direnişin önünü kesemedi.

Direniş 500'lü günlerde ilerlerken şehitlerin sayısı **üçlü rakamlara** yaklaştı. Şöyle yazılmıştı o günlerde: "Kaç gün

oldu bakın; 501. günde bugün direniş. Karşınızda ne boyun eğen, ne diz kıran tutsaklar göremediniz. **5001 gün de olsa** göremeyeceksiniz."

Bininci gündeyiz. Artık ihtimal değil gerçek binli günler. Ve direniş sürüyor. Direnenlerin bileşimi, direnişçilerin sayıları, taleplerin biçimlenişi değişti; ama tek bir şey değişmedi: **direnişin iradesi.**

Kimileri zaman zaman destek oldular, zaman zaman vazgeçtiler. Kimileri bir dönem direnişin içinde, bir dönem dışında oldu. Ama özgür tutsaklar, hep direniş mevszinde kaldı. Bin gün bu iradenin eseri. Bu eser, direnen dünya halklarının onurudur. Eserin yaratıcısı en başta 107 şehidimizdir. 107 şehidin yarattığı bin günlük destanın 500, 600, 700, 800, 900'lü günlerini anlatmaya devam edeceğiz.

İşbirlikçiliğin Sonu UTANÇ'tır!

- ABD'nin Ortadoğu Operasyonu Sürüyor -

**Bu utanç işbirlikçi oligarşinindir.
Uşaklar aşağılanmaya mahkumdur!
Bu aşağılanmaya ne Genelkurmay ne
AKP hükümeti cevap veremez!**

11 TSK Özel Tim mensubunun Irak'ın Süleymaniye kentinde Amerikan askerleri tarafından tekme tokat gözaltına alınması ve sonrası gelişmeler, bir anda Türkiye'nin yeni-sömürge bir ülke olduğu gerçeğini herkese çarpıcı bir şekilde anlatmaya yetti. Tescilli Amerikancılar dahi söyleyecek bir söz bulamazken, Genelkurmay'ın kişiliksizliği, AKP'nin silikliği gizlenemeyecek şekilde ortaya çıktı.

Amerikan İmparatorluğunun Ortadoğu Operasyonu Sürüyor

Amerika'nın TSK'yı neden tokatladığı tartışılıyor. Bu konuda, Kürtler üzerinden geliştirilen teorilerden tutun da, Türkiye'nin Kuzey Irak'tan çıkarılmak istenmesine, "tezkere kazası"nın intikamını aldığı kadar onlarca görüş dile getiriliyor. Bu görüşler daha çok teknik ayrıntılar boyutundadır. Temelde varolanın bir şekilde yansımalarından, sonuçlarından ibarettir. Temel Ortadoğu operasyonunun sürüyor oluşudur.

Nedir bu operasyonun amacı?

Amerikan imparatorluğunun Ortadoğu ayağının tesisi. Her şey buna göre şekillenmek durumundadır. Amerika'nın siyasi ve askeri yönelimi, politikaları da buna göre belirleniyor. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz neden konuşuruldu, TSK ve AKP neden azarlandıysa, 11 özel timcinin başına torbalar da aynı nedenle geçirilmiştir.

Türkiye de bu operasyonun hedefinde olanlar arasındadır. Operasyon askeri, diplomatik, ekonomik bir çok alanda sürdürülüyor. Irak'a işgal dayatılırken, İran ve Suriye diplomatik kuşatma altına alınıyor, Türkiye'ye ise adam gibi işbirlikçi olması çeşitli biçimlerde anlatılıyor. Tümü bütünü parçalarıdır. İran'ın kuşatılmasında, olası askeri operasyonda ABD'nin yanında yer almaya şimdiden hevesli olan AKP iktidarı ve Genelkurmay, bu yanılla kendi kendisini de kuşatmaktadır. Ama bu bilinmeyen değil, Yeni-Sömürge bir

ülke olmanın açmazıdır.

"Sen bana bağımlısın. Sen benim sömürgem-sin. Attığın her adım benim onayım ve iznim dahilinde olacak. Benim her politikamı, kendi politikanmış gibi göreceksin. Görmezsen... -Irak'taki gibi yaparım!- Haddini bildiririm; aşağılarım, ezerim, muhatap bile almam!" diyor Amerika.

"Ya benden yanasın, ya bana karşısın" politikası, ülkelerin siyasi konumlarını yeniden çiziyor. Yana olmanın ya da karşı olmanın kıstasları ne demagogik "müttefiklik" ne de "terörist devlet" safsatası. Söylenen, ABD politikalarına tam teslim olmamışsan an azından yanında değilsindir. Bu Amerikan imparatorluğunun dayattığı sömürgecilik statüsüdür.

Bu durumu, 5 Temmuz tarihli 308 no'lu açıklamasında Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi açıklaması şöyle değerlendiriyor:

"ABD'nin 2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında geliştirdiği yeni-sömürgecilik ilişkilerinde, yeni-sömürge ülkelerin "görece bir özerkliği" sözkonusuydu. Sosyalist sistemin varlığı koşullarında bu özerklik sınırları genişleyebiliyordu. Ama sosyalist sistemin yıkıldığı 1990'ların başlarından itibaren ABD'nin geliştirdiği imparatorluk politikalarında artık buna yer yok. Amerika artık biçimsel anlamda bir bağımsızlık da olmayacak diyor. Kendi eyaleti olmayı dayatıyor. Ne istediklerini çok açık söylemişti Amerikan yetkilileri: "Türkiye, Amerika'nın çıkarları benim çıkarla-

Sayı 68

15

13 Temmuz
2003

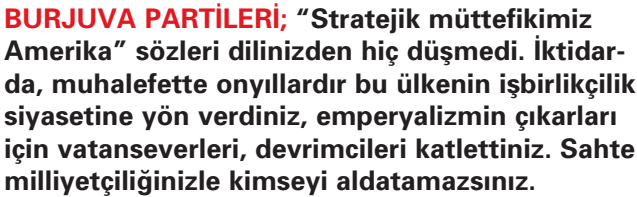

Hilmi Özkök

Tayyip Erdoğan

Abdullah Gül

GENELKURMAY VE AKP; ABD'ye üsleri, limanları, hava sahamızı açan, Irak halkının katledilmesine ortak olan, yalvar yakar olan sizsiniz. Amerikancı düzen sürsün diye katliamlar yapan, F triple-ri açan, IMF kapılarında kul köle olan sizsiniz. Utanç sizin hakkınızdır!

AMERİKANCI MEDYA; 50 yıllık işbirlikçiliğin, Amerika'ya göbekten bağımlı bir ülkenin yaratılmasındaki sorumluluğunuzu sahte "ulusal onur" manşetlerinizle unutturamazsınız. Çuval sizin de başınıza geçmiştir.

tirdikleri Pentagon'da gözaltılarla ilgili görüşecek muhatap bulamıyorlar. Pentagon, 12 Eylül'de "bizim çocuklar" dediği generalleri, Amerikan hükümeti "stratejik müttefiki"ni muhatap almaya- rak aşağılıyor.

Askerlerinin nerede tutulduğunu bile saatlerce öğrenemiyor oligarşi. Irak'taki Amerikan yetkililer "Bizde böyle bir bilgi yok, haberimiz yok" diyorlar. Türkiye oligarşisi iyi bilir bu cevabı. Generaller, subaylar, bakanlar, bu ülkede bu cevabı ne çok kullanmışlardır. Şimdi aynı yöntemler onlara karşı kullanılıyor.

Kompro ve provokasyon, oligarşinin karakteridir. Dün halka yaptıkları, bugün kendilerine yapılıyor. Halka karşı kullandıkları yöntemler, kendilerine karşı kullanılıyor. Tarihin cilvesi; ordu, "terör" diye halka saldırıyor, ABD de "terör" diyerek subayları gözaltına alıyor!

Biz bağımsızlık için savaşıırken, meydanlarda "Kahrolsun Amerika", "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" diye haykırırken, bizi katleden ordu işte bu. Eğitimlerini Amerika'dan aldılar. Silahlarını Amerika'dan aldılar. Ve o silahlarla bizi katlettiler.

AKP iktidarı bu konuda daha gayri-ciddi, korkak, sinmiş, paniklemiş durumdadır. Sert bir açıklama yapacak durumu dahi yoktur. Erdoğan'ın "bu böyle bilene" diye biten efelenmelerinden eser yoktur. Amerika aşağılamış, askerini esir almış, gayet doğal olarak soruluyor; "ABD'ye Nota verecek misiniz?" diye, Tayyip tam bir cidiyetsizlik, olayın ciddiyetiyle bağdaşmayan bir sorumsuzlukla, "Bu müzik notası değil. Öyle aklınıza her estiğinde verilmez. Ağırılığı ve ciddiyeti vardır..." (7 Temmuz Hürriyet) diyor.

Tüccar kafa ülke yönetince, kendisini kaf dağında görüp, halkı böyle aşağılıyor. Hatırlayın, Irak işgaline destek verilmesi de "reel politika" diye açıklanmıştı. Bunda da aynı oyunu oynuyor AKP. Amerika'yı bir yana bırakıp, "Nota vermeyerek muhalefetin oyununa gelmediklerinden" söz ediyor. "Önce olayı derinliğine kavrayacaksınız, sonra... bakacaksınız" masalları anlatıyor. Gözaltındakilerin bırakılmış olmasını "diplomatik yollarla" başarı diye yutturmaya çalışıyor. Sanki mesele 11 provokatörün tutuklu kalmasıymış gibi. "Derin adam" dediğin böyle olur!

Abdullah Gül'e göre ise, "savaş psikolojisiyle insanlar kendi askerlerini, müttefiklerini dahi vurur", olur böyle kazalar! Zaten "konuşmalarda kuvvetli tepki" de olmuş! Hem olay da "lokal" olduğuna göre o zaman başlarsın "büyük Türkiye" masalına; "en büyük müttefikine, dünyanın en kuvvetli ordusunun askerlerine karşı böyle bir muamelenini yapılamayacağını şuuru içinde olanları gerekirdi."

Ne büyük devleti, ne "müttefiki"? Geçin artık

bu masalı. Dünya gülüyor "büyük Türkiye"ye! Sizin "büyüklüğünüz" sadece kendi halkınıza karşı. Sadece halkı, devrimcileri katleder, onlara kurşun sıkarsınız. Amerika karşısında süt dökmüş kedi olduğunuza dünya tanık.

Kişiliksizlik yalanla gizlenmek isteniyor. Oligarşi ne nota verebilir, ne de sert bir açıklama yapabilir. Sadece sızlanır, sonra bir tokat daha yer ve oturur yerine. Bu olay, oligarşinin Amerika'ya daha da yaltaklanmasının önünü açtığına kimse şaşırmasın.

Basının genel tavrı da aynıdır. Sorunu albaya, gözaltına ve gözaltındakilerin serbest bırakılmasına indirgeyen basına göre zaten kriz de 11 özel timcinin serbest bırakılmasıyla "donduruldu".

İkinci tavır ise; altı boş, 50 yıllık işbirlikçilik tarihini, bu tarih içindeki kendi yerlerini ve bu tablonun hangi ilişkiler ve politikalarla yaratıldığını sorgulamayan tavidir. Burjuva basının köşe yazarlarından, düzen partilerine, hem işbirlikçi Genelkurmay'ın her yaptığını destekleyip hem de ulusalcılığı elden bırakmayan Kemalistlere kadar bu kesimler sorunun özünü tartışmaktan uzak durdular. Çünkü tartıştıklarında kendilerinin bu noktada nerede durduklarını sorgulamak zorunda kalacak, "o zaman böyle bir ülkede ne yapmak gerekir?" sorusunu sormak zorunda kalacaklardı.

Burjuva düzen partilerinin hangisi gelse, bugünkü "milli"liklerinden dahi eser kalmayacaktır. Defalarca görüldü bu. Yine Amerika'ya yalvar yakar olacaklar, AKP gibi "Tezkereyi geçirmedik, biz ettik siz etmeyin" diye ağlaşacaklar.

BİZ DEVRİMCİLER; Bağımsızlığın sözde olduğunu, ülkemizin emperyalizmin gizli işgali altında olduğunu tam 33 yıldır söylüyor ve böyle bir ülkede vatanseverlerin yapması gereken tek şeyi yapıyoruz; Bağımsızlık için savaşmak. On yıllardır "Bağımsız Demokratik Türkiye!" için binlerce şehit verdik. Dağlarda, kentlerde, hapishanelerde direndik, direnmeye devam ediyoruz.

“**Ulusallık**, ulusal onur için emperyalistlerle çatışmayı göze alabilmektir. **Ulusal çıkar**, bu topraklar üzerinde yaşayan halkı sömürmemek, bu toprakları emperyalist çiftlik yapmamaktır. Bunları yapmayan hiçbir parti, ordu ulusal değildir.”

İşbirlikçiler Emperyalizme Direnemez

AKP’nin ve Genelkurmayın sinmişliğinin kaynağı işbirlikçilik gerçeğidir. Ülkemizin Yeni-sömürge bir ülke oluşudur. Bunu yaratanlar, sürdürülenler, IMF programlarına bağımlılık yemini edenler, ABD’nin çıkarları için başka ülkelere asker gönderenler, topraklarımızı Amerikan üssü haline getirenler emperyalizme karşı direnemezler.

Bu ülkede emperyalizme karşı direnen ve direnecek olan tek güç biziz. Devrimciler direnebi-

li ancak ABD karşısında. Bugün herkesçe görül-enler on yıllardır bizim söylediklerimizin vezir bir ifadesidir sadece. Haklı olan bizdik.

Ve F tiplerinde, dağlarda, kentlerde haklılığımızdan aldığımız güçle emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direnmeye devam ediyoruz. Aşağılanmayan bir ülkeyi, bağımsız, demokratik, sosyalist bir ülkeyi yaratma mücadelemizi şehitler vererek sürdürüyoruz.

“Halkımız; 1970’den bu yana dalgalandırdığı-mız bağımsızlık bayrağını, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin her türlü zulmüne karşı dalgalandırmaya devam ediyoruz.

Bu bayrağın altında toplanarak, bağımsızlık bayrağını daha yükseltelim.

Haklıyız. Bağımsız Türkiye’yi Kazanacağız!”

Kuzey Irak’ta Ne İşiniz Var?

Oligarşi Süleymaniye’de “suçüstü” yakalandı. Tam teçhizatlı ama “sivil giyimli” ölüm mangalarının sıradan bir iş için orada olmadıklarını bilmek için özel olarak bir istihbarata da gerek yoktur.

Güya, “KDP-KYB çatışmasını önlemek için” gidilmiş de, “terörist faaliyetlermiş” de; geçin bu masalları artık. Hükümetin Amerikancı sözcüsü Cemil Çiçek “**orada niye bulunduğumuz ortada**” diyor;

AÇIKLAYIN, NİYE?

Demagojiye sığınmadan, on yıllardır herkesin bildiği ama her konuşan devlet görevlisinin halkı aptal yerine koyan yalanlarla açıkladığı gerçekleri açıklayın;

Kürt halkına karşı 80 yıllık zulmü, baskıyı sürdürmek için bulunduğunuzu açıklayın! “Kürt halkının ulusal, demokratik haklarını burada katliamlarla, işkencelerle, asimilasyon politikaları ile engelledik, Kuzey Irak Kürtlerine de yaşam hakkı tanımayacağız” diye bir ülkenin topraklarını yıllardır nasıl işgal ettiğinizi açıklayın.

Açıklayamazsınız. Sadece terör demagojisinden başka söyleyecek hiçbir şeyiniz yoktur. “Terör” ise, işte ABD de sana aynısını yapıyor!

Bir yandan “ulusalcı” kesilip öte yandan Kuzey Irak’ta bulunmayı, KADEK’e ya da bölge Kürtlerine yönelik baskı unsuru olmayı destekleyenler ikiyüzlüdür, ulusal değil olsa olsa şovenisttirler.

Kürt halkının kendi kaderini tayini en doğal meşru hakkıdır. Dünyanın bütün halklarının bu

hakkı vardır. On yıllardır Türkiye halkını şovenist propagandalarla aldattı ve imha ve asimilasyon politikalarını uygulama imkanı buldu. Yalan üzerine kurduğu düzeninin temelinde onlarca Kürt isyanının kanı vardır.

Açık ki, katliamları, provokasyonları ile bilinen özel timciler bölgede sadece provokasyon, komplo amaçlı olarak bulunmaktadır. Hiçbir meşruiyeti yoktur. İster Talabini’nin izniyle, isterse Amerika’nın onayıyla hiçbir şekilde oligarşinin ölüm mangalarının Kürt halkının toprağında varlığı meşru gösterilemez.

ABD istihbaratlarında ne olduğu, valiye mi yoksa başkasına mı suikast düzenleyecekleri elbette önemli olmakla birlikte ayrıntıdır. Hangi nedenle olursa olsun TSK bölgede, tıpkı ABD işgal güçleri gibi gayri-meşrudur.

Bu arada Kürt Milliyetçileri, “TSK provokasyon yapacaktı” diyor ve **ABD’nin** provokasyonu **önlediğini** söylüyor. Oligarşinin provokasyon yapmasından gayet doğal olan ne var! Osmanlı’dan Cumhuriyet’e bu devletin tarihi provokasyonlarla, komplolarla, katliamlarla doludur.

Peki Kürt Milliyetçileri ne yapıyor?

Bölgede Amerikan işgali onun umurunda değil. Halkların iradesinin nasıl yok edildiği onun umurunda değil. İmparatorluk politikalarının dünyanın bütün halklarının geleceklerini nasıl tahakküm altına aldığıyla hiç ilgili değil. O çıkarlarına bakıyor. Süleymaniye olayına bakışı da aynı dar milliyetçi çıkarlar penceresinden...

“BAŞIMIZA ÇUVAL GEÇİRİLDİ”

Halka Terörist Muamelesi Yapanlar, Aynı Muameleye Maruz Kaldı!

Süleymaniye’de gözaltına alınanların anlatımları bize hiç “yabancı” değil. On yıllardır generallerin ve işkenceci polisin devrimcilere, hakkını arayan halka reva gördüğü uygulamaların aynısını kendi efendilerinden yaşıyorlar.

Ne de olsa eğitimlerini onlardan almışlardı. Amerika’dan aldıkları eğitim ve öğrendikleri işkence, baskı, sindirme yöntemleri ile Türkiye halkına karşı mücadele ediyorlardı.

Hele bu konuda, gözaltına alınan özel timcilerin sicili en kabarık olanlardı. Kelepçesi biraz sıkı diye neredeyse salya sümük ağlamaklı olan “Yüzbaşı Aydın” a sorun, kaç devrimcinin bileklerine kan oturana kadar kelepçe taktı, kaç cesedin parmaklarını kurşunlayacak denli sadistliğini sergiledi. Kaç kapıyı gece yarınları kırarak girdi, sorun!

Türkiye basınına konuşmayarak, doları daha çok veren Amerikan basınına (Şikago Tırübin gazetesi) konuşan ve “Yüzbaşı Aydın” adını kullanan özel timci yaşananları anlatıyor.

“Konuşana Tokat Atıyorlardı”

“Kafamıza plastik torba geçirildi ve sokakta itilerek askeri kamyonlara bindirildik. Kelepçeler çok sıkıydı. Bir bileğim kesildi. Araçta konuşmaya çalışanlara tokat atıyorlardı... Pazara kadar savaş esiri muamelesi gördük. Sonra bizi serbest bırakmaya karar verdiler, bize sigara, su ve yiyecek verdiler. Olanlardan dolayı üzgün olduklarını söylediler ama bileğimdeki kesikler bana hiç de öyle olmadıklarını anlatıyor.”

Aşağılanmanın boyutunu gizlemek için tam anlamıyla yansıtılmasa da, kimi başka anlatımlar da basında yer aldı.

“Geri döneceğimizi umuyorduk ama ne yazık ki, Taliban ve El Kaide örgütünün giysileri üzerimize giydirildi.” (Turgay Tahrani)

“Askerler kapıyı kırarak içeri girdikler ve silah dipçikleriyle kollarımıza vurdular.” (Aşçı Emel Mevlüt)

“Gözaltına alınanların başlarına çuval geçiril-

di ve sorgulanırken çeşitli şekillerde işkence yapıldı” (ITC Süleymaniye sorumlusu)

Generaller, Halka Karşı Uyguladıkları Tüm Yöntemlerle Kendileri Karşı Karşıya;

Generallerin utanması yok. On yıllardır kendi yaptıklarını görmezden geliyor insan haklarından söz ediyor. TSK’ya nasıl hakaret edildiğinden dem vuruyor.

Peki siz? Köylüsünden gecekonducusuna, halkla karşı karşıya geldiğiniz her yerde aynı muamelenin katmerlisini yapmadınız mı? Merak etmeyin, şimdi bu olaydan suçlu çıkacaksınız. Bu da sizin yönteminiz. Önce halka kurşun sıkarsa sonra halkı suçlu çıkarırsınız.

Demek ki, güçlü olan istediğine terörist muamelesi yapıyormuş. “Terörist” tanımının kendisi de böyledir işte. Amerika dünya genelinde muhalif olana terörist diyor ve Guantanamo’ları devreye sokuyor, oligarşi de kendi muhaliflerine terörist deyip F tiplerini yapıyor.

“Asker terörist örgütlerle karıştırılmış” deniliyor. Kafa aynı kafa. Hala diyor ki, tamam bunları yapın, insanların kafasına çuvalar geçirin, bileklerini kesin, kapılarını tekmeleyerek girin, ama bize değil teröristlere yapın. Peki kim terörist? Oligarşik düzene karşı mücadele edenler. O zaman sen de ya ABD’nin Ortadoğu düzenine uyar, onun aşağılık bir işbirlikçisi olursun ya da terörist; meselenin özü bu!

“Kafamıza plastik torba geçirildi ve sokakta itilerek askeri kamyonlara bindirildik. Kelepçeler çok sıkıydı. Bir bileğim kesildi. Araçta konuşmaya çalışanlara tokat atıyorlardı.”

“Geri döneceğimizi umuyorduk ama ne yazık ki, Taliban ve El Kaide örgütünün giysileri üzerimize giydirildi.”

“ABD askerleri kapıyı kırarak içeri girdiler ve silah dipçikleriyle kollarımıza vurdular.”

Sayı 68

19

13 Temmuz
2003

İmparatorluk Afrika Seferinde

Bush, emperyalistlerin yüzyıllardır açlık ve ölüm götürdüğü Afrika seferinde! İmparatorluk, çoğu Avrupa emperyalistlerinin sömürgesi olan bölgeleri denetimine almak, anti-emperyalist iktidarları devirmek, petrol başta olmak üzere zenginliklerine el koymak istiyor.

Roma, Moğol, Osmanlı... Bütün imparatorluklar bir işgali bitirir bitirmez bir sonrakinin hazırlıklarına başlardı. Askeri, siyasi, ekonomik işgal araçlarını kullanan Amerikan imparatorluğu da öyle yapıyor.

Geçen haftaki Ekmek ve Adalet'te Kongo'nun zenginliklerini yağmalama adına ülkenin nasıl kana bulandığını, kabilelerin nasıl çatıştırıldığını anlatmıştık. Avrupa emperyalistlerinin tatlı karları karşılığında ölüm Afrika kıtasının bir parçası haline geldi yüzyıllardır. Daha çok Avrupa sömürgeciliğinin yağma ve talan alanı oldu Kara Afrika toprağı.

Elbette bu demek değildir ki, Amerika bu kıtada yaşanan açlıktan, soygundan, ölümlerden sorumlu değildir. Tersine, özellikle kapitalist kampın liderliğini ele geçirdiği yıllardan başlayarak açlığın doğrudan sorumlusu olmakla kalmamış, son yıllarda yaratılan milliyetçi ve etkin çatışmalarda da Avrupa emperyalistleriyle birlikte halklara ölüm götürmüştür.

Amerikan imparatorluğu tüm dünyayı denetimi altına alma stratejisinin bir parçası olarak Afrika ülkelerini tamamen denetimine almak, zenginliklerine el koymak için yeni bir planı uygulamaya koyuyor. Bush'un 7 Temmuz günü başlayan Afrika gezisi bunun bir parçası. Tekellerin temsilcisi Bush, "Beyaz adamın safari"ye çıktığı günlerdeki gibi, zenginliklerin avına çıkıyor Afrika ülkelerine.

"Terör" Demagojisi ve Afrika'nın Denetimi

Bush'un gezisi Senegal, Güney Afrika, Botswana, Uganda ve Nijerya'yı kapsıyor. Ama elbette hedef bütün Afrika kıtası.

Belirttiğimiz gibi bugüne kadar daha çok Avrupa sömürgeciliğinin pazar ve talan alanı durumundaydı Afrika. ABD'nin askeri üslerinin bulunmadığı kıtada Amerikan hesaplarının karşılı-

ğını bulması durumunda bu tablonun tersine dönme olasılığı da yüksektir. (Tabii bu hesabın halkların direnişleriyle nasıl karşılanacağı ayrı bir konu olmakla birlikte.)

Bu anlamda, Afrika kıtası AB-ABD çatışmasının da yeni alanlarından birisi olmaya adaydır.

Bu konuda Avrupa emperyalistlerinin kolundan, Amerika'nın kollarına atılacak işbirlikçiler de yok değildir. Senegal'de Bush'un gezisinin "Fransa geçmişte kaldı" (Senegal gazetesi Le Matin) karşılanması bunun bir örneği.

Bush'un gezisinin resmi gündemi "Liberiya'daki iç karışıklıklar, AIDS'le mücadele.." gibi gerçekte ilgisi olmayan gündemlerdir. Amerika'nın derdinin "Afrika'nın sorunlarını tartışmak" olmadığını görmek için öyle emperyalizmin ne olduğunu bilmeye dahi gerek yoktur. 11 Eylül'den bu yana yaşananlar yeterince açıklayıcıdır. Amerika'nın adım attığı yerde halkların değil, ABD'nin ve onun tekellerinin çıkarları vardır. Kimileri onun adımı bir "hayır" görebilir, mesela bastığı yerde demokrasi gülü biteceğini zannedebilir. Ama hayatın gerçekleri onlara da anlatmaya devam edecektir.

Kısaca "Afrika'nın sorunları" bir safsatadan ibarettir.

Asıl gündemlerden birini Avrupa'daki ABD Kuvvetleri Komutanı ve NATO Avrupa Kuvvetleri Başkanı General James Jones, ABD elçiliklerine yönelik saldırıları hatırlatarak Afrika'nın büyüyen bir sorun oluşturduğunu belirttiği konuşma-

Başta Güney Afrika olmak üzere, Bush Afrika kıtasında protestolarla karşılanıyor. Halklar ABD imparatorluğunu topraklarında istemiyor.

Emperyalizmin Eseri Afrika: AÇLIK!

✓ Afrika'da her çocuktan biri beş yaşına gelmeden ölüyor.

✓ En yoksul 25 ülkeden 20'si Afrika kıtasında.

✓ Dünyanın en zengini üç Amerikalı'nın (Bill Gates, Varren Buffet ve Paul Allen) toplam serveti, 600 milyon insanın yaşadığı ve çoğu Afrika

kıtasında bulunan en yoksul 48 ülkenin milli gelirine eşittir. En zengin 225 kişinin toplam mal varlığı ise bütün Afrika'nın GSMH'sine denktir.

sında dile getiriyor; "Teröre karşı uluslararası mücadele kapsamında, teröristler neredeyse biz de orada olmalıyız."

"Terör" demagogjisi şimdi Afrika'nın yağmalanmasının, Amerikan denetiminin aracı.

Enerji Ve Askeri Üs

Amerikan imparatorluğunun Afrika kıtasını denetimi altına almak istemesi, genel imparatorluk politikalarının bir parçası olmakla birlikte, özel olarak petrol/enerji kaynaklarının denetim altına alınması ve askeri üslerinin bulunmadığı ya da operasyonel olarak geçici kullanılan üslerin bulunduğu dünyanın bu bölgesinde de askeri varlığını kalıcılaştırmak amaçlıdır.

Zaman zaman askeri operasyonlarında kullanıldığı Cezayir ve Mali'de kalıcı üsler oluşturulması, Uganda ve Senegal gibi ülkelerin lojistik üs olarak değerlendirilmesi, Nijerya'nın zengin petrol kaynakları, Fas ve Tunus ile varolan askeri bağların güçlendirilmesi hep bu kapsamdaki planlar arasındadır.

ABD'nin Afrika'daki operasyonlarından da sorumlu olan ABD'li General James Jones'un, "Washington'un, tüm kıtada üslerden oluşan, uzun dönemli bir 'aile' oluşturmak için görüşmelerde bulunacağını" açıklaması, "5 bin askerin konuşlanmasının söz konusu olduğunu ve üslerin, yalnızca Cezayir gibi köktendinci örgütlerin yoğun etkinlik gösterdikleri kuzey ülkelerinde değil, Mali gibi Sahra altı ülkelerde de kurulabileceğini" söylemesi (New York Times) bu planın açık ilanındır ve "Afrika'nın sorunları" gibi safsataları baştan bir kenara atmaktadır.

Balkanlar, Ortadoğu, Asya, Latin Amerika, Avrupa; ABD bütün dünyayı askeri varlığının bulunduğu alanlara dönüştürmek istiyor. Amerikan askeri varlığı (üsler) bütün dünya ülkeleri için uzak olmayan bir tehdit olarak karşılarında bulundukça, emperyalist tekellerin sömürü ve talanını gerçekleştirmesi daha da kolaylaşacak demektir. "Serbest piyasa ekonomisi" dedikleri çark böyle işliyor; ABD askeri güç olarak karşınıza dikiliyor ve politikalarını dayatıyor; "ya uygularsın ya bir bahane bulup işgal ederim, bombalarım, yakar yıkarım" diyor. Kimi ülkelerde ise bunu, bilindiği gibi, "yardımlar" aracılığıyla gerçekleştiriyor.

Yine Batı Afrika'dan günde 1.5 milyon varil petrol ithal eden ABD'nin bu miktarı yılda 770 milyon varile çıkarmayı planladığı ve ABD petrol tekellerinin kıtadan daha fazla pay almasının önünü açmaya çalıştığı da emperyalist basında açık olarak tartışılanlar arasındadır. (İngiliz Guardian gazetesi)

"Her İki Liderin De Gitme Vakti Geldi"

Bu sözleri, Liberya Devlet Başkanı Charles Taylor ile Zimbabwe'nin "sosyalist" Devlet Başkanı Robert Mugabe için söyleyen Bush'un gezisinin bir gün öncesinde Charles Taylor iktidarını

Sayı 68

21

13 Temmuz
2003

Emperyalizmin Eseri Afrika: ÖLÜM!

Afrika kıtası emperyalizmin kışkırttığı, planladığı etnik, milliyetçi çatışmalarla kan gölüne döndü:

✓ Kongo: 1998'den bu yana süren çatışmalarda 3,5 milyon insan öldü.

✓ Liberya: 1999'dan bu yana iç çatışma var.

✓ Fildişi sahili: 2002'deki ayaklanmanın ardından ülke fiilen ikiye bölündü.

✓ Burundi: Tutsilerle Hutular arasındaki 1993'ten beri süren çatışmalarda 300 bin kişi öldü.

✓ Sudan: müslüman ve hristiyanlar arasındaki 1983'ten bu yana süren çatışmalarda 1,5 milyon kişi yaşamını yitirdi.

✓ Merkezi hükümetin dahi bulunmadığı Somali 1991'den bu yana kan gölüne dönüştü.

✓ Nijerya: 1999'dan bu yana yaşanan etnik, dini çatışmalarda 10 bin kişi öldü.

MUGABE NEDEN ABD'NİN HEDEFİ?

Robert Mugabe İngiltere başta olmak üzere emperyalistlerin desteğindeki beyazların elinde tuttuğu **ırkçı rejime** karşı verdiği mücadeleyi 1980'de kazanarak iktidara gelmiş, 1990'a kadar eksikleri, yanlışlarıyla da olsa sosyalizmi uygulamış, sonra kapitalizme geçmişti. 2002 başlarında aldığı kararla; **"piyasa ekonomisinin işlemediği görül-müştür. Sosyalizme yeniden döneceğiz."** açıklaması yaptı. Bununla da kalmayarak, nüfusun yüzde ikisini oluşturmalarına rağmen toprakların yüzde 70'ini elinde tutan

beyaz (çoğunluğu Avrupalı) çiftlik sahiplerinin toprağına el koydu, halka dağıttı.

Mugabe o günden sonra emperyalistlerin hedefi haline geldi.

Bush, Ağustos 2002'de, Mugabe'nin **"devrilmesini istediklerini"** açıkladı, bu amaçla **"batı yanlısı muhalefetle işbirliği yaptıklarını"** duyurdu. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Afrika işlerinden sorumlu yardımcısı Walter Kansteiner ise, demokratik seçimle iktidara gelen Mugabe hükümetinin **"gayrimeşru ve mantıksız"** olduğunu söyledi. Yani; bir ülke iktidarı Amerikancıysa, çıkarlarına hizmet ediyorsa meşru, değilse gayrimeşruydur; dayatılan dünya düzeninin en çıplak ifadesidiydi bu.

Amerika ile Avrupa çatıştıkları bir çok alan olmasına rağmen emperyalist "ittifakı" Mugabe'ye karşı işlettiler. AB, ABD'den daha önce başlamıştı müdahalelerine. Eski bir İngiliz sömürgesi olan Zimbabve'deki son seçimlere müdahale etmek istemesi, Mugabe'ye Avrupa'ya giriş yasağı koyması, ambargo uygulaması bunun örnekleridir.

İşte bu büyük "suçları"ndan dolayı hedef!

terk ederek "sürgüne gönderilmeyi kabul ettiğini" açıkladı. Emperyalizmin kışkırttığı Liberya'daki çatışmalar, örnekleri Balkanlar'da bolca rastlandığı gibi askeri işgalin de gerekçesi olarak kullanılmak isteniyor. Bush'un gezisinin hemen öncesinde, **"insani yardım"** maskesi altında ülkeye gönderilen 20 kişilik ABD ekibi, daha büyük askeri güçlerin de "öncü grubu"dur. 14 yıldır kan gölüne döndürdükleri Liberya'ya şimdi "barış gücü" adıyla girecek emperyalizm.

Mugabe ise, **"Zimbabve'de demokratik seçimler yapılmalı diyen"** Bush'u **"içişlerimize karışma"** diye uyardı ve **"bize ülkelerimizi nasıl yönetmemiz gerektiği konusunda emir vermeye geliyorsa, o zaman kendisine 'Geri git Yanki, defol' diyeceğiz"** diyerek daha onurlu bir tavır aldı.

İmparatorluk politikaları, her kıtaya müdahale hakkını kendinde görüyor; Afrika'nın da "şer eksen" var! ABD'nin, Afrika planlarının bir yanı şu veya bu nedenle Amerikan politikalarının önünde engel olan iktidarlara yok edilmesini de hedefliyor. Ve bu tıpkı Bush'un açıklamasında olduğu gibi öyle gizli kapaklı da yapılmıyor, açıktan ilan ediliyor.

Taliban "terörist", Saddam "diktatör", Taylor "iç savaşın sorumlusu", Mugabe "kötü örnek". Her koşulda

emperyalistlerin bir gerekçesi var. Halkların iradeleri böyle yok ediliyor. Amerika istediği ülkeyi "terörist devlet" ilan ediyor, istediği lider için "onun gitme vakti geldi" fermanları yayınlıyor. Amerikan imparatorluğunun dünya düzeninde hukuka, adalet yer yok. Geçerli olan tek hukuk, Amerikan hukuksuzluğu ve pervasızlığıdır. O pervasızlık şimdi Afrika kıtasına kollarını uzatıyor. Ama halklar Bush'u alkışlarla değil protesto- larla "Yanki Defol" sloganları ile karşılıyorlar.

Her Koşulda Amerikancılık

Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, Kuzey Kore ve İran ile ilgili olarak **"bütün dünyanın ABD'nin politikalarına destek vermesini... aksi takdirde ABD'nin Irak'ta yaptığı gibi, bu ülkelere karşı da askeri harekete girişebileceğini"** söyledi.

Yani her koşulda, ya destek vererek, ya da Irak'taki gibi izleyerek Amerikancılık dayatılıyor dünyaya. Dayatılan Amerikancı dünya düzenidir. **"Ben her koşulda imparatorluk saldırılarını sürdüreceğim"** diyor emperyalizm. **"Ya işgalle, bombalarla ya da başka yollarla, tercih sizin!"**

Elbette, aslında ortada bir tercih yok, her koşulda Amerika'nın destekleniyor olması var. Sadece

desteğin biçimi farklı. Bu, bütün dünyaya dayatılan Amerikancılıktır ve hedef ne sadece İran ne de Kuzey Kore'dir. ABD'yi desteklemeyen, içeride, dışarıda onun politikalarına tabi olmayanlar da çeşitli yol ve yöntemlerle dayatmanın sonuçlarını yaşar.

Peki neden bütün dünya ABD politikalarını desteklemek zorunda? Sorulması ve cevabı aranması gereken soru bu. Hiçbir ülkenin, gücün ulusal bir politikasının, bağımsız bir yönetiminin olmadığı bir dünya düzeni istiyor ABD. Bunu da dayatmalarla, bombalarla hayata geçiriyor. Kimse bu dayatma karşısında geçitirmelerle, altı boş milliliklerle günü kurtaramaz. **Halklar direnmeden bu dünya düzeninde yaşayamaz!**

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

Hayatı Kutsal Olan Kimler?

Ölüm orucunun başladığı ilk günlerden bu yana ne çok duyduk bu sözü; “**hayat kutsaldır**”. Kimilerine “çekici” geldi, hak verenler oldu; öyle ya, söylenen kötü bir şey değildi ya, insan hayatının ne kadar değerli olduğundan sözediyordu.

Ve biz o günlerde ısrarla, bu sözün burjuva ideolojisinin uydurduğu, halkların emperyalizme, zulme karşı direnme dinamiklerinin yok edilmesini hedefleyen bir söz olduğunu, altında insana ait bir felsefenin, ahlakın yatmadığını, hatta burjuvazinin klasik hümanizminin bile söz konusu olmadığını anlatmaya çalıştık. “Ölümü yücelttiğimizi”, hızını alamayıp, “*diyalektik materyalizm yerine metafizik idealizmi geçirdiğimizi*” söyleyip “ölme biçimi” dersleri vermeye kalkışan devrimci savaştan, zulme karşı direnişten fersah fersah uzaktan ahkam kesenler oldu.

İnsan hayatının değerini devrimcilerden, Marksist Leninistlerden daha iyi kimse bilemezdi. “Hayat kutsaldır” propagandasının sahiplerinin gözünde ise insanın hayatının hiçbir kutsallığı, değeri yoktur gerçekte. Yüzyıllardır kanıtlanan, binlerce örnekle belgelenen bir gerçektir bu.

Geçen hafta yayınladığımız Kongo yazımız bu yanıyla çarpıcıdır. Tam 3,5 milyon insan 6 ayda bir “sinek” gibi yok edildi. Burjuva kültür bireyi ve hayatı kutsarken, hiç bir şey için **ölme-ye ve öldürmeye** değmez teorisini yaparken, bu kültürün yayıcıları **3,5 milyon kişiyi öldürüyor** Kongo’da. Ve daha onlarca yerde milyonlar, onların çıkarları için yok ediliyor. Bu kültürün eğittiği insan tipi, Afganistan’da yoksul halkın tepesine bombalar yağdırırken “*kendisini futbol maçında hissediyor*”, dünyanın çulsuzlarına burjuvazinin bir sinek kadar değer vermediğini dünyanın gözleri önüne seriyordu.

Tüm burjuva düşünceler gibi “hayat kutsaldır”ın da bir gösterilen yüzü, yani cilası var, bir de gerçeği. Cilalı yüzünde büyük bir aldatma, riyakarlık sırtırken, gerçek yüzde 6 yılda sadece bir ülkede 3,5 milyon ölü yatıyor toprağın altında. Ve aynı burjuvazinin medyası böyle bir olayı duyurmuyor, göstermiyor bile.

Burjuvazi için sadece kendi hayatı değerlidir. Sadece kendi çıkarları vazgeçilmezdir. O çıkarlar için değil 3,5 milyonu, 3,5 milyarı da yok etmeyi göze alır. Pazar sorunu olmasa, üretecek ve ürettiğini tüketecek milyarlarca ihtiyacı olmasa, bunu da yapacağından kimsenin kuşkusu olmasın.

İnsanın değerinin olduğu sistem sosyalizmdir. Gözümüzü kırpmadan hayatlarımızı verişimiz de hayatın, insanın gerçekten “kutsallaştığı”, üretimin, yaşamın insana, onun ihtiyaçlarına göre örgütlendiği sosyalist düzen içindir. Bunu anlamayanlar, emperyalizmin ve oligarşinin icazetine sığınanlar, burjuvazinin pespaye teorilerine sarılarak karşımıza dikilmeye devam edebilirler. Ama bilinmelidir ki, çürümüş ve yok olması kaçınılmaz burjuva ideolojisinin yayıcısı olmaktan başka bir işe yaramayacaklardır.

Emperyalizmin Teröründen...

✓ Ortaçağ Barbarlığı ve Avrupa Demokrasisi:

Almanya’da kaçak göçmenlerin yakalanması ve iade edilmesi durumunda özel bir kask giydirildiği ortaya çıktı. **Kafayı ve çene-yi kapatan özel çelik kaskın** kullanılması Alman yetkililer “kişinin güvenliği ve ısrarak kendine ve görevlilere zarar vermemesi” diye açıkladılar. Yine ulvi amaç!

Tıpkı Ortaçağ’daki en barbar dönemin uygulamaları gibi değil mi? Tam anlamıyla hayvanca! Bu dönemi anlatan filmlerden buna benzer sahneler eminiz gözünüzde canlanmıştır. Bir de bu Avrupa’nın “demokrasinin, uygarlığın, adaletin, hukukun” beşiği diye yutturulmaya çalışıldığını düşünün. Sakın AB’cilerin beyinlerine de o kasktan takılmış olmasın. Başka türlü gerçekleri algılamaktan görmekten nasıl böyle mahrum kalabilirler! Biz ona da “çelik” değil de ideolojik kask diyelim.

✓ Vatandaşlık Gizli Servisten Soruluyor:

Bir başka AB ülkesi Danimarka’da, mültecilerin vatandaşlık hakkı için bundan sonra gizli servise sorulacağı açıklandı. Halkları “potansiyel terörist” olarak görmenin kanunlaştırılmış hali.

✓ Ya İtiraf Ya Ölüm!

Guantanamo’dakileri yargılamak için askeri mahkemeler kuracağını açıklayan ABD, El Kaide üyesi İngiliz tutuklulara iki seçenek sundu. Ya itiraf et ve 20 yıl hapisle “kurtul” ya da idam!

Ya itirafçı ol ya da öl! Emperyalist hukukun adaleti böyle işliyor!

Sayı 68

23

13 Temmuz
2003

Irak
Emperyalizme
Mezar
Olacak!

Hesapları Bozacak Tek Güç Direniş

"İşgal kâbusa dönüştü..."; Irak'ta direniş için burjuva medyanın dahi en sık kullandığı tanımlamalardan biri haline geldi. Oysa henüz başındayız. Ama bilinir ki, önemli olan direniş kararı alınması ve direnişin başlamış olmasıdır. Kabusu büyüten de şu ana kadar ki, saldırıların boyutundan öte, önümüzdeki süreçte alacağı boyutun habercisi olmasındandır. İşgalci güçler operasyonları, halka uyguladıkları zulümleri ve korkunun paranoaya dönüşmesi sonucu halkı aşağılamaları kabuslarını dindirmeyecek, büyütecektir. Çünkü, direnişin geliştiği ortamda halkın işgale tepkisi büyüdükçe, direniş güçlerine bağlanan umut büyüyecektir.

Çaresizlik Zulmü Büyütüyor

İşgalci direniş karşısında çaresiz, yapabileceği tek şey zulüm, ölüm ve aşağılama. Amerika da onu yapıyor. Her saldırının ardından işgalcinin cevabı halkı kurşun yağmuruna tutmak, gece yarısı evlerini basmak, aşağılamak, gözaltına almak, tutuklamak oluyor.

Amerikan Associated Press ajansının haberi-ne göre, Müslüman halkın inançlarını dikkate almayan işgalci güçler gerçekleştirdiği ev baskınlarında halkın öfkesiyle karşılaşılıyor. Amerikan basını bu durumu "kültür farklılıklarını dikkate almama, yanlış adım" olarak nitelerken, işgalciler "güvenlik önlemi" adını veriyor zulme. Oysa Iraklılar bu durumu "oldukça saldırgan bir tutum" diye tanımlarken, inançlarının yanısıra işgale tepkisini de dile getiriyor.

Amerikan Associated Press muhabiri, Iraklılar, operasyon düzenlenen evlerde kadınların hırslı bir şekilde, çoğu zaman uygun olmayan kıyafetlerle askerlerin önüne çıkarılmasının rahatsızlığını vurgularken askerlerin evlerin kapılarını zorla açmalarından ve erkekleri ailelerin yanında küçük düşürmelerinden şikâyet ediyor.

AP muhabiri, bir eve yapılan baskında, askerlerin bağırarak ve küfrederek içeri hücum ettiklerini, oturma odasına girdiklerinde, ağlayan çocuğunu susturmaya çalışan bir annenin feryatlarıyla karşılaştıklarını belirttiği haberinde, askerlerin kadına "Otur" diye bağırıklarını, daha sonra kapıları tekmeleyerek açtıklarını ve evin erkeklerini bularak dışarıya sürüklediklerini kaydeden muhabir, dışarıda bir süre bekleyen aile reisinin, bir

araca bindirilerek sorgulanmak üzere götürüldüğünü anlattı.

Emperyalizmin Hesapları ve Hesapları Bozan Halkların Direnişi

Irak deneyimi bütün dünyaya bir kez daha şu gerçeği göstermeye başlıyor; emperyalizmin hesaplarını, planlarını bozacak tek güç ne ABD-AB çelişkisi, ne ABD'nin güvercinleriyle şahinleri "çelişkileri" değil, halkların direnişidir!

Dünyanın bir çok bölgesinde, emperyalistler arası çelişkilere ve ABD içi çelişkilere göre politika yapmaya çalışanların büyük bir yanılgı içinde olduklarını çeşitli vesilelerle dile getirmişizdir. Irak işgalinde ve direnişte bu gerçek bir kez daha somutlanıyor. Avrupa'nın "barışçılığı" çıkarlarının başladığı yerde bitmiştir.

Ve tesadüf değildir ki, bu kesimler, yani ege-menler arası çelişkilere göre politika yapanlar sürekli olarak devrimlerin artık olamayacağını, emperyalizmin ve yerli oligarşilerin reformlarla

İşgalci bir güç, işgal ettiği ülkenin çocuklarından korkmaya başlamışsa, orada halkın direnişi ve işgalcinin mutlak bir başarısızlığı var demektir. Korkmakta haksız değiller. Tarih göstermiştir ki, işgal altındaki bir ülke bağımsızlık, özgürlük istiyorsa çocuklar, kadınlar, kundaktaki bebeler, bütün halk direnişçidir.

“insanileştirilebileceğini” savunurlar. Kendi gücüne, halkların direnme gücüne ve dinamiklerine güvenmeyenlerin varacağı nokta kaçınılmaz olarak burasıdır. Ve bu durum sadece bizim ülkemize özgü değildir. Özellikle Avrupa solu olmak üzere, dünya soluna bulaşan ve onu içten içe kemiren, tüketen, emperyalizmin dünya düzeninin vitrini olmaya götüren bir hastalık gibi karşımızda duruyor.

Halkların gücüne inanmayanlar, devrime inanmadıkları gibi, önderliğinin niteliği bir yana, işgal altındaki halkın direnebileceğine de inanmazlar. Onlara göre, Bağdat’ta Saddam heykelinin yıkıldığı gün “her şey bitmiştir”. Bu nedenle anti-emperyalistliklerinin sınırını belirleyen de yine emperyalistlerden başkası değildir.

1 Günde 13 Saldırı

Emperyalizmin kadri mutlak olmadığı Irak deney alanında sahneleniyor. ABD’nin kendi açıklamalarında dahi Bush’un “zafer” ilan ettiği 1 Mayıs’tan bu yana **günde ortalama 13 saldırı, toplam 585 saldırı** gerçekleşti.

Beyaz Saray’ın borazanı olarak bilinen ve işgale ilk günden bu yana açık destek veren Washington Post gazetesi, ABD askeri yetkililerine dayandığı ve “küstahça” adını verdiği direnişin gittikçe karmaşıklaştığını belirtiyor. “*Bölgede bizi devirmek isteyenler arasında bir dayanışma olduğuna inanıyoruz*” diyor. ABD askeri yetkili Sanchez ve direniş güçlerinin daha gelişmiş patlayıcı ve silahlar kullanmaya başladığına vurgu yapıyor.

Evet! Irak direniş cephesi işgalin ardından yaşanan durağanlık döneminden, olası “şaşkınlık” sürecinden çıkarak örgütlenmeye başlamıştır. Saddam Hüseyin’in Arap medyasına gönderdiği kasetlerde de bu, “**direnış hücreleri kurulmuştur**” sözleriyle ifade ediliyor. Başta başkent Bağdat olmak üzere bir çok kentte direnişçiler işgalcilere göz açtırmıyor. Yankiler sürekli saldırı altında, çocuklardan dahi korkar hale gelmiş durumdalar.

İşte bu saldırı günlerinden biri 7 Temmuz’dur. ABD’nin kendi açıklamalarında dahi, sadece 12 saat içinde 3 ayrı saldırıda 2 Amerikan askerinin öldüğü, onlarcasının yaralandığı belirtildi. Gerçekte işgalcilerin saldırı ve ölümlerini gizlediği biliniyor.

Bu saldırılardan ilki, Bağdat’ın 100 kilometre batısındaki Ramadi’de gerçekleşti. Devriye gezen ABD askerlerine düzenlenen saldırı sonucu 4 asker yaralandı. Bu saldırının ardından ABD’lilerin sivil halkı taşıyan araca ateş açması sonucu 2 Iraklı şehit düştü. Bir diğer saldırı ise Bağdat’ta El Azamiye civarında iki Iraklı direnişçi tarafından gerçekleştirildi ve bir işgalci askeri öldü. Bu saldırının birkaç saat sonrasında ise Kadhamiya’da rutin gece devriyesi sırasında bir asker daha arabasına atılan bir el yapımı bombanın patlaması sonucu öldü. Bir gün önce Bağdat Üniversitesi kampüsünde bir öğrenci ile konuşurken kafasına sıkılan tek kurşunla ağır yaralanan “üniversitenin güvenliğinden sorumlu” yanki de hastaneden ülkesine tabutlu dönüş yaptı...

Norveç De İşgalci!

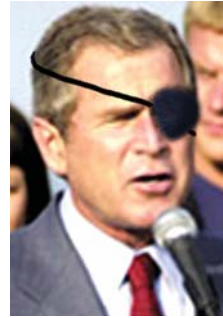
BM’nin işgali meşrulaştırma kararı Avrupa’nın çıkarlarına göre nasıl tavır değiştireceğine örnekti, saldırı öncesi BM kararlarını uyulsun diye ABD saldırısına karşı çıkan Norveç’in Irak’a asker göndermesi son örnek oldu. “**İstikrar kazandırma gücü**” adı verilen bu güçte yer alanların Lübnan, Kosovo ve Afganistan işgallerinden deneyimli askerler oldukları belirtilirken, Norveç Savunma Bakanlığı da bütün emperyalistlerin yalanlarını tekrarladı: “*Bu gücün görevi hem insani yardım hem de askeri olacak.*”

Terörist Devletten Korsanlık Kararı

Medeniyetmiş, çağdaşlıkmiş, demokrasiymiş... Geçin bunları. İrili ufaklı onlarca uygulama ile emperyalizm kölelik döneminden ilkel sömürgecilik dönemine kadar onlarca uygulamayı “terörle mücadele” kılıfı ile yasalastırıyor.

İşte bunun son örneği, ABD’nin kölelik dönemi korsanlığa dönüş kararıdır. Bush’un önümüzdeki günlerde açıklayacağı belirtilen “yayılmacılığa karşı güvenlik girişimi” adını verdikleri halklara saldırı planına göre, ABD “kanunsuz devlet” ilan ettiği ülkelerin uçaklarını ve gemilerini durdurup arayabilecek. Kölelik dönemi korsanları da böyle yapardı. Okyanusların ortasında köle ve Afrika’dan ipek, baharat taşıyan gemiler korsanlarca durdurulup yağmalanırdı. 11 emperyalist ülkenin toplantısında gündeme getirilecek olan bu plana, öteki emperyalistlerin de onay verecekleri açıktır.

ABD, imparatorluğunun sınırlarını, yetkilerini genişletmek için her gün yeni bir saldırı kararını yaşama geçiriyor. Peki kim “kanunsuz devlet” ilan ediyor Suriye, Kuzey Kore, İran ve Libya gibi ülkeleri? Amerika. Peki korsanlığı kim yapıyor? Amerika! Korsan ve kanunsuz olan Amerika’dır, Kuzey Kore lideri Kim Jong İl’in, “gemilerinin durdurulmasını savaş sebebi” sayması meşru ve haklı olandır bu haydutluk karşısında.

Sayı 68

25

13 Temmuz
2003

Öcalan'ın "Özgür İnsan Savunması" Emperyalizme Uyum Teorileri

- Kendini inkar
 - Sosyalizmi red
 - Sınıflar savaşına hayır
- Çözüm: demokratik, ekolojik toplum!**

- Marksizmi aşağılama
 - Dağa, şiddete, isyana hayır
 - İktidarı hedeflemeye hayır
- Öneri: sivil toplumculuk!**

eleştirileri emperyalist sistem içindeki insan hakları kurumları da, yeşiller gibi çevreler de yapmaktadır. Bu anlamda Öcalan'ın emperyalizme, oligarşik devlete eleştirileri de giderek "sistem içi" eleştiriler halinde tezahür etmektedir.

Öcalan'ın "çağ" tesbiti ve hayal dünyası

Öcalan'ın nasıl bir hayal dünyasında yaşadığını görmek için aşağıdaki satırlara bakmak yeterli olacaktır:

"Oldukça anlamsızlaşan kapitalist sistemin ilk defa aşılma sürecinde olduğu da entelektüel, aydınlatma güçleri tarafından yoğunca tartışılmaktadır. **AB olgusunda insan hakları ve demokrasi ilkesel bir seviye kazanmış olup ... dünya çapında yükselen temel ve müşterek değerler, insan hakları ve demokrasidir.** Devrimler de dahil, her tür toplumsal dönüşümlerde demokratik siyaset yöntemleri öncelik kazanmış durumdadır. **Zor yöntemleri artık tarihin çöp sepetine atılmayla karşı karşıyadır.** Gerek devletin gerek daha alt yapıların 'terör' yöntemleri, insanlık tarafından her geçen gün daha çok tepki toplayıp tecride uğramaktadır. Birey ve toplulukların meşru savunma hakları, savaş ve ayaklanma biçimleri de dahil, **BM ve evrensel hukukta yerini bulmaktadır.** Bunun dışında **her türlü şiddet, tüm dünya devletlerince reddedilmektedir.** Ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal haklar ve halkların kendi kaderini özgürce belirlemeleri, BM tarafından yasal bir statüye kavuşturulmuştur." (*)

Avrupa ülkelerinde her gün "terörle mücadele" adına yeni baskı yasaları çıkartılır, sosyal haklar gasbedilirken, Öcalan, AB'de "insan haklarının ve demokrasinin ilkesel seviye kazandığından"... Amerikan imparatorluğu, "zor"a her zamankinden daha vahşice başvururken "zor yöntemlerinin tarihin çöp sepetine atıldığı"ndan... Amerika Irak'ı işgal eder ve bu işgal BM aracılığıyla tüm emperyalistler tarafından onaylanırken "her türlü şiddetin tüm dünya devletlerinde reddedildiği"nden... meydanlara

Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıktıktan sonra kısa bir süreliğine Yunanistan'a girişiyle ilgili açılan dava, geçtiğimiz günlerde Atina'da sonuçlandı. Öcalan bu davaya "Özgür İnsan Savunması" başlığını taşıyan bir savunma gönderdi. Öcalan'ın bu savunmada sola ve kendi geçmişine ait çeşitli görüşleri, red ve inkar konusunda daha cüretli olduğunu görüyoruz. Kısaca denilebilir ki, bu savunma, Öcalan'ın Amerikancı dünya düzeniyle, burjuva ideolojisiyle uyum içinde olma teorilerinin "derinleştirilmiş" halidir.

Bu yanıyla "sürpriz" ya da "yeni" görüşler yoktur. Öcalan, İmralı yargılaması sırasında, zafirin burjuva demokrasisinin olduğunu, her ulusun, örgütün bu sistem içinde kendine bir yer bulması gerektiğini savunmuştu. Sosyalizm de yine aynı dönemde mahkum edilmişti. Öcalan'ın o günden sonra geliştirdiği tüm görüşler, bu tercihin teorisini yapma yönünde olmuştur.

"Özgür İnsan Savunması"nda ise burjuva demokrasisinin **övgüsü**, Marksizmin, sosyalizmin, halk savaşlarının ve halkın şiddetinin **yerilmesi** daha keskin kelimelerle ifade edilmektedir. Yunanistan savunması bu yanıyla, bir anlamda da Avrupa emperyalizmine sesleniştir; burjuva ideolojisine ilhak edişin açık ilanidir.

Öcalan, bu açıklamalarında zaman zaman emperyalizme de eleştiriler yöneltiyor. Bu bütün içinde emperyalizme çeşitli eleştiriler yöneltiyor olmasının belirleyici bir önemi yoktur. Bu tür

onmilyonların çıkmasının bile bir şey ifade etmediği, halkların iradesinin son 50 yıldır görülmedik düzeyde çiğnendiği, BM'nin bile Amerikan imparatorluğu tarafından çiğneyip geçildiği bir aşamada halkların "ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal haklarının BM tarafından yasal bir statüye kavuşturulduğu"ndan söz ediyor.

Peki Öcalan, dünya gerçeklerinden, dünyanın bugünkü hali pür melalinden bu kadar mı uzak ve habersiz?

Elbette hayır! Buradaki mesele şudur:

Öcalan, dünyanın ve ülkemizin sosyo-ekonomik durumunu tesbit etmeye ve ondan hareketle izlenmesi gereken stratejiyi tesbit etmeye çalışmıyor; tersine, o dünyanın halini, tesbit ettiği stratejiyi haklı gösterecek biçimde tasvir ediyor. Başka deyişle, siyasal tercihlerini haklı göstermek için dünyanın içinde bulunduğu durumu açıkça çarpıtıyor.

PKK literatüründe bu tür yanılgılar ve çarpıtmalar çoktur. Çoğu kez, zaman da belirtilerek, iki aya kadar, altı aya kadar şunlar olacak diye kehanetlerde bulunulur. Hiç kimsenin görmediği "olumlu gelişmeler var" kehanetlerinde bulunulur. Bu tarz, esas olarak Öcalan'ın tarzıdır.

Mesela 1999 Ağustos'unda kehanet şuydu: "Mevcut ABD egemenliği, '90 öncesi gibi değil. (malum, emperyalizm değişti tezi-bn) O zaman ki egemenlik merkeziydi, çok katıydı, askeri bir mevzilenmeyi ifade ediyordu. Şimdi bu düzeyde değil, **merkezileşme azalmıştır**. ... ABD, kendi öncülüğünü koruyor, siyasal ve askeri olarak dünyanın birçok bölgesinde geliştirmeye çalışıyor. **Ancak diğer güçleri de dikkate alarak** herkese kendine göre bir yer vermeye çalışıyor." (Serxwebun)

Bu kehanetin(!) üzerinden iki yıl bile geçmeden yaşanan Afganistan, Irak işgalleri, ABD'nin "diğer güçleri dikkate almak" bir yana, tüm dünyaya meydan okuduğu gözönünde bulundurulursa, teorik bir iflasla karşı karşıya olunduğu görülür.

Fakat bu tür iflaslar, Öcalan'ın hayalindeki (emperyalizmin değiştiği, demokrasi ve insan hakları ihraç ettiği) dünyayı değiştirmiyor. "Özgür İnsan Savunması"nda bu hayali dünyayı temel almaya devam ediyor.

"Nihai çözüme gerilla savaşıyla değil, entelektüel çıkışlarla ulaşılabilir" yolundaki kanısı da aynı boş hayalin ürünüdür. "Bocalama bu iki eğilim arasındaydı. Kan ölçüleriyle entelektüel çığır ölçüleri bende adeta boğuşuyordu. ... Özellikle Filistin-İsrail sorunsalındaki çıkmazlar bana kör şiddetin anlamsızlığını daha da

açıklar nitelikte gelişince, 'şiddet felsefesi'ni yeniden çözümlmek, gittikçe kaçınılmaz hale geliyordu."

"Entelektüel çıkış" mı, ideolojik tasfiyecilik mi?

Öcalan, Yunanistan savunmasında, işte bu çözümlenin sonucunda, Suriye'den çıktıktan sonra dağa yönelmek yerine, "entelektüel çıkış" a yöneldiğini belirtiyor. Bir "aydın" için böyle bir tercih olabilir elbette. Ama bir hareketin önderi böyle bir tercih yaptığında, onun anlamı tasfiyeciliktir.

Bu tasfiye büyük ölçüde gerçekleştirilmiştir de. Abdullah Öcalan'ın görüşleri esas alındığında, artık KADEK hareketinde, sosyalizme, Marksizm-Leninizme, sınıflar mücadelesine, hatta ulusal kurtuluşçuluğa dair hiç bir şey kalmamıştır. A'dan Z'ye burjuva ideolojisiyle temelde ters düşmeyecek yeni bir teorik yapı Öcalan tarafından oluşturulmuştur. Dünya çapında emperyalizmin dünya düzenine, Türkiye çapında ise oligarşinin iktidarına alternatif bir iddia içermeyen, sivil toplumculuğun esas alınmasını öneren bir "strateji" vardır bugün artık. "Silahlı güç" olunması bu gerçeği değiştirmiyor. İdeolojik tasfiye gerçekleştirilmiş, ancak özgün nedenlerle örgütsel tasfiye gerçekleştirilememiştir. Af talebiyle de bu son adım atılmak istenmektedir.

Artık Öcalan teorilerini de, Marksist-Leninist literatüre ait kavramlarla değil, burjuva literatüre ait kavramlarla yapmaktadır. Sivil toplum örgütleri, ekolojik devrim, insanilik, devlet, şiddet karşıtlığından oluşmaktadır bu teorinin omurgası. Her tasfiyeci teorinin kaçınılmaz olarak içine düştüğü eklektizme Öcalan da düşmüştür. Bu nedenle, Öcalan'ın yazılarını okurken, kendisini kah Avrupa Yeşillerinin bir metnini, kah anarşistlere ait bir teoriyi, kah küreselleşme karşıtlarının bir bildirisini okuyor sanabilirsiniz. Hala sol, hala muhalif bir havası vardır elbette bu teorilerin; ama bu, egemenlerin düzeni için tehlike olmayan bir sol, iktidar iddiası olmayan bir muhalefet olmakla sınırlıdır! Öcalan, "Özgür İnsan Savunması"nda yeni rolünü böyle bir kimlikle sürdürmeye aday olduğunu, KADEK'in de düzen içi bir güç olarak siyasal arenada yer alabileceğini bir kez daha açıklıyor.

"Milliyetçilik çıkmazı"ndan kurtulunamadığı için gelinen yer burasıdır. Milliyetçiliğin, herhangi bir siyasal hareketi ve halkı götüreceği yer, eninde sonunda emperyalist sistemin içidir. Öcalan'ın savunmasında bu çıkmaz da itiraf

ediliyor bir yerde.

“Atina üzeri Avrupa’ya çıkış yapmaya çalıştığım 9 Ekim 1998 ve sonrası, özünde modernist paradigmanın bakış açısının şahsımda yaşanan iflasydı. Çok sığ ve kuşkulu zihniyet yapımlı tüm dönüştürme çabalarım rağmen, ülke içi başarılı bir özgürlük gücüne tam ulaştıramamın ve bu yönde önümdeki engellerin bir anlamda beni zorunlu olarak uygarlığın yetkin temsil gücü olan Avrupa’ya çıkış yapmaya zorladığı açıktır. Bu gerçeklik, bir anlamda da kendi özgücüne güvensizliğin itirafıdır. Yaşanan tarih, zamansallık ve mekan olarak derin bir çıkmazı ifade ediyordu.”

PKK’nın halen gelişimini sürdürdüğü dönemlerde dahi, biz bu çıkmaza işaret ettik. “Milliyetçilik çıkmazı” kavramıyla ifade ettiğimiz bu durum, kaçınılmaz bir sonuçtu. Kaçınılmazlık, milliyetçiliğin doğasındadır. Bu sonuçtan kaçınmanın tek yolu, milliyetçiliğin terkedilmesiydi.

PKK çıkmazla çok daha önce karşı karşıya gelmiş, ama gerekli sorgulamayı ve dönüşümü yapamamıştır. Bugün geline nokta Öcalan, bir yanıla çıkmazın kaynağında milliyetçilik olduğunu da kabul ediyor. Bu nedenle mesela, “milliyetçiliğin kutsal dostluğu zehirlediği”ni, “ulus yerine halk” yaklaşımını öneriyor.

Fakat milliyetçilikten uzaklaşma çağrısı yaparken, önerdiği devrimci bir yol değil. Milliyetçiliğin yerine aslında soyut, sınıfsallığı reddeden, emperyalizm gerçeğini yok sayan “insani” bakış açısını koyuyor. Ülsun, halkın kurtuluşundan değil, “insanlığın kurtuluşu”ndan söz ediyor.

“UYUM” ve İNKAR “ÖZGÜRLÜK” ve İNKARCILIK

“Özgür İnsan Savunması”nın karakteristik özelliğini belirtmek gerekirse, bu savunmayı en iyi tarif edecek kavram, inkarcılıktır.

Öcalan, bu savunmasında, inkar ve mahkum edilmedik hemen hiç bir şey bırakmıyor. Belki de savunmasına koyduğu başlıktaki “özgür insan” tanımını da buradan çıkıyor. Evet, gerçekten de kendini her türlü “ideolojiden”, “inançtan” özgürleştiriyor Öcalan. “Katı inançları” reddediyor. “İnançlar” adına ölmeyi, öldürmeyi reddediyor. Marksizmi dogmatik buluyor. Ve bu noktada “özgür insan” adlandırması, belli noktalarda burjuvazinin “özgür birey”iyle paralel hale geliyor. Adeta burjuvazinin “hiç bir düşünce uğruna ölecek kadar değerli değildir” tezine ulaşıyor. Ancak küçük-burjuva hümanistlerde görülecek katılıkta bir “şiddet karşıtlığı” bu savunmanın hemen her bölümüne damgasını vurmuştur.

“Şiddet karşıtlığı”, emperyalizmin “teröre karşı mücadele” konseptiyle uyumun bir parçasıdır. KADEK programında yer verilen “teröre karşı mücadele” kavramı, Öcalan tarafından ideolojik olarak da tarif edilip “her türlü şiddet karşıtlığı” olarak ifade edilmiştir. Gerçekte bu çok temel bir inkardır; çünkü bunu, yani halkların şiddetinin haklılığını ve meşruluğunu reddettiğiniz anda, halk kurtuluş savaşlarını da, halk iktidarlarını da, dahası halkların “direnme hakkı”nı da reddetmiş olursunuz. Fakat “emperyalizme uyum” için bu yeterli değildir. Öcalan da yeterli görmemiştir. Bu uyumun gereği olarak, başlık başlık inkarcılık sistematize edilmiştir.

Sayı 68

28

13 Temmuz
2003

Amerikan müdahaleciliğine onay AB’ciliğe övgü:

Savunmanın “Dönüşmeye- nin dönüştürülmesi” başlığıyla yayınlanan bölümü, Amerikan müdahaleciliğinin meşrulaştırılmasına ayrılmış.

Öcalan, Amerikan imparatorluğunun bir gerçek olduğu, bunu fazla yadırgamamak gerektiğini söylüyor. (KADEK adına yapılan “Amerika güçlüdür, hakimdir, bunu kabul etmek durumundayız” açıklamasını hatırlayın).

“ABD... dünya kapitalist sisteminin motor gücü olarak

sorumluluk duymakta, nereye ne zaman müdahale veya operasyon düzenlemek gerekiyor- sa öyle hareket etmektedir. Bu gerçeği fazla yadırgamanın bir anlamı yoktur.

*

Öcalan’ın, ABD’nin bu müdahale ve işgallerle “demokrasi”yi kurmak istediğinden de şüphesi yok:

“Batı kültür sızması... yeni aşamada köhnemiş ve sistemin ihtiyacına cevap verme-

yen siyasi ve askeri yapıları dağıtıp, yeniden ‘demokrasi’ eksenli bir yapılanmaya tabi tutmak istemektedir.

*

Öcalan, “Özgür insan” savunmasında da “Türkiye dönüşmezse, akıbeti Irak gibi olur düşüncesini tekrarlıyor; peki Türkiye’ye Irak gibi bir Amerikan saldırısı olursa, Kürt milliyetçiliği ne yapacak, cevap yine yok!

“... Dönüşmeyen nasıl dönüştürüleceği, adeta bir tiyatro oyunu gibi sergilenmiştir. ABD-İngiliz hamlesi, Irak şahsında tüm bölgenin askeri ve siyasi

Bunları bir bir sıraladığımızda görülecek ki, geriye halklar cephesinden, Marksist-Leninist literatürden bir şey kalmamaktadır; Öcalan da bulamamış ve bütün bu teorilerini -son başlık olarak ele alacağımız- “demokratik ekolojik devrim, demokratik ekolojik toplum” tezinde toplamıştır. Ki bu da zaten burjuvazinin ideolojik cephaneliğinden alınmış bir tezdır.

1) İktidar hedefinin reddi!

Biliniyor ki, emperyalizmin şu veya bu muhalif harekete icazet gösterip göstermemesinin en temel ölçülerinden biri, o hareketin “iktidar iddiası”nın olup olmamasıdır. Öcalan ve KADEK tarafından uzun zamandır sık sık halk hareketinin “iktidarı” hedeflememesi gerektiği vurgulanmaktaydı. Öcalan bunun da teorisini yapıyor:

“Son yüzyılda özellikle gerek ‘ulusal kurtuluş’, gerek ‘sosyalist kurtuluş’ adına yürütülen ayaklanma ve savaşları da halk eylemliliği olarak kutsamak gerçekçi değildir. ... Bir nevi din, hanedan kavramlarına benzemektedirler. Artık halkın eylemliliği çok zorunlu meşru savunma dışında zor içermemek kadar, devlet yıkma ve kurma amaçlı da olmamak durumundadır. ... Doğrusu, halk eylemliliğinin esas amacı, devletin kendi demokratik kurumlaşmasına, böylelikle özgürleşmesine rıza göstermesi ve bunun için sorumlu temsilcilerini kabul etmesi biçiminde formüle edilmelidir.”

Böyle bir formülasyonu önermek, ancak devlete ilişkin tüm tarihsel, bilimsel gerçeklerin inkarıyla mümkün olabilir. Halk iktidarı hedeflemeyecek; mevcut devlet yapısını aşağıdan yu-

kariya yıkıp, yukarıdan aşağıya yeni bir devlet inşa etmeyecek. Peki ne yapacak?

Devleti “demokratikleşmeye” razı edecek.

Devlet de buna rıza gösterecek.

Sözü edilen devlet, faşistmiş, oligarşik diktatörlükmüş, bunun hiç önemi yok Öcalan’a göre. Bunu önemsiz gördüğü için zaten savunması boyunca sık sık “KADEK şöyle yapsın, DEVLET de böyle yapsın” diye safiyane önerilerde bulunuyor.

“Yeni devrim, devleti ve sınıflı toplum uygarlığını hedeflemeyen... bir devrim olarak devletsizleşmeyi, sınıfsızlaşmayı ve bunlarla iç içe, bilimle sıkı işbirliği içinde vazgeçilmez bir yaşam gereği olarak, hayvanları ve bitkileriyle kendi ekolojik toplumunu yaratmayı hedeflemektedir. Bu gerçeklerle devrimimize Demokratik ve Ekolojik Devrim demek gerçekçidir.”

Bu “devrim”in nasıl bir devrim olacağına geleceğiz; ama mevcut devlet mekanizması nasıl aşılacak? Bu soru ortada.

“Ne devlete tapınmak, ne de yıkmak için halk adına savaşlar ve eylemler doğru ve meşru olarak değerlendirilemez.”

Sadece soru değil, “devletin ne olup olmadığı” da ortada bırakılıyor. Elbette kasıtlı bir ortada bırakma bu. Burjuva bakış açısından, sınıflar üstü bir devlet var çünkü artık Öcalan’ın teorisinde. Oligarşinin devletini yıkmak için mücadeleyi doğru ve meşru kabul etmeyen bir bakış açısı, o devleti onaylıyor demektir. Öcalan da bunu yapıyor. İşte “özgür insan savunması”nın en özlü noktalarından biri budur.

- sürecek -

yapılanmalarına bir çözüm önerneği olarak sunulurken, tüm güçlerin gerekli dersleri çıkarmalarını dayatmaktadır. Suriye ve İran’a uyarı, Türkiye’ye ise eleştiri bu perspektif altında değerlendirilmelidir. Kendi başına alındığında bu yaklaşım teslimiyet dayatma gibi görünse de, özünde geniş bir uzlaşma olanağını da içinde barındırmaktadır. Bölge güçleri bu uzlaşma yeteneklerini göstermek yerine, eski yapılarında ısrar edip bir de karşı şiddeti destekler duruma gelirlerse, akıbet Irak gibi olacaktır.”

“Türkiye Cumhuriyeti, tari-

hinin en kritik darboğazında yeni bir yol ayrımı ile karşı karşıyadır. ... Oligarşik düzende ısrar, içe büzülme ve çağdaş dünyadan kopma ile sonuçlanacaktır. Yugoslavya ve Irak’ta gelişene benzeyen bir çözülme kaçınılmaz olacaktır.”

*

Emperyalist işgal ve işbirlikçiliğin başarılı sentezi:

Öcalan’ın Amerikan müdahaleciliğine ilişkin “Özgür insan savunması”nda “özgün” sayılabilecek bir görüşü de var:

“Halkların insan hakları ve demokrasiye susamışlıkları,

ilk defa Batı kültürünün değişik sınıf içeriğinde de olsa, aynı taleplerle gelmesi, başarılı bir sentezin geliştirilebileceğini göstermektedir. İç ve dış dinamikler tarihin hiç bir döneminde görülmediği kadar devrimsel nitelikte bir insan hakları ve demokratik sistemi günde me dayatmış bulunmaktadır.”

*

Çözüm AB’de:

“Kürt demokratik hareketinin genel hedefi, tüm Türkiye’de tam demokrasidir. Türkiye’nin AB kriterlerini hedeflemesi bu amacı karşılamaktadır.”

Sorunun ÖZÜ

Kimle **halay** çekeceksiniz? Amerikalılarla mı, **halklarla mı?**

Amerika'nın 4 Temmuz "Bağımsızlık Günü" kutlamaları, Amerika'nın eyaletlerinde, dünyanın dört bir yanındaki Amerikan askeri ve diplomatik karargahlarında ve "Kuzey Irak'ta Kürt bölgesinde" kutlandı!

Sonuncu yerdeki kutlama bir "ilk" olma özelliği taşıyordu. Irak'ın ortasında, güneyinde, batısında Arap halkı Yankelerle savaşırken, Irak'ın kuzeyinde KDP ve KYB üyesi Kürtler, Yankelerle kolkolaydı.

ABD Başkanı George Bush, Dayton Wright Patterson Hava Üssü'nde "Bağımsızlık Günü" dolayısıyla yapılan törende 25 bin kişiye hitaben yaptığı konuşmada "Afganistan ve Irak'ta elde ettikleri zaferler nedeniyle ABD'lilerin gurur duymaları" gerektiğini belirterek şöyle dedi: "Bugün zorba yönetim altında yaşayan ve özgürlük isteyen tüm insanların umudu ABD'dir".

Bush'un bu politikasına inanan işbirlikçilik, Güney Kürdistan topraklarında Amerikalıların "Bağımsızlık Günü" için kutlama düzenledi.

Öyle ya, Amerika'nın kurtuluşu kendi kurtuluşu sayılırdı artık. Amerika bağımsız olmasaydı, ona bağımsızlık getirebilir miydi?

Peşmergelerin ve Amerikan askerlerinin omuz omuza çektikleri halayın görüntüleri TV kameralarıyla işbirlikçiliğin belgesi olarak kaydedildi tarihe. TV ekranlarındaki kovboy şapkalı Amerikalı ve poşulu peşmergenin halayı, işbirlikçiliğin yeni yüzü olarak çıktı karşımıza.

Araplar, Türkmenler, işbirlikçiliği reddeden Kürtler yoktu Amerikalılar ve Barzani'nin peşmergelerinin halayında.

Sorunun özü budur.

Kimle halay çekeceksiniz?

Bu bir tercihtir.

Tercihiniz, hayatın her alanında, ekonomide, siyasette, askeri alanda, kültürde karşılığını bulacaktır. Bir tercih yaptığınızda, bu tercih kimle omuz omuza olacağını da, kimle halay çekeceğinizi de belirler.

Amerika'ya özgürlük ve demokrasi getiren bir güç olma misyonunu yüklediğinizde, bunun mantıksal sonucu ve gereği; onu güllerle karşılamak, onunla kollarını zafer havasında birlikte kaldırmak, ve onunla halay çekmektir.

İşbirlikçilik, Kürt tarihine "başarı" değil, ancak utanç sayfaları ekleyebilir

Barzani ve Talabani, Amerika'nın Irak'ta yaslanabildiği tek politik ve askeri güç durumundadırlar. Bu konumlarıyla, sadece Irak'ın diğer halklarıyla değil, bölge halklarıyla değil, tüm dünya halkları arasına bir mesafe girmiştir. İşbirlikçi Kürt milliyetçiliği, artık "o toprakların bir parçası" değil, işgalcinin bir parçası durumundadır. Amerikalılarla ortak halay, "ikinci İsrail" olmanın ipucudur.

Güney Kürdistan'daki Kürt milliyetçiliğinin ABD'yle işbirliğinde "başarı" görenler, bu işbirliğini "başka ne yapabilirdi" gerekçesiyle veya "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"yla açıklamaya kalkanlar, bu resmin karşısında yeniden düşüneceklerdir; düşünmelidirler. Üç resmi yan yana koyun; işgal yöneticisi Garner'le Barzani-Talabani elele. Kerkük Valisi Amerikan bayrağı ve Amerikan generali önünde yemin ediyor. Ve peşmerge, işgalciyle halayda...

Ne ezilen ulus olmak, ne İKKTH, ne de başka hiçbir şey, bu üç resmi meşrulaştıramaz.

Bunu meşrulaştırmak, işbirlikçiliği meşrulaştırmanın ötesinde, Amerikan işgalciliğini-imparatorluğunu meşrulaştırmaktır.

Kürt milliyetçiliğinin, işbirlikçilikle Güney Kürdistan'a çizdiği gelecek, **İsrailleşmeden** başka bir şey değildir. Ve aynı İsrail gibi, kimse onlarla yanyana olmak istemeyecek, kimse onların bir kardeşlikten söz etmeyecek, kimse onların bir zamanın ezilen ulusu olduklarını hatırlamak istemeyecektir. Kürt ulusunu dünya halklarıyla karşı karşıya getirmişler, Kürt tarihine, ihanetin, işbirlikçiliğin en kara sayfalarını eklemeye devam etmektedirler.

SIVAS'IN ALEVİ HİÇ SÖNMEYECEK

Geçen haftaki sayımızda yer veremediğimiz, Sivas katliamını protesto ve diri diri alevlerde yakılan aydınlarımızı, canlarımızı anma etkinliklerini yayınlamaya devam ediyoruz.

Malatya: Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından yapılan basın açıklaması ile Sivas şehitleri anıldı. "Maraşlar'da, Çorumlar'da, Sivaslar'da ve en son olarak 19 Aralık'da hapishanelerde 6 kadınıma diri diri yakan zihniyetin aynı olduğu" belirtilen açıklamada katliam protesto edildi ve şehitlerimizi "unutmayacağız, unutturmayacağız" denildi.

Kocaeli: Demokratik Kitle Örgütleri, sendikalar, partilerin katılımıyla yapılan anma, Demiryolu Caddesi İş Bankası önünden Cumhuriyet Parkına yürüyüşle gerçekleştirildi. "Türküler Söylemeye Devam Edeceğiz" pankartıyla yürüyen yaklaşık 350 kişi, Cumhuriyet Parkı'nda şehitler için saygı duruşunun ardından, anma programı çerçevesinde şiirler okudu, müzik grubu Sivas'ta katledilen ozanlarımızın türkülerini söylediler.

Adana: Sanatçılar Parkı'nda Pir Sultan Abdal Derneği'nin düzenlediği anmada konuşan dernek başkanı Mürşit Pur, "Ülkenin aydınlık geleceğini karartmayı planlanmış olan Susurluk uzantıları ile şeriatçı ve faşist güçler, yitirdiğimiz canlarımıza rağmen, istemlerinde başarılı olamamışlardır" dedi. 2 Temmuz'un ırkçılığa, şovenizme ve gericiliğe karşı mücadele günü olduğunu belirten Pur, "2 Temmuz, faili meçhuller, haksız gözaltılar, F tipi cezaevleri ile yaşamın hücreleştirilmesine, cezaevi katliamlarına, tecrit politikalarına karşı

mücadele günüdür." dedi. Eylemin ardından kitle otobüslerle 2 Temmuz Parkı'nın açılışı için Küçük Dikili'ye gitti ve semahlar eşliğinde park açıldı.

Sivas'ın Alevine AKP Sansürü

Hak ve özgürlüklerden sözeden AKP iktidarı dünyanın gözleri önünde gerçekleşen Sivas katliamının görüntülerine dahi tahammül edemedi ve sansürlendi. Sivas katliamının yıldönümünde sahnelenmek üzere piyanist Fazıl Say tarafından beslenen "Metin Altıok'a ağıt" isimli oratoryoya eşlik etmesi planlanan ve katliam görüntülerinin yer aldığı sinevizyon görüntüsü AKP'li Kültür Bakanlığı tarafından sansürlendi.

"Yaraları kaşımayalım, yaraları saralım" gerekçesiyle kesilmesi istenen yanan Madımak görüntülerinin çıkarılmasını isteyen AKP iktidarı kendi suçunun gösterilmesini sansürlemiştir. 2 Temmuz günü TBMM kürsülerinde Sivas'tan sözedenlerin riyakarlığı böylece ortaya çıkmış oldu. Sivas'ta devletin kullandığı gericilerin temsilcisidir AKP. O görüntülerin her gösterilmesinde temsil ettiği zihniyetin teşhirini gören AKP, iktidar gücünü gerçeği sansürlemek için kullanıyor. Ama o gerçek bir kez tarihe kazındı, silinmez. "Yaraları kaşımayalım" diyenler o yarayı kanatmaya devam ediyorlar. 6 kadının diri diri yakıldığı 19 Aralık katliamını DSP-ANAP-MHP iktidarının en önemli icraatlarından biri olarak gören zihniyet, 36 aydının diri diri yakılmasını da, toplumsal muhalefetin sindirilmesinde en önemli aşamalardan biri olarak görüyor ve destekliyor. Sivas görüntülerinden rahatsızlığının nedeni budur. **Vahşet, AKP'yle özdeşir.**

Sayı 68

31

13 Temmuz
2003

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndan ABD Mallarına Boykot Eylemi

4 Temmuz ABD Mallarını Boykot Gününde bütün dünyada yapılan eylemlere ülkemizden de Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun eylemiyle ses verildi.

İstanbul'da Tepebaşı'ndaki ABD Konsolosluk önünde toplanan 300 kişi "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Üsler Kapansın ABD Defolsun", "Katil ABD Vietnamı Unutma", "ABD Malları Alma, Katliama Ortak Olma" sloganlarının atıldığı eyleme Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, "Irak'ta İşgale Karşı Çıkalım, Amerikan Mallarını Boykot Edelim" pankartı ve kızıl bayrakları ile katıldı. ABD işgaline değinilen konuşmada, AKP iktidarının üs ve limanlara ilişkin kararı protesto edilerek, McDonald's poşetleri ve ABD malı sigaralar yakıldı ve ABD mallarını boykot etme çağrısı yapıldı.

“İyi IMF’ci” Bekleyen Sendikacı Kamu İşçisini Satışa Hazırlanıyor

Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç’tan sözediyoruz. Afyon ve Balıkesir’de özelleştirme sonucu işten atılan 150 SEKA işçisini karşılarken söylüyor hem de bunları. IMF’nin yeni Türkiye temsilcisi İran asıllıymış da, adı bize benziyormuş da, inşallah huyu da bizlere benzermiş...

IMF’nin dayattığı özelleştirmeler sonucunda işinden atılan işçilere yönelik konuşmasında böyle diyor, Türkiye’nin en büyük konfederasyonunun başkanı. İyi huylu, emekçinin sorunlarından anlayacak IMF temsilcisi bekliyor, “Godoth’u bekler” gibi.

Böyle bir sendikacılığın işçinin hakkını savunması, sınıf mücadelesi vermesi, en azından şu an süren toplu sözleşmelerde emeğin hakkını savunabilmesi mümkün mü? Çünkü, her şeyi bir yana bıraksak dahi, o, emperyalist sermayenin örgütünün “iyi” olabileceğini düşünecek kadar emeğin dünyasından uzaktır. Ve bu zihniyet son yıllarda patronlarla aynı masanın etrafında eme-

ğe dair ne varsa pazara çıkarmıştır.

Yüzde 4’e Alkış, Satışın Ayak Sesidir

Hükümet ile Türk-İş arasında süren ve 400 binden fazla emekçiyi ilgilendiren kamu kesimi toplu sözleşme görüşmelerinde “sıfır zam”’ın ardından şimdi de yüzde 4 zam önerdi AKP. İşçilerin istediği ve ihtiyacı olanın çok uzağında olan bu oran, Salih Kılıç tarafından “önemli bir gelişme” olarak değerlendirildi.

Hükümet ve Türk-İş nabız yokluyor. Ama yokladıkları nabız birbirlerinin değil, her ikisi de aynı yerden emekçinin nabzını yokluyorlar. Maliye Bakanı’nın “meydanlarda kimseyi göremiyorum” sözleri, Erdoğan’ın işsizlerle tehdit etmesi de aynı nabız yoklamanın adımları.

Nasıl bir emeğin hakkını savunmak ki, emekçiyle önce sıfır zamlarla, sonra yüzde 4 komedisiyle alay eden hükümetin karşısında masadan kalkıp “o zaman üretimden gelen gücümüzü kulla-

SEKA İşçileri Ankara’da

Afyon ve Balıkesir’de özelleştirme sonucu işten çıkarılan 150 SEKA işçisinin Ankara yürüyüşü tamamlandı. Afyondan yola çıkan işçilere hitaben konuşan Selülöz-İş Sendikası Genel Başkanı Ergin Alşan, özelleştirmelerin Özal döneminde başladığını hatırlatarak, “Bugün iktidarda bulunan AKP hükümeti 3 Kasım seçimlerinden önce de işçileri, halkı mağdur etmeyeceğini söylüyordu. Bunları söyleyenler iktidara gelmelerinin ardından bu söylediklerini unutarak Dünya Bankası ve IMF’nin buyruklarını yerine getirmektedirler.” dedi. Alşan, özelleştirme nedeniyle Afyon’dan 226, Balıkesir SEKA’dan da 280 kişinin işten çıkarıldığına dikkat çekti. İşçiler Ankara’da Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç tarafından karşılandı. İşçilerin siyasi parti temsilcileri ve TBMM’yi ziyaretleri sürüyordu.

ÇEAŞ ve PETKİM İşçilerinden Uzan’lara Protesto

Uzan’ların ÇEAŞ’ı satın almasından bu yana işten atılan işçiler Genç Parti ve Uzanlar’ı protesto ettiler. Adana İstasyon Meydanı’ndan Genç Parti İl Örgütü’ne yürüyen işçiler “Kahrolsun Uzanlar”, “Yaşasın Haklı Mücadelemiz” sloganları atıldılar. İşçiler AKP önüne siyah çelenk bırakıp açıklama yaparak eylemlerine son verdiler.

Cem Uzan’ın protesto edildiği bir başka eylem de GP’nin Lülebürgaz mitinginde yaşandı. Uzanlara satılan Petkim işçilerin “Uzanlar Petkim’e Uzanamaz” sloganlarıyla gerçekleştirdiği protesto sonucu “sizin hakkınızı savunuyorum” diye demagoji yapmak zorunda kalan Cem Uzan uzun süre konuşmadı.

Özelleştirmeye karşı mücadelede ön plana çıkan PETKİM işçilerinin tek eylemi bu değildi. 7 Temmuz günü ne Uzanları ne de bir başka patronu tanımayacaklarını belirterek, servislerinden inerek yürüdüler. Taşeron işçilerin de katıldığı eylemde “Bu Ülke Bu Halk Satılık Değil”, “Susma Haykır KİT’ler Halkındır” sloganları atan emekçiler, AKP’nin “IMF’ye açık mektup” propagandasıyla emekçileri aldatmaya çalışmasına da “IMF bizim değil senin biraderin” cevabı verdiler. Fabrikanın B kapısına yürüyen işçiler satış yapılmasını engellediler ve Uzan’ın gerçek yüzünü teşhir eden, “IMF=Özelleştirme. Hani sen IMF’ye karşıydın”, “Senin şirketlerinde neden işçiler sendikası”, “Ak-babalar ve oğulları PETKİM’e giremez” dövizleri taşıdılar.

Burada işçilere bir konuşma yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, iktidarı ve Uzanlar’ı eleştirmekle kalmadı, CHP’ye de, “Özelleştirmeye şaşı bakanlar da, özelleştirmeci partiler de bizim bulunduğumuz yerde politika yapamayacaklar” haklı cevabını verdi.

nıyoruz” diyemiyor. Bugün kullanmayacaksa ne zaman kullanacak?

İşçinin alınterini satacaklar. Sadece bekledikleri, gözledikleri asgari tepki noktasında yakalamak. İşte tam burada sendika genel merkezlerinin ve çeşitli şubelerinin ne yaptığına bakmalıyız.

Türk-İş’in denenmiş, sınanmış ve belgelenmiş ihanet tavrı biliniyor. Ve bir öncekine göre, bugünkü toplu sözleşme döneminde Türk-İş çok daha geri bir noktadadır. Emekçilere yönelik en yoğun saldırının ciddi hiçbir direnişle karşılaşmadan çıkarıldığı, ihanete sendikacıların da ortak olduğu bir süreçtir bugün.

Buna rağmen kimisi kendine devrimci, ilerici, sosyalist diyenlerin, kimisi “emek” sözünü dilinden düşürmeyenlerin yönetimindeki sendikacılar her şeyi Türk-İş sendika aristokratlarına bırakmış sadece izliyorlar. Sağda solda özelleştirmelere karşı şu veya bu düzeyde direnişlerin yaşandığı, tabanda Türk-İş’e yönelik ciddi bir hoşnutsuzluğun olduğu süreçte, şube yönetimleri sadece bekliyor. Siz buna işyeri temsilcilerini de ekleyin.

Düzenin çürüttüğü sendikacılık beyinleri, yü-

rekleri de teslim almış, gözler satış masasına dikilmiş, işçinin satışı uzaktan izlenir hale gelmiştir. İş Yasası adlı kölelik yasası da işte böyle çıkarıldı. Her şey o masalarda satılırken, patronların kahkahaları fabrikalardaki tezgahının başındaki işçinin kulağında acı acı yankılanırken, direnişin örgütlemesi gerekenler de o masayı izledi.

Yüzde 4 değilse yarım buçuk biraz daha fazlası. Ama kesinlikle işçinin hakettiği bir ücretin uzağında bir oranla satışa koşar adım gidiliyor. Kamu kesiminde alınacak sonuç bilindiği gibi özel sektöre de örnek teşkil edecektir.

İşçiler, emekçiler;

Düzen sendikacılığının alınterimizi satmasını izleyen olmayalım. Fabrikalarımızda, atölyelerimizde işbirlikçi sendikacılara rağmen örgütlene lim. İşçi meclislerimizi kuralım. Alınterimizin karşılığını “sarı” bile olamayan sendikacılar alamaz. Sınıf mücadelesinin örgütlenmesinden, insanca yaşayacağımız sözleşmeler yapabilmeye kadar her alanda tek yolumuz kendi örgütüllüklerimizi yaratmaktır. Kölelik Yasasının çıkarttırılması bu- nu bize öğretmiş olmalıdır.

KESK: Şaibeli Yetki!

KESK Genel Başkanı Sami Evren, toplu sözleşme görüşmesi yapacak yetkili sendikaların açıklanmasının ardından, Çalışma Bakanlığı’nın açıkladığı üye sayılarının yanlış olduğunu söyledi.

SES, BES ve Yapı Yol-Sen sendikalarının üye sayılarının nasıl eksik kaydedildiğini örnekler vererek açıklayan Evren, bakanlıktan verilen rakamlarla, Resmi Gazete’de yayınlanan rakamlar arasındaki önemli farka dikkat çekti.

100 bin üyelerinin yok sayıldığını belirten Sami Evren, rakamlardaki şaibeleri şöyle sıraladı:

- Bakan ile yapılan toplantıda konfederasyon temsilcilerine sendikalı olabilecek toplam çalışan sayısı 1 milyon 488 bin 297 olarak aktarıldı; Resmi Gazete’de bu rakam 1 milyon 272 bin 267’ya indi.
- Toplam sendikalı üye sayısında, Bakanlık cd’lerde 977 bin olarak açıkladığı bu rakamı, Resmi Gazete’de 788.864’ye indirdi.
- KESK’in bakanlığa teslim ettiği üye listesinde toplam sayı 386 bin 198 iken, bakanlığın gönderdiği cd’deki ham rakamlar 373 bin 836, Resmi Gazete’de ise 295 bin 830’a düştü.

SES’ten Bakanlık Önünde Eylem

SES üyesi sağlık emekçileri, Sağlık Bakanlığı önünde yaptıkları eylemle özelleştirmeleri, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını ve AKP’nin sağlık alanındaki yeni düzenlemelerini protesto ettiler.

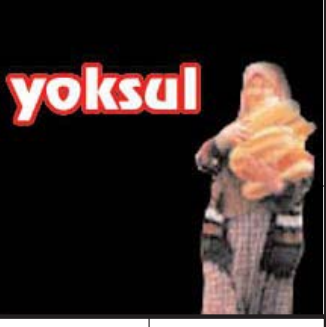
“Zorunlu tasarruf ana paralarımızın ödenmesini protesto ediyoruz” yazılı siyah çeleng taşıyan memurlar, “AKP Sağlığa Zararlıdır”, “Kölelik Yasası İstemiyoruz” sloganları attılar ve “Sözleşmeli Değil, Kadrolu Sağlık Çalışanı”, “Sağlıkta Dönüşüm Projesi, Özelleştirme” yazılı dövizler taşıdılar.

SES emekçilerin bir başka eylemi de İzmir’de Tepecik Eğitim Hastanesi bahçesindeydi. “Rant Değil, Alınımızın Terini İstiyoruz” diyen sağlık emekçileri, siyah bir çelenkle Ziraat Bankası Yenişehir Şubesi’ne yürüdüler.

Ordu Satın Aldı İşçi Sokakta!

“Milli ordu”nun OYAK’ının özelleştirme kapsamında satın aldığı Zonguldak’ın Çaycuma İlçesi’nde kurulu kağıt ambalaj fabrikasından 262 işçi işten çıkarıldı. Satışın ardından Ordu Yardımlaşma Kağıt Ambalaj (OYKA) adıyla faaliyet gösteren fabrikada örgütlü Selüloz-İş Sendikası Çaycuma Şubesi Başkanı İlhan Aktaş, yaptığı açıklamada, “fabrikanın özelleştirilmesinden sonra çalışan 262 işçinin tamamının işten çıkarıldığını” söyledi.

“Milli ordu” ülkenin emekçisini aç bırakmak, daha ucuza işçi alıp kölece çalıştırmak için satın almış demek ki! Emperyalist tekeller ve işbirlikçileri de aynı yöntemi izliyor. OYAK da emek düşmanlığında onlardan geri kalmıyor.

“Yaşam Kalitemiz”

BM Kalkınma Programı (UNDP) her yıl düzenli olarak "İnsani Gelişim Raporu" açıklar. Bu raporda ülkeler sıralanır ve hangi ülke halkı “insan gibi” yaşıyor, hangi ülkede ölmek için bir “yaşam” sürülüyor belli olur. Rapor sadece ekonomik göstergelerle de ilgili değildir, ülkelerin okur yazarlık oranı, sağlıkta, konutta insanına verdiği değer de ifadesini bulur. UNDP, 2002 yılına ait verileri içeren raporunu geçtiğimiz hafta içinde açıkladı.

85. sıradan 96. sıraya düştük

AKP şakşakçısı basın “Yaşam kalitemiz düştü ama ömrümüz uzadı...” diye halkla alay edercesine verdiği rapora göre, Türkiye, 2002 yılında 175 ülke arasındaki sıralamada **11 basamak gerileyerek** 85. sıradan 96. sıraya düştü.

BM Türkiye Koordinatörü Jakob Simonsen de raporu açıkladığı basın toplantısında, Türkiye'nin, “AB'ye aday ülkeler ve OECD ülkeleri arasında milli gelir ve insani gelişim bakımından en düşük performans sergileyen ülke olduğunu” söyledi.

Milli gelir bakımından dünya sıralamasında 80. olan Türkiye, insani gelişim endeksi verilerine göre 96. sırayı alıyor. Hesaplama arada çıkan bu fark gelir eşitsizliğinin de çarpıcı bir şekilde ifadelendirilmesidir. UNDP verilerine göre 2000'de Türkiye nüfusunun en zengin yüzde 10'luk bölümü toplam GSYH'nin **yüzde 30.7'sine** sahip olurken, en yoksul yüzde 10'un payı ancak **yüzde 2.3'te** kalmış bulunuyor. BM koordinatörünün gelir dağılımındaki eşitsizlikler dikkate alındığında Türkiye'nin insani kalkınma için “yoğun çaba gösterilmesi gereken öncelikli ülkeler” arasında sayılması gerektiğini söylemesi de bunun ifadesi.

Raporda başka veriler de var. Sıralamada daha da gerilere düşülmesine yol açan etkenler sayılırken şöyle deniliyor;

1998-2001 yılları arasında GSYH'nin yüzde 3.5'ini eğitim, yüzde 3.6'sını sağlık ve yüzde 4.9'unu savunma harcamalarına ayıran Türkiye borç ödemelerine yüzde 15 harcamış.

AKP'nin yalanları ve “yaşamımızın kalitesi”!

AKP iktidarına bakarsanız, her şey toz pembe. Yoksulluğu yok sayma, yoksulların feryadını duymamak için kulaklarına balmumu tıkama politikası izliyor AKP. Günümüzde yalanlarla aç halka, hayır aç değilsiniz yalanı söylüyor. Ve açlığımızı, yoksulluğumuzu daha da büyütecek olan, ülkenin zenginliklerini azgınca satıyor. Medya tam bir uyum içinde yoksullara, açlara dair hiçbir haberi vermiyor. Ne zaman ki, açların feryadı Başbakanlık sokağındaki bariyerlerin kurulmasına neden olur, o zaman mızrak da çuvala sığmaz hale gelecektir.

Yukarıda 2002 yılına ait verilerde bugün için değişen hiçbir şey yoktur. “Enflasyon düştü” açıklamaları kapitalist piyasa oyunlarının, hesaplama hilelerinin yaldızlı yalanlarından ibaret. Gerçek, çarşıda pazarda ve çarşı pazara dahi çıkamaz hale getirilen gecekondularımızda, köylerimizde yoksul evlerdedir.

12 Simit Bir De Gazete!

Baklava çaldığı için yıllarca hapis yatan çocukların ülkesi burası. Çocuklarını aç bırakan, eğitimsiz bırakan, sokakta yaşamaya mahkum eden, daha oyun çağındayken, henüz 8 yaşındayken torna tezgahı başında, tekstil atölyelerinde emeği ve sömürüyü öğreten bir ülke Türkiye. Şimdi de, 12 simit ve bir gazete çalan çocuklarını hapsetti Türkiye'nin adaleti.

Afyon'da 15 ve 17 yaşlarında iki çocuk simitçi arabasından 12 simit ve büfeden bir gazete çaldıkları gerekçesiyle çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak hapisaneye gönderildiler. Şimdi orada büyüyecek çocuklarımız!

Trilyonlarla ifade edilen hortumların yaşandığı, hortumcuların göstermelik tutukluluklarına ilk celsede son verildiği, başbakanı yolsuzluktan yargılanmaktan dokunulmazlık zırhı ile kurtulan bir ülkenin adaleti, 12 simitin, bir de gazetenin diyetini ödetiyor çocuklarımıza.

Açlığın, yoksulluğun, yozlaştırmının bu boyutlarda olduğu bir ülkede hırsızlık, kapkaç olmaması mucize değil mi!

“Çaldıklarına” bakın; simit. Yiyecekler belki açıklarını bastırmak için. Bir de gazete; belki okuyacaklar oligarşinin kafasına kukalete geçirilen utancını, belki beyinlerine TV'lerin “Asmalı Konak”ları ile sokulan hayatların magazinlerini okuyup onlar gibi olma rüyalarına dalacak ve hiçbir zaman olmayacaklarının gerçeği ile uyana-caklar, belki de resimlerine bakacak, ya da uzandıkları parkta üstlerine örtecekler...

Çocuklarına nasihat etmeyi dahi bilmiyor bu ülkenin adaleti. Bilim adamı, nedenlerini, niçinlerini araştırıp, böyle hiçbir şeyi çözemezsiniz diye isyanını yükseltmiyor. Sadece cezalandırmayı, hapsetmeyi biliyor bu düzen.

AKP-YÖK “Katılımcılık” Oyunu

AKP hükümeti tarafından üniversite bileşenlerinden hiçbir kesimin düşüncesi, katılımı alınmadan hazırlanan YÖK yasa tasarısı Meclisin kapısından döndü. “Rektörlerin katılımını sağlamak için geri çekildiği” belirtilen YÖK tasarısı çerçevesinde, günlerdir süren YÖK-AKP çatışması, 9 Temmuz günü yapılan Üniversiteler Arası Kurul’da da sürdü.

Toplantının ardından Başbakan Tayyip Erdoğan, tasarının geri çekildiğini ve rektörlerin katılımının sağlanacağını açıkladı.

AKP toplantıyı, “rektörleri istediğimiz noktaya getirdik” çerçevesinde değerlendirirken, YÖK’cü rektörler de “geri çektik” havası vermeye çalıştı. Her iki taraftan dilinden düşürmediği ise katılımcılık, demokrasi oldu.

Tasarı daha önce Erkan Mumcu tarafından internet sayfalarında katılımcılık şovu oynanan taslaktan da farklı olarak yürütmenin (hükümetin) yetkisini genişleten, siyasi iradenin üniversiteler üzerindeki denetimini yoğunlaştıran bir içerik taşıyor. Tam bir kaptı kaçtı usulüyle yasa-yı çıkarmaya çalıştı AKP.

AKP Katılımcılık Oyununu Sürdürüyor Öğrenciler ve Çalışanlar Yine Yok

Tasarı geri çekildi. Ancak sadece çatışmanın diğer tarafı olan ve tıpkı AKP gibi YÖK iktidarına sahip olma kavgası veren üç beş rektörün göstermelik katılımlarını sağlamak için. AKP’nin geri çekme nedenleri arasında **milyonlarca öğrenci, onbinlerce öğretim görevlisinin yine yeri yok.** Onların düşünceleri yine alınmayacak, nasıl bir üniversite istedikleri yine sorulmayacak, tıpkı YÖK gibi YEK’in de anti-demokratikliğini ortaya sermelerine yine izin verilmeyecek.

Bu nedenle AKP’nin “katılımcılık” yalanı ilk günkü gibi sürmektedir. Sorun, sahte laik-şeriatçı çatışmasına dönüştürülen AKP-YÖK çatışmasında orta bir yol bulmak istemeleridir.

Rektörler ve YÖK Hangi Katılımcılıktan Sözediyorlar?

Üniversiteler Arası Kurul öncesi ve sırasında yoğunlaşan tartışmalarda rektörlerin ve YÖK’ün en çok üzerinde durduğu konu, AKP’nin anti-demokratikliği, şeriatçı örgütlenme yapmak istemesi, sözde Kemalist rektörleri tasfiye etmek istemesiydi.

Şeriatçı örgütlenme, Kemalistlerin tasfiyesi; milyonlarca öğrenci gençliğin sorunlarının, yasadıklarının dışında, düzenin egemen güçleri arasındaki çatışmaların yansımasıdır. Koltuk kavgasıdır. Ancak;

Rektörlere ve YÖK’e soruyoruz;

Siz üniversitelerde demokrasiyi, katılımcılığı yok ediyorsunuz, AKP iktidarı da tüm ülkede. Şimdi neden ağlıyorsunuz, neden “saygı görmek istiyoruz... Görüşlerimizin dikkate alınmasını istiyoruz” diye sızlanıyorsunuz?

Siz üniversitelerde 12 Eylül cuntasından bu yana hangi öğretim üyesinin, hangi öğrencinin düşüncesini aldınız? Hangi düşünceye, kuruma saygı gösterdiniz? Bir tek uygulamayı yürürlüğe sokmadan önce öğrenci derneklerinin, öğretim üyesi örgütlerinin düşüncesini aldınız mı?

Şimdi mazlum rollerindesiniz. AKP’nin anti-demokratikliği, kimseyi kaale almaması elbette doğru. Ama herkes biliyor ki, “tek suçumuz laik, Atatürkçü olmak” pozlarınız koltuk hesabıyla Genelkurmay’a ve kimi çevrelere verilen mesajların ötesinde değildir.

“Kemalistiz” diye diye cuntaları desteklediniz, onun YÖK’üne bir tek eleştiri getirmediğiniz, koltuklarınıza oturmaya baktınız. Ülkemizin dört bir yanında dalgalanan Amerikan bayraklarından hiç rahatsız olmadınız. Ülkenin bilim onuru, namusu adına bir tek gün “Bağımsız Türkiye” şiarına sahip çıktığınızı gören olmadı. Bir tek gün cuntanın ve sonraki iktidarların hak ve özgürlük ihlallerine, infazlarına, katliamlarına karşı açıklamamız duyulmadı. Aksine oligarşinin bütün baskı yasalarının arkasında durdunuz. Çünkü o baskıların üniversite ayağında sizler vardınız.

Hala, anti-demokratiklikten, AKP’nin “üniversitenin içinde olanlardan” görüş almadığını söylerken, “biz bu işin içindeyiz, biraz da bize danışın” diye sitem ederken dahi, **gençliğin katılımından, öğrencilerin söz hakkından** söz edemiyorsunuz.

Öğrencilerin, üniversite çalışanlarının, öğretim üyelerinin söz sahibi olmadığı hiçbir düzenleme demokratik, katılımcı değildir.

AKP’nin ve YÖK’ün “katılımcılık” anlayışında öğrencilere ve üniversite çalışanlarına yer yok; katılımcılık demagogisi altında koltuk kavgası karşılıklı sürüyor

Temel Haklar Türkiye Halkının Talebini Dile Getiriyor "Irak'taki İşgale Ve Yatakçılığa Son"

Geçtiğimiz hafta pazar günü (6 Temmuz) Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Temel Haklar) AKP İstanbul İl Başkanlığı önündeydi.

Ellerinde "Irak'taki İşgale ve Yatakçılığa Son" yazılı pankartları, "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Irak'ta İşgale Son" sloganları ile 70 milyon Türkiye halkının taleplerini, sloganlarını dile getirdiler. Protesto eyleminin nedeni, AKP iktidarının, ABD'ye hava, deniz sahamızı, üslerimizi, işgalci askerleri dahil olmak üzere açan kararı idi.

İşbirlikçilik, protesto edildi AKP önünde. 4 Temmuz günü Süleymaniye'de yaşanan olayla birlikte işbirlikçiliğin geldiği nokta çok daha net ve herkesçe görülür olmuştu. AKP iktidarı bu olaya rağmen, 24 Haziran günü aldığı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül tarafından kamuoyuna duyurulan yatakçılık ve vatana ihanet kararından vazgeçmeyi, askıya aldığını açıklamayı dahi düşünmedi. Bu bile, AKP iktidarının TSK'nın kontra timlerinin başına kukaleta geçirilmesine tepkisinin, millicilik şovlarının, "gereğini yaptık yapıyoruz" açıklamalarının ne kadar göstermelik olduğunun göstergesiydi.

'Suç Ortaklığına Son!'

İşbirlikçilik 24 Haziran kararıyla yalakalık bo-

yutuna ulaşmıştı. ABD'nin ısrarla istemediği bir karar AKP iktidarı tarafından "tezkerre kazası"ni affettirmenin aracı olarak alındı. Topraklarımız Irak halkını katledenlere, bir halkın topraklarını işgal edenlere açıldı.

Bunun bir tek karşılığı vardır; suç ortaklığı.

Temel Haklar, AKP önünde SUÇ ORTAKLIĞI-NA SON! diye haykırdılar. Karşılarında AKP'nin polislerini buldular. Halk, ne zaman emperyalistleri ve işbirlikçilerini protesto etmek istese onlar vardı karşılarında. Yine Temel Haklar'ın karşısına çıkarak AKP il binasına yaklaştırmadılar. Türkiye halkının düşünceleri, talepleri AKP binasına uzak bir noktada, Perpa önünde dile getirilmek zorunda kalınsada haykırıldı.

Amerika'nın oligarşiye "nedamet getirin" dayatmasının yaşandığı Mayıs ayındaki açıklamasını hatırlatan Temel Haklar, o açıklamada şu haklı görüşleri dile getirmişti.

"Bize bunları yaşatanlar da 'milliliği' kimseye bırakmayan düzen partileri ve Genelkurmay'dan başkası değildi. Bizim karşımızda, Amerikan işbirlikçiliği yaptıkları için nedamet getirecekleri yerde, Amerika karşısında az işbirlikçilik yaptıkları için nedamet getiriyorlar."

Nedamet getirmenin sonu, bugün yaşanan büyük utançtır. Temel Haklar'ın o gün söylediği bugün yaşanandır. Gerçeği söyleyen, halkın taleplerini dile getiren her zaman devrimcilerdir.

Halkı Aldatan İşbirlikçiler

Temel Haklar açıklamasını okuyan dernek yönetim kurulu üyesi Tigin ÖZTÜRK, "Savaşa girmedik" diye düşünenlerin yanılışına da değindiği konuşmasında, AKP iktidarının işgalcilerin yatakçısı durumunda olduğu, suç işlediği ve halkı aldatmaya çalıştığı belirtildi.

AKP iktidarının Genelkurmay ile birlikte ülkeyi getirdiği durum ortada.

Amerika'nın aşağıladığı, askerinin kafasına torba geçirdiği, sille tokat gözaltına aldığı düşkünüleştirilmiş bir ülke. Bu onursuz tablo tek başına son bir yılın ürünü olmasa da, 50 yıllık işbirlikçilik politikalarının sonucu olsa da, AKP iktidarının Irak politikası özgülünde şekillenen uşaklığı bu tabloyu daha da ağırlaştırmıştır.

24 Haziran kararı **büyük utancın vesikasıdır.**

Dikkat edin, Süleymaniye olayını eleştiren, millicilik taslayan hiçbir kesim 24 Haziran kararından söz etmiyor, iptal edilmesini istemiyor. En az AKP kadar onların da "aman Amerika'yı daha fazla kızdırmayalım" düşüncesiyle durumu kurtarmaya çalıştıkları açıktır.

Temel Haklar'ın da vurguladığı gibi, "Irak'ın yeniden yapılandırılması... insani yardım" yalanları ardına gizlenen ve işgalcilerin üsleri, limanları, sınır kapılarını kullanacakları, her türlü teçhizatın gelip geçmesine olanak sağlayan ihanet kararının kurtarılabilecek bir yanı yoktur. Her şey gayet açıktır. Ama Süleymaniye olayı göstermiştir ki, işbirlikçiliğin sonu yoktur, emperyalizm için uşaklıkta sınır yoktur. Hep daha fazlasını isteyecektir. Oligarşiyi isteklerini itirazsız yapacak kıvama getirene kadar da vuruşlar yapmaya devam edecektir. Emperyalizme bu cüreti veren Genelkurmay'ı ve hükümeti ile oligarşidir.

Süleymaniye utancına tepki gösterenler önce bu kararın geri çekilmesini istemelidirler. Ama bunun yetmeyeceğini de hemen belirtelim. "Aşağılanamayan bir Türkiye için" hangi taleplerin haykırılması gerektiği defalarca olduğu gibi, bu sayfalarda yine dile getiriliyor. Bu talepleri savunmayan hiçbir güç, hiçbir kimse Türkiye'nin bağımsızlığını istiyoruz, aşağılanmasına, ABD'nin emrinde bir ülke olmasına karşıyız diyemez.

Bu ülkede onyıllardır bağımsızlık, demokrasi mücadelesi sürdüren sadece devrimcilerdir. "Amerika'nın Irak işgalindeki katliamcılığını ve AKP hükümetinin işbirlikçilikte sınır tanımayan politikalarını protesto ediyoruz." diyen Temel Haklar açıklamasında belirtildiği gibi;

"Bugüne kadar nasıl ki, Amerikan imparatorluğuna, onun işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini sürdürdüysek, bundan sonra da sürdüreceğiz.

Tüm halkımızı, Amerikan imparatorluğuna ve işbirlikçisi AKP hükümetine karşı örgütlenmeye, mücadele etmeye çağırıyoruz.

Bağımsızlığı ve demokrasiyi kazanmanın halkın mücadelesinden başka yolu yoktur." (Temel Haklar Açıklama: 62, 6 Temmuz 2003)

Ya uşaklık Ya bağımsızlık!

Bu aşağılama karşısında AKP'nin ve Genelkurmay'ın onursuzluğunu mu paylaşacağız, yoksa ulusal onur ve bağımsızlık bayrağını mı yükselteceğiz?

Bu aşağılama karşısında verilecek bir cevap var elbette: Bu cevabı Genelkurmay veremez, bu cevabı AKP ya da diğer düzen partileri, TÜSİAD, TBMM veremez. Bu cevap halkın, vatanseverlerin cevabıdır.

AŞAĞILANAMAYAN BİR TÜRKİYE İÇİN;

- ◆ Amerika ile tüm ilişkiler derhal kesilmelidir!
- ◆ Amerika ile yapılmış ekonomik, siyasi, askeri tüm anlaşmaların geçersizliği ilan edilmelidir!
- ◆ Amerikan üsleri kapatılmalı, hava sahamız Amerikan uçaklarına yasaklanmalıdır!
- ◆ NATO, IMF ve Dünya Bankası üyeliğinden derhal çıkılmalıdır!

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 33. ay

997. gün

107 Şehit

1996 Ölüm Orucu

Büyüttüğünüz Kahramanlık Destana Dönüştü

1984 ölüm orucu direnişinin, Apo, Fatih, Hasan, Haydar'ın mirasını omuzladılar. Mirası kitle- sel kahramanlığa dönüştürüp büyüterek 2000'e devrettiler. Büyüttükleri kahramanlık bugün bin günlük destanın adı oldu. Yaktıkları ateş Fidan- larla, İbililerle aleve dönüştü.

2000'den 2003'e 107 devrimci yüreğini ate- şin ortasına attı, yangının küllenmesine izin ver- medi. Yüzlercesi ateşi harlamaya, kahraman şe- hitlerimiz bayrağını taşımaya hazır.

Bu durum, tıpkı Berdan'ın da söylediği gibi, "büyük bir güçtür". Bu durum, ülkemiz devrim- cilerinin, hapishanelerdeki devrimci tutsakların gücüdür. Devrimci ideolojinin gücüdür.

Bu güç, bütün görkemiyle 3 yıldır tüm dünya- ya ilan edilmiştir. 1996'da kahramanlığı kitle- sel-

leştirenler nasıl ki, 1984'den güç almışsa, bu- günkü kahramanlık destanını yaratanların tere- dütsüz ölüm orucuna yatmak için sıraya girişle- rinde 1996 direnişinin büyük bir payı vardır.

Bu nedenle 2000'de ölüme yatanlar, alınları- na bantlarını taktıklarında onların adını andılar.

İnancın nasıl alevleştirildiğini herkese göste- ren Fidan, alnına o simgesel değeri büyük bantı taktığında, artık kelimeler gürül gürül akıyordu dilinden ve şöyle diyordu;

"Alımdaki kızıl yıldızlı bandım '84'te şehit düşen Apo, Fatih, Hasan, Haydar yoldaşlarımı- zın, '96 Ölüm Orucu'nda Berdan, İlginç, idil, Yemliha ve Müjdat yoldaşlarımızın bize bıraktığı büyük bir mirastır. Bu mirası alnıma taktığım için çok mutluyum. Zafere kadar şerefimle taşı- yacağıma inanıyorum..."

Berdan'ın gücü Fidan'a aktı. Fidan o gücü daha da büyüttü.

Gülay Kavak ihanete tokadı, "Berdan gibi mermi, İdil gibi mitralyöz" olma tutkusuyla vu- rup ölümsüzleşti.

Şefinur Tezgel, Berdan'ın başında haykırmış- tı, "Ulaştım Berdan yoldaş. Bayrağını devralma- ya geldim. Gözün arkada kalmasın" diye. 4 yıl sonra bayrağı yangınlar ortasına dikti.

Devrimci İrade Yenilmez

1996 ölüm orucu direnişi, 19 Mayıs, 20 Ma- yıs'a dönmek üzere, saatler 24.00'e yaklaşırken, "Bizler, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TİKB, THKP-C/HDÖ, TKP/ML, TKP/Leninist, Ekim, Direniş Hareketi tutsakları olarak, faşizmin devrimci tutsaklara yönelik sal- dırı politikalarını boşa çıkartmak, tabutluk ge- nelgesinin iptali, Eskişehir ve diğer tabutlukların kapatılması, tutsak ailelerine yönelik saldırıların durdurulması, tutsakların tedavilerinin ve du- ruşmalarına çıkarılmalarının önündeki engellerin kaldırılması talepleriyle... Süresiz Açlık Grevi'yle Genel Direnişimize başlıyoruz." anonsuyla baş- ladı direniş.

ANAYOL hükümetinin, 1 Mayıs saldırısı ile başlayan halkı sindirme, susturma, devrimci po- tansiyeli geriletme planı, Adalet Bakanı Susur- lukçu Mehmet Ağar'ın 6 Mayıs Genelgesiyle tut- saklar cephesine yöneldi. Bugün F tiplerinin bü- tün halka yönelik olduğunu anlatmak için sayfa- lar dolusu yazı yazmak gerekmişken, o gün hü- cre hapishanelerle tutsakların karşısına dikilen saldırının bütün halka yönelik bir saldırı progra- mının parçası olduğu en başından gayet açıktı. Direnmenin dışında bir seçenek yoktu.

1000 GÜNÜN ÇAĞRISI

“Halkımız için, vatanımız için, bütün sevdiklerimiz için canımızı feda etmek bizler için mutlulukların en büyüğüdür”

Aygün UĞUR - 21 Temmuz
Berdan KERİMGİLLER - 23 Temmuz
İlginç ÖZKESKİN - 24 Temmuz
Ali AYATA - 25 Temmuz
Müjdat YANAT - 25 Temmuz
Hüseyin DEMİRCİOĞLU - 25 Temmuz
Ayçe İdil ERKMEN - 26 Temmuz
Tahsin YILMAZ - 26 Temmuz
Yemliha KAYA - 27 Temmuz
Hicabi KÜÇÜK - 27 Temmuz
Osman AKGÜN - 27 Temmuz
Hayati CAN - 28 Temmuz

Direndi tutsaklar. Dışarıda aileler büyük bir sahiplenme örneği gösterdiler. İki TAYAD'lı 3 tutsak ailesi de evlatlarının yanına, ölüme yatırdılar yaşlı bedenlerini.

Faşist ANAYOL hükümetinin Adalet Bakanı Mehmet Ağar'ın talimatlarıyla hazırlanan ve Ceza ve Tevkifhaneleri Genel Müdürü Cemal Sahir Gürçay imzasıyla yayınlanan 6 Mayıs 1996 tarihli genelgeyle Kırklareli, Kütahya, Sakarya, Kastamonu, İnebolu, Sinop ve Eskişehir tabutlukları açıldı.

Daha önce direnişle püskürtülen Eskişehir hücre Tipi hapishanesi yeniden açılıyor, sürgün ve itiraflaştırma politikası devreye sokuluyordu. İktidar, tutsakları hücrelere atarak, örgütlülüklerini parçalayarak, yıllardır ulaşamayan “teslim alma” hedefine ulaşmayı deneyecekti.

Tabii, ardısıra, saldırı halkın tüm diğer kesimlerine yöneltilecekti.

7 Mayıs'ta Eskişehir Cezaevi'ne sevkler başladı.

Direnin dışarı cephesinde ailelere yönelik saldırılar yoğunlaşırken, bu sırada hükümet değişikliği olmuş, ANAYOL hükümetinin yerine REFAHYOL hükümeti kurulmuştu. Ancak saldırı kararı eksiksiz sürdürüldü. Tıpkı bugün AKP islamcılığının Ecevit hükümetinden devraldığı katliamlık mirası nasıl sahiplendiyse, o gün Erbakan hükümeti de ANAYOL'un mirasını sahiplendi. Susurlukçu Ağar'ın yerini riyakarlığı, yalancılığı gün yüzüne çıkacak olan Şevket Kazan aldı.

53'ü Parti-Cephe davası tutsaklarından olmak üzere, tüm siyasi hareketlerden toplam 161 devrimci tutsak, Birinci Ölüm Orucu Ekibi olarak 45. günde direnişi ölüm orucuna dönüştür-

dü.

Eylem, “**Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız!**” temel sloganı ile sürdürülüyordu artık.

Direnışçilerin alınlarına kızıl bantları taktıkları gün, devrimci iradenin yenilmezliğinin gösterileceği zafer gününe kadar uzun koşu başladı.

Onları bedenlerini ölüme yatıran diğer ekipler izledi. Ölüme yatanlar çoğalıyordu durmadan. Son sözü onlar söyleyecekti.

Direnışı kavramayanlar, “geç” kalanlar bugünkü tablodan farksızken, dışarıda eylemleriyle direnişe güç katanlar da vardı. Bu eylemler sırasında, **Adalet Yıldırım, Levent Doğan, Hasan Hüseyin Onat, Emine Tunçal, Ali Ertürk ve Güllizar Şimşek** direnişin şehitleri olarak ölümsüzleştiler.

Zafer şehitlerle kazanıldı

Direnış 63. güne geldiğinde hapishanelerden “**ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ AYGÜN UĞUR ÖLÜMSÜZDÜR**” sloganı yükseldi. Riyakar islamcı Kazan'ın “Gizli gizli yiyorlar” yalanı paramparça olurken, birbiri ardısıra şehit haberleri gelmeye başladı.

Berdan'ı İlginç, O'nu Ali, Müjdat ve Hüseyin izledi. Ve Çanakkale'den gelen haber, dünyanın ilk kadın ölüm orucu şehidini, 2000-2003 direnişinde onlarca olacak İdil'i muştuladı.

Ölüm Orucu eyleminin zaferi 69. günün akşamı ilan edildi. Kazanan devrimci irade oldu, tutsaklar oldu, halk oldu. Tutsakların talepleri kabul edildi.

Zaferin bedeli 5'i Parti-Cepheli 12 şehit oldu.

Sayı 68

39

13 Temmuz
2003

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

ÇHD GENEL MERKEZİ F TİPLERİ İNCELEME SONUÇLARI

“Ağır Tecrit Sürüyor”

ÇHD Genel Yönetim Kurulu'nun aldığı karar uyarınca ÇHD Genel Merkezi, ÇHD İstanbul, Ankara ve İzmir Şubelerince birlikte, Edirne, Tekirdağ, İzmir Kırıklar, Ankara Sincan ve Kandıra F Tipi Cezaevlerinde 16 avukatın katılımı ile 4 Temmuz 2003 tarihinde yapılan incelemenin ve tutsaklarla yapılan görüşmelerin sonuçları bir bildiri ile duyuruldu. ÇHD Genel Merkezi imzalı bildiride aşağıdaki tespitlere yer verildi.

1. F Tipi Cezaevlerinde 1 ve 3 Kişilik Hücreselerde Ağır İzolasyon ve Tecrit Koşulları Devam Etmektedir;

Tutuklu ve hükümlülerin birbirlerinin yüzlerini dahi göremeyecekleri bir sistem yerleştirilmiştir. Herhangi bir nedenle hücrelerden çıkarıldıklarında birbirleriyle karşılaşmamalarına özen gösterilmektedir.

Adliye, hastane, sevk ve benzeri nedenlerle cezaevi dışına çıkışlarda hücrelere ayrılmış her tarafı kapalı sevk araçları kullanılmakta, bu araçlarda dahi tutuklu ve hükümlülerin birbirlerini görmeleri engellenmektedir. Söz konusu araçlarda seyahat etmek, soğuk ve sıcak hava koşullarında işkenceye dönüşmektedir.

Hücreler arasında, idarenin denetiminde dahi para, kitap, eşya alışverişi yaptırılmamakta, ekonomik durumu kötü olan tutuklu ve hükümlülerin arkadaşlarından yardım alması ve insani dayanışma engellenmektedir.

Kişi başına üç kitap sınırlaması sürdürülürken, süreli yayınlar edinilmesi keyfi uygulamalarla engellenmektedir. Toplatma kararı verilmiş olmasına rağmen, bir çok yayının cezaevine girişi engellenmektedir. Aynı cezaevindeki tutuklu ve hükümlüler arasında yayın alışverişi ve

mektuplaşma PTT aracılığıyla yaptırılmaktadır. Bununla tutuklu ve hükümlülere ayrıca bir ekonomik yük getirilmektedir.

Birinci derecede akrabalar dışında ziyaretçi kabul edilmemekte, aile görüşlerinde giriş işlemleri keyfi olarak uzatılmakta, tam saatinde görüşme bitirilerek ziyaretlerin süresi fiilen kısaltılmaktadır.

Keyfi hücre değiştirmeler, keyfi aramalar yapılarak tutuklu ve hükümlülerin günlük yaşantısını sık sık bozarak rahatsız etme ve bezdirme politikası uygulanmaktadır.

Tutuklu ve hükümlülerin entelektüel faaliyetlerinin sonucu olan not özet ve hazırladıkları yazı ve makalelere, resimlere, karikatürlere keyfi bir biçimde sık sık el konulmaktadır.

2- Sağlık Sorunları

Ölüm orucu, açlık grevi ve diğer nedenlerle kronik sağlık sorunları yaşayan tutuklu ve hükümlülerin tedavileri keyfi biçimde geciktirilmekte, bir çok tedavi biçiminden yoksun bırakılmaktadır. Hastaneye sevkler tamamen jandarma inisiyatifine terkedilmiştir.

Kronik ve düzenli tedavi gerektiren hastalıklarda, düzenli tedavinin imkanları kısıtlanmaktadır. Örneğin Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde diyabet hastası bir tutuklunun, diyabet broşürlerine el konulmuştur. Diyabet hastaları için özel yemek çıkarılmamakta, kantinlerin sınırlı ve pahalı yiyeceklerine mahkum edilmektedir.

Revire çıkışlar keyfi uygulamalarla engellenmektedir.

Hastanelerde muayene sırasında kimi zaman kelepçeler dahi açılmamakta, muayene ve doktorla görüşme sırasında jandarma ya da infaz koruma memuru hazır bulunmaktadır.

3- Ekonomik Sorunlar

Tutuklu ve hükümlülerden infaz bittikten sonra alınan iade bedelleri, F Tipi cezaevlerinde, infaz bitmeden talep edilmekte, hükümlüye dışarıdan ailesi tarafından gönderilen paralardan kesilmektedir. Elektrik tüketim bedeli tutuklu ve hükümlülere dışarıdan gönderilen paralardan kesilmektedir.

Kantin fiyatları piyasa ortalamasına göre fa-

Ağır tecrit koşullarının sona erdirilmemesi nedeniyle ölüm oruçları devam etmektedir. Toplumsal patlama kabuslarının bir ürünü olan cezaevleri politikası, **zamana yayılmış işkence ile öldürme ve yoketme politikası** olarak yeni bir biçim almaktadır. F Tipi tabutluktu. Şimdi kefen yerine tek tip elbiseler giydirilmek isteniyor.

Sayı 68

40

13 Temmuz
2003

1000 GÜNÜN ÇAĞRISI

hiştir. Haftada bir kez kantin alışverişi yaptırılmaktadır.

F tipi cezaevlerinde artezyen suyu kullanıldığından içme suyu bulunmamaktadır. Tutuklu ve hükümlüler kantinden su almak zorunda bırakılmışlardır. Maddi durumu kötü olan tutuklu ve hükümlüler artezyen suyu içmek zorunda kalmakta ve hastalanmaktadırlar.

Hücrelerin temizliği için temizlik malzemesi verilmemekte ve kantinden almak zorunda bırakılmaktadırlar.

4- İdari Tutum, Adli Başvurular ve Hukuki Durum

Tutuklu ve hükümlülerin şikayet dilekçeleri, infaz hakimliklerine başvuru içerikleri bahane gösterilerek zaman zaman engellenmektedir. İnfaz hakimlikleri ile Adalet Bakanlığı ve Cezaevi yönetimleri arasında oluşan fiili bir konsensüsle, F tipi cezaevlerinde yaşanan sorunlarla ilgili yapılan tüm başvurular gerekli inceleme ve yargılamaya tabi tutulmadan, delil toplanmadan sadece cezaevi yönetiminin ve infaz koruma memurlarının ifade ve anlatımlarına dayanılarak reddedilmektedir.

Hücre aramalarında, 15 kadar infaz koruma memuru içeriye girmekte, özel eşyaların tümü dağıtılarak, kişisel notlar mektuplar çöpe atılmaktadır. Revir, ziyaret, sevk gibi nedenlerle hücrelerinden çıkarıldıklarında, rahatsız etmek ve bezdirmek amacıyla 5-6 kez üst aramasına tabi tutulmaktadırlar. Bazı cezaevlerinde ağızlarının içine kadar aranmaktadırlar.

5- Savunma Hakkı ve Avukatlara Karşı Tutum

4806 Sayılı Yasa ile Avukatların Üst araması kaldırıldıktan sonra, girişteki duyarlı cihazların duyarlılıkları en üst seviyeye çıkarılmıştır. Böylece kol saatinden ayakkabı ve kemer tokasına, iç çamaşırlarında bulunan en küçük metal parçalarına kadar duyarlı hale getirildiklerinden, avukatlar elle aramayı kabul etme ya da cezaevine girememesi durumu ile karşı karşıya bırakılmaktadırlar. Son incelemelerde de bu durum ortaya çıkmış, bir avukat arkadaşımız (Av. Nergiz Tuba Aslan), Kırıklar F Tipi Cezaevi'ne girememiştir.

Avukatların yanlarında getirdikleri savunma ve dava evrakları, idare tarafından alınarak avukatın bulunmadığı bir ortamda incelenmektedir.

Tutuklu ve hükümlünün avukatı ile görüşmeye gelirken, yanında kağıt kalem bulundurması, savunmaya ilişkin notlar alması yasaktır.

Bir davadan dolayı hükümlü olanların, diğer ceza davaları, disiplin soruşturmaları ve avukata danışma ihtiyaçları nedeniyle avukat tutmaları ve dava sırasındaki avukatları ile vekalet ilişkisi herhangi bir nedenle sona ermemiş olmasına rağmen görüşmesi engellenmekte, vasilik mevzuatı kasıtlı biçimde aleyhe yorumlanarak avukat tutma hakkı vasi iznine bağlanmaktadır.

Avukatların cezaevine ve görüş yerine girişlerindeki işlemler uzatılarak görüşme saatleri fiilen kısaltılmaktadır.

6- Ölüm Oruçları Devam Etmektedir.

Ağır tecrit koşullarının sona erdirilmemesi nedeniyle ölüm oruçları devam etmektedir.

Yapılan incelemelerin detayları ve fiili uygulamalar konusundaki tespitlerimiz, daha sonra bir raporla basına ve kamuoyuna açıklanacaktır.

F tipi cezaevindeki bu ağır koşullar yeterli görülmemiş olacak ki, yüksek güvenlikli cezaevi adı altında daha ağır koşulların dayatılacağı, bazıları yeraltında olan yeni ve çok sayıda cezaevi inşa edilmiş bulunmaktadır.

Toplumsal patlama kabuslarının bir ürünü olan cezaevleri politikası, **zamana yayılmış işkence ile öldürme ve yoketme politikası** olarak yeni bir biçim almaktadır. F tipi tabutluktu. Şimdi tabutlar mezara indirilmek, kefen yerine tek tip elbiseler giydirilmek isteniyor.

Baskılar Bizi Tecride Karşı Çıkmaktan Alıkoyamaz

Mersin TAYAD'LI AİLELER yaptığı açıklama ile, Perihan Sarmış, Gülbeyaz Karaer ve Serpil Çalışır isimli tutsak yakınlarının gözaltına alındığını ve işkenceye maruz kaldıklarını belirtti.

TAYAD Bülteni Mersin Şubesi önünde açıklama yapan şube temsilcisi Sevtap Türkmen, F tiplerinin kaldırılması için başlattıkları "Tecridi çözü" başlıklı imza kampanyasına yönelik baskıların sürdüğünü belirtti. 5 Temmuz günü yaşanan gözaltının da bu baskıların sonuncusu olduğunu belirten Türkmen, "Tutsak yakınları Yumruktepe Karakolu'na götürülerek kaba dayığa maruz kalmıştır. Sorgularının ardından ise çıkarıldıkları savcılıkta serbest bırakıldılar" dedi.

"Kendine insanım diyen herkesi tecride karşı çıkmaya çağırıyoruz" diyen Türkmen, "TAYAD'lı Aileler olarak hiçbir baskı, gözaltı ve zor bizi tecride karşı mücadeleden alıkoyamaz" şeklinde konuştu.

Sayı 68

41

13 Temmuz
2003

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

İşkencede Ölümün Sorumluları Nerede?

Yunus Güzel'in 23 Ekim 2001 tarihinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkencede katledilmesi davasına 7 Temmuz günü Fatih 5. Asliye Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. Terörle Mücadele Şubesi'nden sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul'un da aralarında bulunduğu 7 polisin "görevi ihmal suçlamasıyla" 3 aydan 1 yıla kadar hapis istemiyle yargılandığı davanın duruşmasına işkenceciler yine katılmadı. Onlar sadece işkence- de katledecekleri yerlerde bulunmaya devam ediyorlardı çünkü. Savcılık hazırladığı iddianame ile zaten yeterince sahipleniyordu onlara.

İşkenceci avukatı İlhami Yelekcı ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının hazır bulunduğu duruşmaya gazetecilerin ve duruşmayı izlemeye gelen TAYAD'lıların çoğu alınmadı. Dava, tanıkların dinlenmesi için 18 Ağustos 2003 tarihine ertelendi.

Duruşma bitiminde bir açıklama yapan TAYAD'lı Aileler, AB'ye uyum yasaları şovuna değinerek, işkencenin sadece yasalarda "suç" sayıldığını belirtti ve şöyle dediler: "İşkenceciler ödüllendirilir, işkenceciler terfi ettirilir, işkenceciler haklarında dava açılacak olursa bin bir türlü yol denenir, ya "aklanır" ya da verilen cezalarda her türlü indirim maddesi uygulanarak,

ceza adeta ortadan kaldırılır. Ölümle sonuçlanmış işkence davalarında verilen cezanın üst sınırı 4-5 yılı aşmaz."

Feridun Osmanağaoğlu tarafından okunan açıklamada bu davanın akibetinin de aynı şekilde olacağından kaygı duyduklarını dile getiren aileler, işkenceye karşıyız diyenlere de çağrı yaparak, "Yeni Yunus Güzeller'in işkenceyle yaşamlarına son verilmesini istemiyorsak tek yapacağımız şey işkenceye, işkencecilere ve onu koruyanlara karşı direnmek ve sesimizi yükseltmektir" dediler.

Sayı 68

42

13 Temmuz
2003

Komedi Sürüyor

Malatya'da 1 Mayıs'a katılmak üzere, "siyah pantolan, beyaz gömlek ve bere" giyenlerin yargılandığı davanın ikinci duruşması 8 Temmuz günü yapıldı.

Hukuk Fakültelerinde "hukuk komedisi"ne örnek olarak okutulacak davada yeni komediler de yaşandı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejine saldıran, yani en demokratik hakkın kullanılmasını engelleyen polisler, duruşmada "tanık" oldu ancak sanıkların tanık dinletme talepleri kabul edilmedi. Polisler ifadelerinde de resmen yalan söyleyerek, "yolu trafiğe kapatarak Yaşasın DHKP-C diye bağırıma başladı. Megafonla 8-10 defa uyarı yaptık, yolu açmadılar. Biz de müdahale ettik. Onlar yere düştü. Biz onları kaldırdık. Kendilerini yere atıyorlardı. Biz kaldırıp arabalara atıp karakola götürdük" gibi deli saçması ifadeler vermekte bir beis görmediler. Oysa saldırıda yaralananlar rapor alıp polisler hakkında suç duyurusunda da bulunmuşlardı. Ama mahkeme "siyah pantolan, beyaz gömlek ve bere"yi cezalandırma amaçlı açıldığı için bunların hiçbiri dikkate alınmadı. Mahkeme 5 Ağustos gününe ertelenirken, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği bir açıklama yaptı ve komediyi protesto etti.

Kayış'ın Katiline Tahliye

3 Kasım seçimlerinden önce ÖDP bildirisi dağıtırken İstanbul Okmeydanı'nda faşistlerin kurşunuyla hayatını kaybeden Sinan Kayış'ın öldürülmesi duruşmasında katillerden biri tahliye edildi. 7 Temmuz günü yapılan duruşmaya Kayış'ın yakınları ve ÖDP'liler katılırken, sanıklardan Ömer Karakuş, "delillerin toplanmış olduğu, yattığı süre" dikkate alınarak tahliye edildi.

Karar ÖDP'lilerin duruşma sonundaki sloganları ile protesto edilirken, adliye önünde bir basın açıklaması yapan ÖDP'li grup, "çetelere karşı mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi. Açıklamada "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı.

Divriği Şenliği

19. Geleneksel Pilav ve Kültür Şenliği Pikniği 6 Temmuz günü çok sayıda sanatçının katılımıyla yapıldı. Dergi ve kitap satış standının bu yıl kitle- den kopuk bir alanda verilmesi eleştirilere neden olurken, 3500 kişinin izlediği şenlikte müzik grupları ve sanatçılar türkülerini söyledi. Piknikte TAYAD'lı aileler de "Çözün Tecriti Kaldırın" talebi ile imza topladılar.

Kahramanlara Bakın!

Açın bakın arşivleri, ortaya çıkmayanları da oturup araştırın; “terör” demagojisi ile bizi katledenlerin, işkencecilerin kişiliklerini görürsünüz. Hırsızdırlar, yolsuzluk dosyaları raflara sığmaz, aldıkları rüşvetin haddi hesabı yoktur. Ve bunlar devletin kahramanları olarak anılırlar hep.

Bizi Katledip De Yolsuzluğa, Pisliğe Bulaşmayan, Çalmayan Var mı Ki!

İşte size son örnek; eski İçişleri Bakanı **Sadettin Tantan** ve ona yardım yataklık suçu işleyen ve halen İstanbul Emniyetinde Siyasi Şube’den sorumlu Emniyet Müdür Yardımcısı **Şefik Kul**.

4 Temmuz tarihli Sabah gazetesinin haberi ile ortaya çıkan bir katilin kişiliği;

“Bakan olduğu dönemde eski bakanların araçlarını aileleri kullanıyor diye bire indiren Tantan’ın, kendisine **yedi** araç tahsis ettirdiği, bunların üçünü de hala iade etmediği” ortaya çıktı.

İçişleri eski bakanlarından İsmet Sezgin’in anlatımlarına göre, eski içişleri bakanlarına tahsis edilen araç sayısı üç iken, Tantan, bu sayıyı 1’e indiriyor. Kendisi bakanlıktan ayrıldığında ise, “ben hedefim” diyerek üç araca el koyuyor.

Peki Niye Hedefsin?!

Sezgin, katliamın, işkencenin, infazın devlet politikası olduğu bir ülkede polis teşkilatının en tepesinde yer almanın nasıl bir suç olduğunu yakından biliyor ki, “*O hedef de ben daha mı az hedefim. Başkasına talkım verenin salkım yememesi lazım*” diyor. Bu tartışma içinde, Tantan’ın “hedefim” haberlerini basına özellikle yazdırdığı da ortaya çıkıyor. Basın işte böyle kullanılıyor.

Ama diyelim ki, hedefsin. Peki sorulmaz mı, sen **ne suç işledin** de hedef haline geldin?

'Sana komutanımızın selamını getirdik!'

Malatya’da Paşaköşkü Mahallesi’ndeki okurlarımız, dergimizi okumamaları, yoksa başlarına ne geleceğinin belli olmayacağı şeklinde polis tarafından tehdit edilirken, köylerde terör estirmek de jandarmaya ve emrindeki sivil faşistlere düştü. Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Taylan Çakır gittiği köyünde saldırıya uğradı. Çakır olayı şöyle anlattı: “Doğanşehir Karakol Komutanlığı’na

19 Aralık katliamının baş sorumlularından Tantan ve işkence, infaz davalarından yargılanan yatakcısı Şefik Kul.

Tantan’ın suçları saymakla bitmez. Polis şefliğinden, şurada burada onun sorumluluğunda gerçekleşen infazlardan hiç söz etmeyeceğiz. Sadece **19 Aralık katliamının başındaki isimlerden birisi** olduğunu, katliamın ertesi günü o “kabadayı” edasıyla nasıl zafer kazanmış komutan edasıyla açıklamalar yaptığını hatırlatmak yeterlidir.

Katillikle hırsızlığın, yolsuzluğun her zaman kardeş olduğunu bu sayfalarda her fırsatta dile getiriyoruz. Çürümüş düzenin katilleri belki gereğinden fazla tekrarlamamıza neden oluyorlar! Her gün bir pislik dökülüyor katillerin safından.

Yatakcısı Katletmeye Devam Ediyor

Tantan, araçlara el koyarken yalnız değil. “Tanındık” bir yardımcısı da var. Yazılı emir ve talimat olmadan, Tantan’a araç tahsis eden Şefik Kul hakkında da soruşturma açıldı.

Eminiz en son Yunus Güzel’i işkencede katlederken dilinden “vatan, millet” edebiyatı düşmüyordu. Bütün işkenceciler böyledir. “Vatan, millet” dillerinden düşmez, vatani ilk onlar satar, ülkeyi ilk onlar soyarlar.

İzleyin bakın, dergimiz “terör mücadelede görev alanları teşhir etmek”ten toplatılacak, hakkımızda davalar açılacaktır. Ne “terör”ü, ne “mücadelede”si, neyin mücadelesini verdikleri, ne yaptıkları ortada değil mi?!

bağlı jandarmaların ailemi sürekli rahatsız etmesi üzerine köyüme gittim ve köy korucularına ailemin neden rahatsız edildiği, benim kaçak bir insanmışım gibi yansıtıldığını sordum ve karakol komutanınıza haber verin, sorunu varsa benimle konuşsun dedim. Ertesi gün köyde bulunan bir grup faşist yolunu keserek 'sana komutanımızın selamını getirdik' diyerek saldırdılar." Jandarmanın “konuşma” yöntemi bu! Kanunsuzluk onların işi. Şehirlerde yasaları dinlemeyenler köylerde tam anlamıyla terör estiyor.

Keza Kürecik ve dedeyazı köylerindeki okurlarımıza da jandarmanın baskısı sürüyor.

“Çözüm” Konferansının Çözümsüzlüğü

Ankara’da geçen hafta “Türkiye’de demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü” adıyla bir konferans yapıldı. Konferans çağrısı, çeşitli düzen partilerinden, legal sol parti çevrelerinden temsilciler, gazeteci ve yazarlar tarafından yapılmıştı. İki gün sür-en konferansta, Kürt sorununun değişik açılardan ele alındığı dört oturum yapıldı.

Sonlarına doğru Temel Haklar adına Şadi Özpolat’ın da kısa bir konuşma yaparak yapılış biçimine ve sorunun ele alınış biçimine yönelik eleştiriler getirdiği konferans, herhangi bir sonuç bildirgesi yayınlanmaksızın, herhangi bir karar alınmaksızın sona erdi.

En başta sormamız gereken soru, bu konferanstan geriye ne kaldığıdır. Görünen odur ki, ne siyasal, ne pratik anlamda süreç açısından bir adım anlamını taşıyacak bir şey kalmamıştır.

Oysa görünürde “çok geniş çevreleri” bir araya getirmiştir. Oturum başlıklarına bakıldığında “sorun çok yönlü ele alınmış”tır. Ama bunlar görünümde. Görünümün ardında, “etkisizliği” belirleyen asıl neden ise, konferansın ele alınışındaki icazetçi mantıktır.

1) Kim, neye göre çağrıldı veya çağrılmadı?

Evet, ANAP’tan AKP’ye, SHP’den CHP’ye, İP’ten TKP’ye, çağrılmadık parti, AB’cilerden islamcılara yeşilcilerle çağrılmadık çevre, kalmamıştır. Devrimciler hariç!

Tabii eleştirimiz sadece “çağrılmamaya” değil; Eğer geniş çevrelerin “çağrıcı” olması istenilen bir organizasyon düşünülmüyorsa, bu noktada da en başta düşünülmesi gerekenlerden biri devrimcilerdir. Çünkü Kürt milliyetçi hareketi dışında, Kürt halkının talepleri için mücadele eden ve bedel ödeyen, onlar vardır. Politikaların farklı olması, kimseye bu gerçeği yok sayma hakkı vermez.

Çözüm isteyen, değişik düşüncelerden korkmaz. Devrimciler oraya eleştirileriyle de, farklı çözüm önerileriyle de gelebilirler. Bir “zenginlik” arıyorsanız, o zenginlik işte budur.

Katledenleri çağırıyorsunuz, katledilenleri çağırılmıyor-sunuz. Bunun nasıl bir açıklaması olabilir? Çağrıcı, organizatör olan kişi ve kurumların hiçbirinden bu konuda tutarlı bir cevap alınmadı.

Yasalılık, tüzel kişilik gibi meseleler, sadece bahane olabilir. Devrimciler o kadar akılsız ve beceriksiz deşillerdir. Faşizm koşullarında onlarca yıldır devrimci demokratik mücadele yürüten ülkenin devrimcileri ve demokratları, istediklerinde bu tür engelleri bir yolunu bulup aşarlar.

İP’linin konuşmasına konferansa katılan bazı dinleyici-

lerin tepki göstermesi üzerine organizasyonda yer alanlardan TTB 2. Başkanı Metin Bakkalcı, tepkileri önlemek için yaptığı müdahalede “*soruna çözüm bulabilecek, katkıda bulunabilecek her çevreye, her kesime çağrı yaptıkları-nı*” belirtiyordu.

Bu belirtme “çağrılılar-çağrılmayanlar” meselesini daha da vahim hale getiriyor.

Bu nasıl bir mantık ki, hem çağrıcılar, hem konuşmacılar arasında ihbarcı, karşı-devrimci Aydınlik çetesi olabiliyor, CHP’si, ANAP’ı, SHP’si, YTP’si olabiliyor, ama devrimciler yok! Nasıl bir mantık ki, onların çözüme katkısı olabileceği düşünülüyor da, bu mücadelede bedel ödeyenlerin katkısı olamaz hükmü veriliyor. Bu mantığın uzantısı şudur; bu sorunun çözümüne katkıda bulunabilecek tek güç, Genelkurmay’dır. Onun dışında hiç bir çevreyle ne görüşmeye, ne tartışmaya gerek yok!

2) Niye bir otelede?

Bu adı taşıyan bir konferans, bir toplantılar-tartışmalar zinciri halinde, kitlelerin içerisinde, her şehirde örgütlenmelidir. Bu zincirin bir parçası olarak Ankara konferansındaki bileşimde de toplantılar yapılabilir.

Konferansın amacı nedir? Çözümse biçim ona göre belirlenir.

Amaç çözümse; çözümün önündeki engellerden biri olan Türk halkındaki şovenist şartlanmaları, Kürt milliyetçiliğinin önyargılarını yıkmak için, tartışma kitlelerin içinde yapılmalıdır.

Amaç çözüm için kitleleri harekete geçirebilmekse, tartışmanın muhatapları yine halktır.

Ama düzenin icazetinde, düzen güçlerini “ikna” etmek amaçlanıyorsa, konferansın bu biçimi doğrudur! Bu kafa doğal olarak herşeyi kendini düzene kanıtlama, “devlete güven verme” aracı olarak görecektir. Dedeman’da toplanarak, oligarşinin “kabul edebileceği” güçleri çağırarak,

emperyalizme ve oligarşiye “ne kadar zararsız” olduğunu anlatmayı esas alacaktır.

Bu anlayış Kürt sorununu çözebilir mi? Bu anlayış iktidar olsa nasıl bir ülke yaratır?.. Bu kafa başka konularda da birlik yapmıyor. Haklar ve özgürlükler mücadelesinde bile “düzenin kabul edebileceği” güçleri ittifak güçleri olarak görüp, devrimcilerden uzaklaşıyor. Kürt milliyetçiliğinin ve Türkiye solunun reformizmi, bu noktada buluşuyor. O kadar “geniş katılım” a rağmen, ortaya çıkan yüzeysellik ve etkisizliği işte bu “buluşma” yaratmıştır.

3) Sorunun etrafından dolanarak çözüme ulaşılabilir mi?

Burada, bu yazı kapsamında “Kürt ulusal sorununun çözümü” konusundaki yaklaşımlarımızı tekrar etmeyeceğiz. Ama konferansta “çözüm” adına konuşulanların muhtevası ve yöntemi hakkında bir kaç noktayı, konferansın havasının anlaşılması açısından vurgulamakta da yarar var.

Konuşmaların önemli bir kısmı genel geçer demokratikleşme, insan hakları söylemlerinden ibarettir. Sorunun kökenine inmek yok; emperyalizm yok, işgal yok, oligarşik yapı yok, faşizm ve demokrasi sorunu yok; çünkü “çözüm” AB çevresinde dönüyor. Çağrıcı ve konuşmacıların seçiminde -istisnalar dışında- bu tercih yapılmıştır; konferansa da bu tercih damgasını vurmuştur.

Oligarşik sistem değişmedikçe, bu sorun çözülmez diyemiyorlar.

Kürt sorununun yani bir ulusal sorunun tartışıldığı yerde “ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı” ve o hakkın kullanılmasının koşulları değil, Kopenhag kriterleri konuşuluyor. Bir çok konuşmacı iki yıldır çok cüretli yasaaların çıkarıldığını, meselenin bunların pratikte uygulanmaması olduğunu anlatıyor. Oysa aldatma ve çözümsüzlük tam da burada. Tek demokratikleştirici gücün AB olarak görüldüğü yerden Kürt sorununun çözümü çıkmaz.

Bu bir “çözüm” konferansından çok, organize edenler açısından da, katılanların büyük çoğunluğu açısından da, adeta “dostlar çözüm istiyormuş gibi görsün” havasında geçen sıradan bir toplantı görünümünü vermiştir.

Konferansın hazırlığından, organizasyonundan tutun da, konferansa yapılan konuşmaların adeta acele kotarılmış yüzeyselliğine kadar herşey bu görünümü pekiştirmiştir.

Bu kadar ciddi bir sorun ve karşısında böyle bir cidiyetizlik! Çünkü “çözüm” gücü olarak düşünülenler yanlış. Çünkü “çözüm” gücü olarak düşünülenler zaten işi çoktan AB’ye havale etmiş; ona oturup AB’nin Genelkurmay’ı da ikna etmesini beklemek kalmış.

Siyasi tarihimizde hemen hiç bir iz bırakmayacağı bugünden belli bu konferansa vurulan AB’cilik damgası, onun sonucunu da belirlemiştir.

Almanya, Türkiye Ve Amerika Adına Baskı Uyguluyor

8 Temmuz günü Almanya’nın Frankfurt kenti ve çevresinde Alman polisi tarafından hukuksuz, gayri-meşru bir şekilde Türkiyeli demokrat, anti-faşist insanların evleri ve demokratik dernekler basılarak terör estirildi. 50’ye yakın ev ve işyerinin sabaha karşı, insanlar yataklarından kaldırılarak, kapılar tekmedenerek gerçekleştirilen baskınlar, medyaya Alman polisi tarafından “DHKP-C’ye operasyon” olarak yansıtıldı.

Adı “operasyon”. Gerçekte polis baskınlarına gerekçe gösterilebilecek hiçbir şey yok. Almanya, Türkiye faşizmine ve Amerika’ya yaranmak için onlar adına devrimci, demokrat, anti-faşist insanlara yönelik baskı, sindirme politikası uyguluyor. Tamamen keyfi, yasadışı ve hukuksuz olarak DHKC ile hiçbir ilgililerinin bulunmadığını sözkonusu bölgelerde yaşayan Türkiyeliler’in de, kendilerinin de çok iyi bildiği insanlar üzerinde terör estiriyor.

“Operasyon” diyor, onlarca evi “DHKP-C’ye yardım yataklık için bastığını” ilan ediyor, birçok insanı sorgusuz sualsiz gözaltına alıyor, birkaç saat içinde serbest bırakıyor. Sindirmek, Türkiyeli ilerici insanları birbirine selam vermeyen, korkan, kendi dünyasına hapsolmuş hale getirmek istiyor.

Avrupa demokrasisi dedikleri işte bu. Türkiye oligarşisiyle çıkar ilişkin mi var; yaranmak için yaparsın baskınları, sonra “bakın sizin için neler yapıyorum” der, siyasi, ekonomik çıkarlarında koz olarak kullanırsın. Almanya yıllardır aynı politikayı uyguluyor. Sırf bu nedenle onlarca insan Almanya hapisanelerinin hücrelerine konuldu, dayanaktan yoksun cezalar verildi.

Almanya, belki Türkiye’ye, “teröre karşı savaş” diyerek bütün dünya halklarına savaş ilan eden Amerika’ya yaranabilir; ama hukuktan, adaletten, insan haklarından söz edemeyecektir. Pekala her koşulda bulabileceği insanların evlerini, çocukları uykudayken neden sabaha karşı zorla bastığını açıklayamayacaktır.

Söyleyebilecekleri tek şey “çıkarlarımız için yaptık” olacaktır. Baskınlar için emir veren kurumları, polisi, herkesin bildiği bu gerçeği itiraf etmeye çağırıyoruz.

Stuttgart'ta Piknik

Her yıl geleneksel olarak yapılan “Kardeş Sofrası Pikniği” 6 Temmuz günü yapıldı. Sivas şehitleri ve ölüm orucu kahramanlarının anlatıldığı konuşmayı, 700 kişi saygısını göstermek için ayakta dinlerken, folklor ekibinin yanısıra, Arzu türküler söyledi.

Başka bir piknik de aynı isim ve günde Frankfurt’ta gerçekleştirildi. Benzeri bir programın uygulandığı pikniğe 120 kişi katıldı.

Sayı 68

45

13 Temmuz
2003

EMPERVALİZME VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI DİRENİŞ!

TEMEL HAKLAR DERNEKLERİNE BİR YENİSİ DAHA EKLENDİ

Dersim'de bir süredir girişim olarak çalışan Temel Haklar Derneği faaliyetlerine başladı. Dernek kuruluş aşamasında polisin keyfi baskılarına maruz kaldı. Derneğin açılışını duyuran açıklamada; "Kurucu üyelerimiz polis takibi, üzerlerine araba sürme, "o dernekte ölüm orucu yapılacak, oradan kan çıkacak" türü insanları tedirgin etme amaçlı söylemler, ailelere baskılar vb. yaşandı. Bir kurucu üyemizin köydeki ailesinin yanına giden JİTEM'ciler "oğlunuz dernek kuruyor" söylemine karşı "benim oğlum yasal bir dernek kuruyor, suç işliyorsan gidin derneği kapatın."

Bizler Anayasa'da varolan hakkımızı kullanırken bu tür olaylarla karşılaştık. Bu engellemeler Türkiye gerçeğidir. Bu yaşananlar Haklar ve Özgürlükler mücadelesinin gerekliliğini gösteriyor." denildi.

Açıklamada ayrıca Dersim'de yaşanan baskılar, sürgünler, köylerin yakılması, doğanın tahrip edilmesi gibi sorunlara değinilerek "Bu sorunların çözümü haklar ve özgürlükler mücadelesinde bilinçli bir örgütlülükle kazanılacaktır. Baskılara boyun eğmeden onurlu ve özgür bir yaşamı kendi örgütlülüğümüzle, kendi ellerimizle kuracağız. Tüm Dersim halkını hak ve özgürlüklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz" çağrısı yapıldı.

Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Adresi: Moğultay Mahallesi Yuvam İş Hanı Kat2 No:11 Tunceli

BASIN AÇIKLAMASINA SİLAHLI GÖZDAĞI

Adana Blok Gençliği (DEHAP-EMEP-SDP) 9.7.2003 günü "Toplumsal Barış ve Demokratik Katılım" kampanyası çerçevesindeki faaliyetlere yönelik saldırıları ve en son sanatçı Ferhat Tunç'un tutuklanması, Diyarbakır'da toplumsal barış için topladıkları 8 bin mzaı TBMM'ye götürmek için yola çıkan Blok gençliğinin gözaltına alınmasını protesto amaçlı bir basın açıklaması düzenledi. İHD önünde yapılan açıklamanın okunması ardından oturma eylemi yapmak isteyen kitleye polis azgınca saldırdı. Biber gazlarının etkisiyle bayılanların yanısıra üçü ağır olmak üzere 15 kişi hastaneye kaldırıldı. Arbede sırasında polis SDP'li bir gencin karnına silah dayayarak gözdağı vermek isteyen basın da saldırıdan nasibini aldı. Blok gençliği Adana Emniyeti hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

FERHAT TUNÇ'UN TUTUKLANMASINA TEPKİLER SÜRÜYOR

Ferhat Tunç'un Doğu Beyazıt'ta verdiği konserdeki konuşması gerekçe gösterilerek tutuklanmasıyla ilgili olarak İHD İstanbul Şubesi bir basın toplantısı yaptı.

10 Temmuz günü saat 12.00'de başlayan toplantıya Orhan Alkaya, Sauvi, Cezmi ersöz, akın Birdal, Celal Başlangıç, Grup Yorum'un da aralarında bulunduğu 100 kişi katıldı. 180 aydın, sanatçı ve DKÖ'nün ortak hazırladığı açıklamayı Şair Orhan Alkaya okudu. Açıklamada; her bireyin düşüncesini özgürce ifade etme hakkının olduğunu ama bu hakkın yok sayıldığı, çiğnendiği uygu-

TECRİTE KARŞI İMZA KAMPANYASINA SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Mersinde TAYAD'LI Aileler 5 Temmuz Cumartesi günü Demirtaş Mahallesi'nde imza toplarken karga tulumba gözaltına alındılar. "Halkı rahatsız ediyorsunuz" bahanesiyle gözaltına alınan Gülbeyaz Karaer, Perihan Sarmış, Serpil Çalışır Yumuktepe Karakolu'na götürüldü. Ertesi gün savcılığa çıkarılan TAYAD'lı Aileler serbest bırakıldı.

Konu ile ilgili 7 Temmuz günü saat 13:00'te TAYAD'lı Aileler tarafından Mersin Tutuklu Aileleri Bülteni'nde yapılan basın açıklamasında "...TAYAD'lı Aileler olarak hiçbir baskı, zor, keyfi gözaltının bizi tecrite karşı yürüttüğümüz mücadeleden geri çevirmeyeceğini belirtiyoruz ve diyoruz ki;

Çözün! Tecriti Kaldırın Ölümle Durdurun! "

**MERSİN EKMEK VE ADALET DERGİSİ
TEMSİLCİLİĞİ**

HASAN BALIKÇI'NIN KATİLİ SAHİPLENME SONUCU YAKALANDI

Adana Elektrik Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Hasan Balıkçı'yı öldürmeye azmettirmeden aranan Zeki Akkoyun'un yakalanmasına ilişkin yaptığı açıklamada "Zeki akkoyun'un yakalanmasında, Hasan Balıkçı'nın mücadelesine inanan ve sahip çıkan ailesi, EMO'daki mesai arkadaşları, dostları, odalar, duyarlılık gösteren basın mensupları, sendikalar ve diğer DKÖ'lerin bu işin peşini bırakmaması etken olmuştur. Sıra bu cinayete bulaşan ve aylardır Zeki akkoyun'u koruyan kaçak elektrik işindeki yolsuzluğa bulaşan herkesin açığa çıkarılmasında ve Zeki Akkoyun ile birlikte tüm suçluların en kısa zamanda hak ettikleri cezaya çarptırılmasında. Bu çabalarımız arkadaşımız Hasan Balıkçı'yı geri getirmeyecek, acımızı dindirmeyecek ama hiç olmazsa kamuyu soymaktan vazgeçmeyen ve bu ülkeyi babalarının çiftliği sanan vurguncu-hırsız takımına ders olacaktır" diyerek 16 Temmuz 2003 tarihinde Şanlıurfa Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılacak olan 3. duruşmaya hep birlikte katılma çağrısı yaptı.

lamalara hala tanık olunduğu belirtilerek "içeriğine katılalım ya da yatılmayalım bir düşüncenin özgürce ifade edilmesi hakkını yok sayan bir yaklaşım özünde demokrasi aykırıdır" denildi. Ferhat Tunç'un konserde düşüncelerini izleyicilerle paylaşmasının suç sayılmasının bu hak ihlallerinin son örneği olduğu, Ferhat Tunç'un derhal serbest bırakılması gerektiği söylendi.

Ardından Ferhat Tunç'un Muğla cezaevinden tutuklanmasının haksız olduğuna ilişkin gönderdiği faks Suavi tarafından okundu. Toplantı İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici'nin 11 Temmuz'da Adalet Bakanlığı'na bu durumu protesto etmek için kart göndereceklerini söylemesinin ardından sona erdi.

Grup Yorum Konserinde Binlerin Coşkusu

Gün Doğdu Hep Uyandık

5 Temmuz günü İstanbul Esenyurt'ta 3 bin kişi Açık hava tiyatro salonunda Grup Yorum coşkusu yaşadı.

Açılış konuşmasını ölüm orucu şehitleri Zehra ve Canan'ın babası Esenyurt sakinlerinden Ahmet Kulaksız'ın yaptığı konserde binlerce insanın coşkusu, konserin bitimine kadar sürdü. Grup Yorum'un türkülerine binler eşlik ederken verilen arada Tuncelililer Derneği halk oyunları ekibi

sahtne aldı. 3 Saat süren konserin sonunda coşku sokağa taşı. Kitle salondan Gündoğdu Hep Uyandık marşını söyleyerek çıktı.

Ferhat Tunç Tutuklandı

Muğla'nın Milas ilçesine konser vermek için giden Ferhat Tunç, bir süre önce Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesinde DEHAP tarafından düzenlenen bir konserde "KADEK propagandası yaptığı" gerekçesiyle tutuklandı.

Oligarşi türkülerini, düşünceleri cezalandırıyor.

Demek sen "dağlarda biz öldük" diyorsun, demek sen "Zehra kız Canan kız" diye ölüm orucu şehitlerine sahip çıkıyorsun, demek sen hala devrimcilerin, ezilenlerin türkülerini söylüyorsun diyor oligarşi.

"KADEK propagandası" bahane. Oligarşiye göre, "Kürt sorunu çözülsün" diyen herkes "KADEK propagandası" yapıyor. Amaç, muhalif olan bütün unsurları sindirmek, susturmak. Her baskıda biraz daha törpüleyerek, muhalif sanatçıyı düzen içine çekmek istiyor. Ferhat Tunç'un tutuklanması İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum, Özgürlük Türküsü ve Tavrı tarafından protesto edilerek derhal serbest bırakılması istendi.

Sayı 68

47

13 Temmuz
2003

Grup Yorum Munzur Festivalinde

"Toprağına geri dön, Munzur'una sahip çık" sloganıyla gerçekleştirilecek olan 4. Munzur Kültür ve Doğa Festivali 31 Temmuz - 4 Ağustos tarihleri arasında yapılacaktır.

Tiyatro, konserler, geziler ve çeşitli sanat alanlarındaki faaliyetleriyle 4 gün boyunca birçok grup ve sanatçının konser vereceği festival programında bu yıl Grup Yorum da yer alıyor. Dersim halkının, geçtiğimiz ay düzenlenen konserde, büyük bir coşku ve kitlesellikle karşıladığı Grup Yorum, stadyum konserlerinde türkü ve marşlarını Dersim halkı için söyleyecek.

Tarsus Halkıyla 10 Yıl Sonra...

Nisan ayında faaliyetlerine başlayan Berdan Bilim Kültür Sanat Merkezi, 29 Haziran'daki Grup Yorum konseriyle açılış şenliğini yaptı.

Grup Yorum'un 10 yıl aradan sonra Tarsus halkıyla buluştuğu konsere yaklaşık 1500 kişi katıldı. Konserine, "Berdan'ın, Kemal Askeri'nin, Uğur Türkmen'in memleketine selamlar" yollayarak başlayan Grup Yorum, Tarsus halkının hep bir ağızdan söylediği türkü ve marşlarını seslendirdi.

Dergimizin yanı sıra İşçi-Köylü Gazetesi'nin mesajlarının da okunduğu konserde sık sık tecrit ve Amerikan karşıtı sloganlar atıldı. Konser, coşkulu bir şekilde "Bize Ölüm Yok" marşının söylenmesiyle sona erdi. Konser sonrasında Berdan Bilim Kültür Sanat Merkezi adına konuşan Fatih Birginal faaliyetlerinin süreceğini belirterek, "herkesi BKSM'de aktif görev almaya davet ediyoruz" dedi.

kahramanlar Ölmez

12 Temmuz 1991

İstanbul'da ölüm mangalarının düzenlediği saldırılarda Dikilitaş, Balmumcu, Nişantaşı ve Yeni Levent'teki üslerinde direnerek şehit düştüler.

Niyazi AYDIN

Dersimli. Devrimci mücadeleye 1970'li yılların başında geldiği İstanbul'da katıldı. İYÖKD yöneticiliği yaptı. Devrimci Hareketin örgütlenmesinde, ideolojik-politik hattının netleşmesinde önder bir kadro olarak yer aldı. Devrimci Sol Kürdistan Komitesi'nde görev yaptı. 12 Eylül'den sonra **Merkez Komitesi**'ne atandı. 1981 Kasım'ında tutsak düştü. 1985'te tahliye olmasının ardından hareketin yeniden toparlanmasına önderlik yaptı. Şehit düşene kadar Merkez Komite üyesi olarak görevini sürdürdü.

İbrahim ERDOĞAN

Sivaslı. Devrimci yaşamı 1969'lara uzanır. Bu yıllarda THKP-C'nin işçi kesiminde bir sempatizan olarak devrimci mücadeleye katıldı. 12 Mart sonrası İYÖKD'nin kuruluşu ve İleri dergisinin çıkarılmasında etkin rol oynadı. 1978'de tasfiyeciliğe karşı mücadelede hareketin önder kadrolarından biri oldu. 12 Eylül sonrası tutsaklık koşullarında 1984 Ölüm orucunda birinci ekte yer aldı. 1990'da firardan sonra kamp ve kır gerillasının oluşturulmasında görevler aldı. 12 Temmuz'da komutan olarak kıra gitme hazırlıkları yapıyordu.

İbrahim İLÇİ

İzmirli. 1974 sonrası İDMMYA Yıldız'da gençliğin mücadelesinde ön saflarda yer aldı. Okul Derneği'nin başkanlığı dahil birçok görevi oldu. Temmuz 1977'de bir faşist odağın dağıtılması eyleminde tutsak düştü. 1987'ye kadar süren tutsaklığı sonrasında Devrimci İşçi Hareketi sorumluluğunu üstlendi.

Cavit ÖZKAYA

Çanakkale Bayramiçli. Mücadeleye lise yıllarında katıldı. 1975'de üniversite için geldiği İstanbul'da DEV-GENÇ içinde görev aldı. Cunta yıllarında mücadelesine devam ederken 1983'te tutsak düştü. 1984'te Ölüm Orucu ikinci ekteydi. 1988'de tahliye oldu. SDB'lerin yeniden kurulmasında büyük emeği vardır. Şehit düştüğünde Askeri Komite üyesi idi.

Hasan ELİUYGUN

Ordu Fatsalı. 1980 öncesi anti-faşist mücadelenin militanlarından biriydi. 1981'de tutsak düştü. 1990'da Akdeniz Bölge Komitesi'nde görev yaptı. Daha sonra Askeri Komite Üyesi olarak çalıştı.

Fintöz DİKME

1978'de Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadele etti. 12 Eylül sonrasında bir süre yurtdışında kaldı ve orada örgütlü mücadele içinde oldu. Ülkeye dönmek için ısrarlı oldu ve dönerek Devrimci Sol savaşı olarak sıcak savaşa katıldı. SDB'lerde görev yaptı.

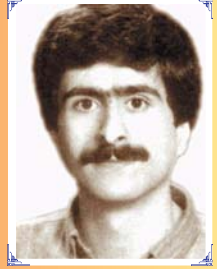
Nazmi TÜRKCAN

Liseli DEV-GENÇ saflarında mücadeleye katıldı. 12 Eylül sonrası tutsak düştü. 1983'e kadar süren tutsaklık sonrası İstanbul DEV-GENÇ'in örgütlenmesinde yer aldı. 1988-90 arasında yine tutsaktı. Son görevi Askeri Komite üyeliği idi.

Bilal KARAKAYA

Mücadeleye 80 öncesi katıldı. Cunta döneminde tutsak düştü. 12 Eylül zindanlarında direnişe devam etti. Tahliyesinden sonra mücadeleye devam etti. Askeri üslerden birinde görevliydi.

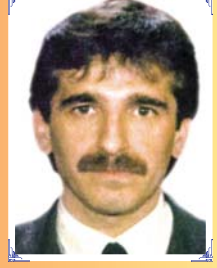
Zeynep Eda BERK

DEV-GENÇ'li olarak İTÜ İnşaat Fakültesinde çalıştı. Öğrenimini bırakarak profesyonel devrimciliğe başladı. Şehit düştüğünde bir askeri büronun kurumlaşmasında görev yapıyordu.

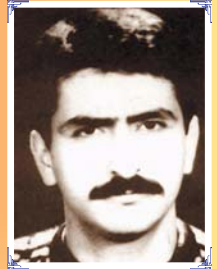
Yücel ŞİMŞEK

Dersimli. 12 Eylül sonrası Devrimci Gençlik mücadelesi içinde gelişti. İTÜ gençliğinin önderlerinden biriydi. Okuldan sonra İnşaat Mühendisleri Odasında devrimci faaliyete devam etti. Son görevi örgüt kuryeliği ve bazı özel görevlerdi.

Ömer COŞKUNIRMAK

1980'li yıllarda gençlik hareketi içinde yer aldı. Mühendis Odalarında örgütlenme çalışmaları sürdürdü. 1989 yazında yeraltı yaşamına geçti. Büro örgütlenmesi ve çeşitli teknik konuların geliştirilmesinde sorumluluk aldı.

Buluthan KANGALGİL

80 sonrası DEV-GENÇ örgütlenmesine katıldı. Üniversite gençliğinin militan önderlerindendi. Bir süre tutsak kaldı. Daha sonra Devrimci Sol savaşı olarak mücadelesine devam etti.

14 Temmuz'da Ankara'da bulundukları üs polis tarafından kuşatıldı, çatışarak şehit düştüler.

15 Temmuz 1994

Sivas'ın Zara ilçesi kırsalında Kanlıçayır köyü Otluçimen mezarındaki çatışmalarda şehit düştüler.

Öğretmenlikten, öğrencilikten, işçilikten, tutsaklıktan gerilla saflarına katıldılar, ülkemizin dağlarında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaştılar.

Nihat ŞAHİN

Gülnaz SARIOĞLU

Murat KAYMAK

Osman SÖNMEZ

Hasan Hüseyin Onat, Gülizar Şimşek,

Emine Tunçal,

Ali Ertürk,

Hanım Gül

15 Temmuz 1996

1996 Ölüm Orucu döneminde tutsakların direnişini desteklemek ve tutsaklara yapılan zulmün hesabını sormak için İstanbul Gültepe'de düzenlenen eylemden sonra savaşırlardan bir grup Telsizler mahallesinde bir evde kuşatıldı. Çatışma sonunda 4 DHKC savaşırları şehit düştü. Evin sahibi Hanım Gül de evden dışarı çıkarken polis tarafından vurularak hastaneye kaldırıldı ve 22 Temmuz'da şehit düştü.

Hüseyin AKSOY

14 Temmuz 1979

"Emperyalizme, faşizme, pahalılığa ve işsizliğe karşı mücadele" kampanyasında bildiri dağıtırken jandarmalar tarafından katledildi.

İskender Eroğlu

15 Temmuz 2001

Almanya'da devrimci hareketin aktif bir emekçisi olarak mücadele içinde yeraldı. Rahatsızlığı sonucu aramızdan ayrıldı.

**Nurten DEMİR
İsmail AKARÇEŞME**

14 Temmuz 1992

SDB savaşırları olarak halk kurtuluş savaşı içindeydiler. İstanbul Kasımpaşa'da üslerinin kuşatılması üzerine çatışarak şehit düştüler.

Bahattin İŞCAN

16 Temmuz 1988

12 Eylül sonrasının cezaevi direnişinde onurlu bir mücadele verdi. Tahliye olduktan sonra çalıştığı işyerinde elektrik çarpması sonucu kaybettik.

Rıza GÜNEŞER

14 Temmuz 1993

İstanbul Anadolu Yakası yoksullarının örgütlenmeleri içinde yeraldı. Son olarak Halkın Gücü Gazetesi'nde görevli iken İkitelli'de darbeci kontr çetesi tarafından pusu kurularak katledildi.

Kemal AYGÜL

16 Temmuz 1993

İstanbul Şirinevler'de polis tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledildi. Devrimci Sol Halk Milisleri üyesiydi.

köyün! Delisi

Misafirperverliğimiz işbirlikçilerin aczinin örtüsü

Genelkurmay başkanının konuşmasıyla öğrendik, sonra gazeteler üzerine atlayıp yutturmaya çalıştı.

Rivayet o ki; ABD askerleri Süleymaniye'de özel timcilere kapıyı, "Türk misafirperverliğimizi" istismar ederek, "çay içme" bahanesi ile içeri girmişler. Sonra, özel timcilerin kafasında malum kukaletalar!

Kuyruklu yalan dediğiniz böyle olur işte. Acz, zavallılık hiçbir şekilde tamir edilemeyince böyle ucuz yalanlar devreye girer. Bir de utanmadan, kulak koleksiyonu yapan, ölmüş gerillanın kafasını kesip poz veren, tankların arkasına bağlayıp cesetleri sürükleyen yaratıklara (Özel Timciler) bir halkın en değerli geleneklerinden biri yakıştırılmaz mı! Onların halkın hangi kültürü, geleneği ile ilgisi var ki, misafirperverlikle ilgileri olsun.

İŞKENCECİ OĞLU İŞKENCECİ!

Birtan Altunbaş'ı işkencede katletmekten suçu sabit olan Ankara Emniyeti'nden emekli İbrahim Dedeoğlu'nun oğlu Murat Dedeoğlu da işkenceci çıktı!

Olay, oğul işkenceci hakkında açılan dava ile ortaya çıktı.

Oğul işkenceci 2001 yılında, üniversite öğrencisi Şenol Gürkan'a, tazyikli su sıkmak, deterjanlı su içirmek, kafasını duvara vurmak gibi işkenceler yapmaktan yargılanıyor.

Hayırlı baba dediğiniz, oğlunu işte böyle eğitir. Babasından ne miras kaldıysa, oğlu da onu sürdürüyor. Bir sonraki aşaması da MHP'den milletvekili adayı olmak, (ya da faşist özentisi GP, olmazsa Susurlukçu Açar'ın DYP'si de olur) eğer seçilemezse de bir bakan danışmanlığıyla TBMM çatısı altına kapağı atmak.

ABD'liler Türkiye Halkı Mı Ki!

kurşun ABD malı olunca,

"Büyük Türkiye" rüyasıyla yatıp kalkan Türkiye gazetesi "olaydaki soru işareti"ne cevap arıyor; "terör örgütlerine karşı görev yapan Özel Tim, neden tek kurşun sıkma- dı Amerikalılara?" Eee, "teröristlere" sıkılan

kurşun ABD malı olunca, hedef bu ülkenin halkı olunca kurşun sıkmak kolaydır. Onlar sadece vatanseverlere kurşun sıkar. ABD askerlerine kurşun sıkmak yürek işidir, yüreğin bağımsızlık ateşiyle yanması işidir. Bunlar da onlarda yok.

Sayı 68

50

13 Temmuz
2003

ÇİZGİYLE

